

Tiểu Bảo Bối, Em Là Của Riêng Tôi

Contents

Tiểu Bảo Bối, Em Là Của Riêng Tôi	2
1. Giới Thiệu	2
2. Chap 1 :mắc Nợ	2
3. Chap 2 : Một Quân Cờ	4
4. Chap 3 : Kết Hôn (1)	6
5. Chap 4 : Kết Hôn (2)	9
6. Chap 5 : Tôi Hận Anh	10
7. Chap 6 : Uống Rượu	11
8. Chap 7 : Bệnh	13
9. Chap 8 : Cảm Giác Lạ (1)	14
10. Chap 9: Cảm Giác Lạ (2)	17
11. Chap 10 : Bắt Cóc - Nỗi Đau Về Tinh Thần	18
12. Chap 11 :bắt Cóc (2)- Nỗi Đau Về Thể Xác !	20
13. Chap 12 : Tìm Thấy !	22
14. Chap 13: Khởi Đầu Cho Hạnh Phúc	24
15. Chap 14 : Nụ Hôn Nửa Đêm	26
16. Chap 15: Ngủ Chung(18+)	28
17. Chap 16: Nhớ	31
18. Chap 17 :nhớ (2)	33
19. Chap 18 : Em Yêu Anh	35
20. Chap 19 : Đi Làm Cùng Anh	36
21. Chap 20 : Điều Đó Là Sự Thật ???	38
22. Chap 21 : Đừng Hiểu Lầm	40
23. Chap 22: Đừng Hiểu Lầm (2).	42
24. Chap 23 : Ly Hôn	43
25. Chap 24 : Kiên Quyết	45
26. Chap 25: Sảy Thai	46
27. Chap 26 : Hiểu Lầm!	47
28. Chap 27: Cuộc Sống Mới	49
29. Chap 28: Cô Độc	50
30. Chap 29:chốn Xưa	52
31. Chap 30: Chạm Mặt	54
32. Chap 31 : Thật Sự Nhầm Người ???	55
33. Chap 32:sự Thật	57
34. Chap 33: Sự Thật(Tt)	59
35. Chap 34:em Chưa Trả Cho Anh Tình Cảm Của Em!	60
36. Chap 35: Trả Giá	62
37. Chap 36: Không Chịu Buông Tha (1)	63
38. Chap 37: Không Chịu Buông Tha(2)	65
39. Chap 38:hạnh Phúc Mở Cửa	66
40. Chap 39: Kết Thúc 1	68
41. Chap 40:kết Thúc 2	70

42. Chap 41:kết Thúc 3	72
43. Chap 42: Kết Thúc 4	74
44. Chap 43: Ngoại Truyện	76

Tiểu Bảo Bối, Em Là Của Riêng Tôi

Giới thiệu

Author : JennyThế loại: nghiêm túc - người lớn Bộ truyện này mình tự viết nhé , nếu muốn chuyển t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bao-boi-em-la-cua-rieng-toi>

1. Giới Thiệu

* giới thiệu nhân vật :

- Hạ Bảo Nhi (cô) : là 1 cô gái hết sức ngây thơ , hiền lành, dễ thương , là con gái của Hạ Thái Bằng - chủ của 1 công ty nhỏ , hiện đang 20 tuổi
- Triệu Lục Phong (anh) : 1 anh chàng mang tính cách của 1 con mãnh thú tàn ác , thủ lĩnh bang Lục Thiên , con trai 1 của Triệu Khắc Minh - 1 ông trùm khét tiếng trên thế giới , chủ tịch công ty PBM nổi tiếng , 23 tuổi
- Vũ Minh Huy(cậu): bạn thân của anh , tính tình tàn ác cũng không kém gì anh, là cậu 2 của Vũ Gia , phó bang Lục Thiên , 23 tuổi

Nhờ 1 cuộc hôn nhân định mệnh đã mang cô và anh gắn kết lại với nhau nhưng lại cho ra bao nhiêu là gian khổ , khó khăn , anh không hề yêu cô thậm chí anh còn cho cô là hạng đàn bà cần tiền , vì tiền mà cô mới chịu cưới anh, rồi cuộc đời của cô sẽ thế nào đây ????

==> mời các bạn đọc bộ truyện “ Tiểu bảo bối...em là của riêng tôi!”

Đây là lần đầu tiên ta viết truyện nên có gì sai sót mong các nàng bỏ qua nha !!!!

2. Chap 1 :mắc Nợ

- Ông à ! có mấy người mặc đồ đen đến tìm ông kìa ! - mẹ cô hốt hoảng chạy vào trong gọi chồng mình
- Bà làm gì la lối um sùm vậy, để tui ư.....- ông đang nói thì thấy bọn chúng đi vào , theo sau là 1 người khôنگ, tuần tú .
- Bây giờ ông muốn sao đây? mắc nợ rồi còn trốn à ?- từ đâu giọng nói của 1 tên bảo vệ phát lên làm không gian càng trở nên u ám .

- Chào mừng người trở về - đám người hầu xếp 2 hàng cúi đầu chào khi thấy Triệu Khắc Minh về
- umk, dẫn cô gái này lên phòng của cô ta, đồng thời nói cho cô ta biết nội quy của nơi này - Triệu Khắc Minh nói xong thì lên lầu
- À... Phong nhi đâu rồi !- ông quay lại làm đám người hầu đứng tim, nghe ông hỏi vậy thì liền thở phào nhẹ nhõm .
- Thưa..cậu chủ đã ra ngoài lúc sáng sớm rồi ạ !- dì Minh đứng ra nói
- gọi nó về đây ngay lập tức - nói xong ông đi thẳng lên lầu
- Vâng!- dì Minh nói xong thì đám người hầu đều tản ra, ai đi làm việc của người nấy
- Mời cô đi theo tôi !- dì Minh quay sang cô nói
- Vâng - cô
- Cô tên gì ?
- Cháu tên là Hạ Bảo Nhi!
- cô mấy tuổi rồi ?
- Dạ 20 ạ !
- umk, đây là phòng của cô và đây là nguyên tắc trong nhà :
1 : Không ra ngoài nếu không có sự cho phép của ông chủ hoặc cậu chủ .2: Không được vào phòng làm việc của ông chủ.3: Không được tò mò hoặc thắc mắc chuyện gì . 4: Không gây ồn ào và cuối cùng là không được tắt đèn vào ban đêm , cô đã hiểu chưa ?
- Vâng, tôi hiểu rồi
- Được, cô cứ ở đây nghỉ ngơi , nếu cần gì cứ gọi tôi- nói rồi bà đi ra khỏi phòng , để cô ở lại trong đó .

- Alo- giọng nói của 1 người con trai mang khuôn mặt lạnh ngắt với đôi mắt chim ưng .

“.....”

- Tôi biết rồi! - anh nói xong thì tắt máy

- Chuyện gì vậy ?- cậu hỏi

- Không có chuyện gì, cha tôi kêu về , cậu ở lại giải quyết êm xuôi chuyện trong bang đi !- anh nói xong thì đi thẳng ra ngoài không nhìn lại .

hết chap 1

3. Chap 2 : Một Quân Cờ

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra , Lục Phong bước vào , từng đường nét hoàn hảo trên gương mặt đều thể hiện tính tự cao, ngạo mạn.

- Cha gọi con

-Tối rồi sao ? - Triệu Khắc Minh

Lục Phong đi đến chiếc ghế đối diện vs Triệu Khắc Minh ngồi xuống , nói :

- Cha gọi con đến có việc gì không ?- Lục Phong chống cằm nhìn cha

- Con chuẩn bị kết hôn đi !

Lục Phong đang ngồi đó thì thất kinh , Sao? Cái gì ?Kết hôn ?

- Cha không đùa chứ ?- Lục Phong nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt .

- Không - Triệu Khắc Minh nghiêm túc nói

Lục Phong nghe xong trong lòng liền tức giận , anh mới có 23 tuổi , còn muốn xông pha giang hồ , làm chủ giới xã hội đen , mỹ nữ xung quanh anh thì nhiều vô số kể , muốn anh trói buộc với cuộc hôn nhân kia sao ? còn lâu !

- Cha , con không biết đối tượng là ai , mặt mũi ra sao , cha muốn con kết hôn với kẻ lạ mặt sao? con không muốn !- Lục Phong khó chịu nói với cha mình

- Cô ta là con của Hạ Thái Bằng , người đã mắc nợ ta nên đã giao cô ta cho chúng ta để trả số nợ .

Lục Phong nghe xong càng trở nên tức giận , muốn anh kết hôn với con một đứa con gái mà phải bán thân để trả nợ sao ? nếu làm vậy thì còn đâu Triệu Lục Phong nổi tiếng giang hồ chứ , từ nay tới giờ anh không nghe lọt tai câu nào cả .

- Con sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này

Lục Phong kiên quyết nói , làm sao anh có thể đồng ý cơ chứ , đúng là hoang đường , muốn anh chấp nhận những chuyện như thế này sao ? đừng mơ !

- Hồn láo !!!

Triệu Khắc Minh bắt đầu tức giận , giáo huấn thằng con trai nghiệt tổ nghiệt tông kia 1 trận .

Lục Phong vừa ức chế vừa giận dữ , đáng chết , lần này anh không cãi lại được cha mình , đây là lần đầu tiên Lục Phong và cha tranh cãi , Cuộc hôn nhân chết tiệt !!!!!

~~ đang yên đang lành tự nhiên lại bắt anh lấy 1 con ả không quen không biết mà cô ta cũng mặt dày thật, vào đây để ăn tiền sao ? mơ đi ! muốn làm vợ anh sao?.....được anh sẽ toại nguyện cho cô ta , chỉ sợ lúc đó cô ta lại thay đổi ý thôi”đáng khinh ” nhếch miệng lên nở 1 nụ cười nửa miệng đầy nguy hiểm , mở miệng nói :

- Được thôi, nếu cha muốn con sẽ kết hôn !

Lục Phong không nhìn Triệu Khắc Minh , cứ nhiên hậm hực bước ra khỏi phòng . Triệu Khắc Minh nhìn hành động vô lễ của đứa con trai , thở dài rồi mắng một câu :- Thằng con khó bảo !

Trong phòng cô đang ngồi trước cửa sổ , đưa ánh mắt về nơi xa xăm , về phía có ánh bình minh , đôi mắt chứa hàng vạn sự đau khổ , những ngọn tóc được tự do bay trước gió , bỗng Bảo Nhi giật mình vì tiếng đổ vỡ phát ra từ phòng bên cạnh , Bảo Nhi làm ngơ đi chỗ khác nhưng những âm thanh đó cứ tiếp tục phát ra làm cô không thể chịu được mà quyết định đi xem chuyện gì đang xảy ra. Đứng trước căn phòng , Bảo Nhi ngập ngừng mở cửa nhìn vào bên trong .

Không cần nhìn anh cũng biết là ai , là người mà cha anh muốn anh kết hôn chứ gì , trong căn nhà này ai lại dám như vậy chứ , đúng là bỉ ổi :

- Cô có thấy mình vô duyên lắm không ,kẻ tò mò ?

Bảo Nhi đưa ánh mắt tìm nơi phát ra tiếng nói , trước chiếc giường là một bóng người quay lưng về phía cánh cửa nơi cô đang đứng , dưới nền nhà , cách người con trai ấy 1 đoạn là vô số những mảnh vỡ thủy tinh .Giọng nói đó lại 1 lần vang lên :

- À tôi quên mất , 1 đứa con được sinh ra từ 1 gia đình thấp kém , nghèo nàn thì làm sao được dạy dỗ nhỉ ? kể cả việc đi đến nhà người khác để trả nợ cũng làm được mà sao ,tôi nói đúng không ?

Khuôn mặt Bảo Nhi từ đỏ bừng bắt đầu chuyển sang tím tái đầy tức giận , nắm chặt tay và bước tới gần Lục Phong:

“ Chát”

~ âm thanh của cái tát mà cô tặng cho khuôn mặt đẹp không tì vết của anh

- Cô....

- anh có thể xúc phạm đến tôi , làm nhục tôi nhưng tuyệt đối anh không được xúc phạm đến cha mẹ tôi

Khuôn mặt Lục Phong đỏ gay, lần đầu tiên anh nhận được 1 cái tát đau đến như vậy , kể cả cha anh -Triệu Khắc Minh , cũng không dám tát anh đến nổi như thế , được lắm Nhanh như chớp anh nắm được bàn tay của cô , cổ tay đẩy thật mạnh vào những chỗ có mảnh thủy tinh , thân thể cô rơi tự do vào những miếng thủy tinh đó , từng mảnh từng mảnh chĩa thật sâu vào da thịt mềm mại của cô , chảy ra 1 dòng máu đỏ tươi trên nền nhà , trong lúc cô đang đau đớn không ngui thì anh lại nở nụ cười nửa miệng , cúi người xuống gần cô, đưa tay lên nắm lấy chiếc cằm của cô , ngược khuôn mặt của cô lên ,nói:

- Sao ? không chịu được à ? tôi sẽ cho cô nếm mùi vị khi chọc giận đến Triệu Lục Phong này , dù sao thì cô cũng chỉ là vật thay thế cho số tiền mà ông ta nợ chúng tôi thôi , đối với ông ta mà nói cô chỉ là quân cờ hay nói cách khác là 1 món hàng để ông ta lợi dụng .

Lục Phong nói xong thì đứng lên , chỉ thẳng vào mặt cô :

- Biến !

Cô khó khăn đứng dậy , bước thật nhanh ra khỏi phòng , cô không muốn ở nơi đó thêm 1 phút giây nào nữa....thật kinh khủng

Mọi người đọc rồi cho xin ý kiến nhé , nếu dở hay sơ sót chỗ nào thì mọi người nhắc nhở để jenny biết mà sửa nha

~ thiên linh linh, địa linh linh, cầu mong cho cmt và vote tăng lên

-

4. Chap 3 : Kết Hôn (1)

Sáng hôm sau....

Bang Lục Thiên

“Rầm”

Lục Phong bực bội đá cái cửa thật mạnh, cú đá của anh làm cả bang im phăng phắc .Đi tới ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó , suy nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra , cả bàn tay này nữa , chắc chắn sẽ có một ngày cô ta sẽ phải trả giá gấp đôi [jenny:° _ ° kinh quá]

- Ai chọc giận cậu vậy ?

Minh Huy từ đâu đi tới , ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó nó :

- Hừ....cha tôi bảo tôi phải lấy vợ .

Lục Phong nói mà dường như núi lửa trong anh sắp phun trào .

- Hahaha

~~...lấy vợ sao? haha

!

Minh Huy nghe xong thì bật cười lớn thành tiếng , chuyện lạ khó tin à ghen , một người như anh mà cũng có lúc phải lấy vợ sao ?vi diệu ...vi diệu. Cậu cứ tưởng chuyện gì làm anh tức giận ai ngờ thì ra là chuyện lấy vợ .

- Có gì buồn cười ?- Lục Phong trừng mắt nhìn thẳng bạn .

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của người bên cạnh ,Minh Huy biết mình hơi quá nên đành bặm môi nhin cười .

- Cậu biết cô ta không ?

- Sao biết được ? lúc nãy mới gặp cô ta , chưa gì đã ăn một bàn tay rồi.- Lục Phong tức giận nói

- Hả?

Minh Huy ngạc nhiên , không thể nào

người như anh ai nghe tên thôi cũng khiếp sợ rồi chứ đừng nói đến chuyện bị ăn một bàn tay mà người đó lại là một đứa con gái nữa chứ , xem ra cô gái đó rất là thú vị nha~!~~ . Lục Phong ới là Lục Phong, xem ra đã có người trị được cậu rồi đây .

- Hả gì ? rồi cô ta sẽ trả giá thật đắt cho sự việc xảy ra hôm nay .- Lục Phong nghiêng răng nói

- Cậu sẽ lấy cô ta thật sao ?

Minh Huy hoài nghi nói , theo như tính cách của cậu ta thì không thể nào chịu khoanh tay cho người khác dắt mũi được .

- đương nhiên là có rồi .- Lục Phong nhếch môi nói

- Để hành hạ ?- Quả nhiên đúng là bạn thân có khác , hiểu luôn cả ý trong lời nói anh .

- Đúng, - Lục Phong trả lời xong rồi nói tiếp :

- Tôi về, tối 9 giờ họp mặt tại quán bar The Win- nói rồi Lục Phong bước ra ngoài .

Trong căn phòng vắng , nơi có một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi , bỗng tiếng gõ cửa vang lên:

“Cốc...cốc..cốc”

- Mời vào !- tiếng gõ cửa làm cô sực tỉnh , vội vàng nói .

- Tiểu thư , ông chủ mời người xuống phòng ngài ấy nói chuyện ạ !

- Được , mời cô vui lòng dẫn tôi xuống !

- Vâng- người hầu cung kính đáp

Cô đi theo người hầu gái , tới nơi , cô hầu gái nói :

- Ông chủ đang đợi người bên trong , tôi còn có việc phải làm , xin phép !

“Cạch”

- cô mở cửa bước vào , trên ghế , 1 người đàn ông đang ngồi vắt chân hình chữ ngũ , thấy cô đứng đó , liền lên tiếng :

- Cô ngồi đi !

- Vâng - cô lạnh nhạt đáp

- Ta muốn cô ngay ngày mai kết hôn với con tôi !

- Sao ?

Cô kinh hãi nói , làm sao có thể chứ , con ông ấy là ai cô còn không biết nữa kia mà làm sao có thể kết hôn chứ , kết hôn là chuyện hạnh phúc nhất của đời con gái , là ngày những người con gái được hạnh phúc nhất , không được

~~! cô không thể chấp nhận được!

- Cô có ý kiến !- Triệu Khắc Minh lạnh giọng nói

- Đúng , tại sao ngài có thể làm vậy chứ ? , hôn nhân của tôi là do tôi quyết định, ngài không có quyền đó
~~ Cô phản bác lại

- Cô nên nhớ , giờ cô đang nằm trong tay ta , mọi chuyện ta có quyền quyết định , cô không có quyền lên tiếng ở đây !- Triệu Khắc Minh gần giọng nói

- Ngài..... ?

Cô tức đến nỗi không nói nên câu , ông trời quả là tàn nhẫn với cô mà !.

- Được thôi , tôi đồng ý ! - cô đành chấp nhận

- Tốt , mai sẽ tổ chức hôn lễ , cô có thể về phòng

Triệu Khắc Minh nở nụ cười đắc ý , những ai dám đụng đến ông thì đều nhận được hậu quả thích đáng , “
Hạ Thái Bằng ơi Hạ Thái Bằng ! không ngờ ông cũng là loại người nhẫn tâm không thua kém gì ai ...haha ”

Bước về phòng , tâm trạng hiện giờ của cô rất là tệ , nằm úp mặt xuống gối , một dòng nước ấm chảy dài trên hai gò má , cô phải làm sao đây , cô tự hỏi cô đã làm gì sai mà họ lại đối xử với cô như vậy , cô cứ òa khóc như một đứa trẻ , đến khi không còn sức để khóc nữa mới ngủ thiếp đi

Trong màn đêm u tối , một loạt những chiếc xe đua phân khối lớn thi nhau chạy trên đoạn đường đông đúc , tốc độ nhanh như tên lửa của những chiếc xe hơi đắt giá nhất thế giới đi đầu khiến cho ai đi đường cũng phải kinh sợ. Những chiếc xe đó dừng lại trước quán bar The Win- một quán bar lớn nhất thành phố, ngay lập tức đám người vệ sĩ cao to mặc vest đen của sòng bạc ra dàn hàng đứng chào .

- Kính chào Vũ nhị thiếu gia

Cả hàng người đồng thanh

Sòng bạc quán bar này là nơi thuộc quyền sở hữu của gia tộc họ Vũ , một gia tộc mang tiếng là giàu có mà Minh Huy lại là con trai út của gia tộc .Hai người , Lục Phong và Minh Huy và cả đám đông khoảng 10 người thuộc bang Lục Thiên bước vào quán , vào trong đa số mọi người đều rủ rờ nhau nhậu nhẹt , ăn chơi chỉ riêng 2 người các cậu và 2,3 người vào trong phòng kín nói chuyện .Tiếng nhạc xập xình ngay lập tức vang lên khi Minh Huy mở chiếc cửa ra , , đi lại chiếc ghế salong được bọc bằng da thú .

Sau khi rượu, mỗi được đem lên , Lục Phong cầm ly rượu lên mà nhàn nhã uống .

- Đám người bên Bang Watfos thế nào rồi ?- anh lên tiếng .

Một tên trong đám người hồi nãy bước lên , thấp giọng đáp:

- Đại ca , ngày hôm qua chúng em đã xử lý sạch sẽ chúng rồi , tên cầm đầu đã đầu hàng .

- Tốt, lui ra đi

- Vâng

Ngồi được khoảng chừng 15 phút , anh bắt đầu đứng lên nói :

- tôi có việc !- nói xong anh leo lên chiếc motor chạy về căn biệt thự

Hôm nay Jenny bị sốt , khó khăn lắm mới ngồi dậy đăng truyện được , Jenny biết là tập truyện hôm nay không được hay nên Jenny hứa là lần sau sẽ viết hay hơn, mọi người đừng bỏ Jenny nghen .

5. Chap 4 : Kết Hôn (2)

- Đứng lại. - Triệu Khắc Minh nói khi thấy anh định vào phòng .

-

Lục Phong khó hiểu nhìn cha mình , ông có chuyện gì muốn nói sao ?

- Ngày mai con sẽ đám cưới . - Triệu Khắc Minh

- Vâng

Anh chỉ đáp vồn vện một từ , không nhắc thì thôi chứ hễ cứ nhắc tới là cơn tức giận của anh lại lên tới đỉnh điểm , đứng một lát rồi anh cũng vào phòng của mình tắm rửa và đi ngủ .

Sáng hôm sau.....

Váy cưới đã được đưa đến nhà của Triệu Khắc Minh , những bộ váy cưới đó đều do do những nhà thiết kế ở Pháp , có 3 người giúp việc và 2 thợ trang điểm đang đứng trước cửa phòng Bảo Nhi , một người giúp việc lên tiếng :

- Tiểu thư , có thể mở cửa không ạ ?

“...”

- Tiểu thư ...- người giúp việc gõ cửa

Cạch

- Có chuyện gì sao ? - cô mở cửa , thấy nhiều người đứng trước cửa nên mới thắc mắc hỏi .

- Thưa , đây là 5 bộ váy cưới do ông chủ chuẩn bị , còn đây là 2 thợ trang điểm chuyên nghiệp Mia và Zay, họ sẽ giúp cô trang điểm , ông chủ dặn 5 giờ cô phải có mặt ạ ! - người giúp việc cung kính

- Được rồi , mời mọi người vào ! - Cô khẽ cười cuối chào 2 thợ trang điểm , họ cũng cười và cúi đầu lại .

Sau 30 phút , cô đã trang điểm xong , Mia liền lên tiếng khen ngợi.

- woa ! cô thật sự rất đẹp đó !

Cô mỉm cười rồi quay vào gương ,thật không thể ngờ được đây là cô sao? trong gương là một mỹ nhân với đôi mày liễu thanh tú , đôi lông mi dài cong vút , cái miệng xinh đẹp cùng với hai bên má ửng hồng .

- Tiểu thư, mời thử áo cưới ạ ! -người hầu đưa cho cô một trong những bộ váy kia .

- Không cần , lấy tôi bộ đó !- cô chỉ vào chiếc váy cưới màu trắng , người giúp việc đưa cho cô, cô lấy và mặc thử , cô vốn đã rất xinh đẹp, bây giờ còn khoác lên mình chiếc váy trắng làm cho cô giống như là công chúa từ trong truyện cổ tích đi ra

Ai thấy cô đi ra cũng trầm trồ khen đẹp , ai cũng nói cô là người hạnh phúc nhất khi lấy được anh nhưng có ai biết được cốt truyện bên trong chứ , cô không biết rồi cuộc đời mình sẽ đi về đâu , con người đó nhìn anh ta rất lạnh lùng, mỗi khi nhìn cô anh ta như muốn anh nuốt sống cô vậy !

Cô từ từ đi xuống dưới sảnh , mọi người không khỏi ngạc nhiên trước người con gái xinh đẹp thuần khiết này .

- Tiểu thư , bó hoa cưới của cô đây ạ ! -Người hầu gái đưa bó hoa cho cô .

- Cảm ơn .

Tiếng nhạc vang lên , trên ghế người đàn ông mặc comple đen chính là Triệu Khắc Minh, bỗng ngoài cửa xuất hiện một người con trai, ai thấy cũng đều không tránh khỏi sự ngạc nhiên , nam thì ganh tỵ , nữ thì rung động nhưng cô không thuộc trong đó . Cô từ từ đi đến quàng tay vào tay anh , tiến đến lễ đường , người chủ hôn bắt đầu lên tiếng :

- Xin chào các anh chị em ở đây, tôi xin.....

- Đủ rồi , tuyên bố luôn đi !

Anh cắt ngang lời của chủ hôn ,anh không hề thích nghe những tục lệ dài dòng đó , Triệu Khắc Minh ngồi trên ghế nhíu mày . Người chủ hôn bắt đầu đổ mồ hôi , trong lòng vừa sợ vừa bất ngờ , cứ trố mắt nhìn anh , anh bực bội lên tiếng :

- Tuyên bố đi .- lúc này chủ hôn mới hoàn hồn tuyên bố .

- Ta xin tuyên bố ..kể từ hôm nay hai con là vợ chồng , con có thể hôn cô dâu.

Lục Phong đưa tay kéo cô lại gần , anh đặt lên khóe môi cô một nụ hôn , tiếng vỗ tay từ phía dưới vang lên trầm trồ , anh và cô bước xuống , đi đến từng bàn để mời rượu mọi người , bỗng nhiên một người đi tới:

- Ô..anh là ..?

- Tôi là Minh Huy, bạn thân của chồng em đó !- cậu cuối đầu chào , anh ta là bạn của Lục Phong sao ? cô thật nghi ngờ.

- Vâng

Hôn lễ được diễn ra theo đúng quy trình , sau khi dọn dẹp sạch sẽ , cô lê tấm thân mệt mỏi đi lên phòng , anh đi theo sau cô .

- Khoan đã !- anh vội gọi cô lại

- Chuyện gì ?

- Kí vào đây !- anh ra lệnh

- ...- cô khó hiểu , đưa tay lấy tờ giấy anh đưa , , Đọc xong cô nhíu mày nói :

- Được thôi, tôi sẽ kí - sau khi kí xong tờ giấy , anh cầm và đi về phòng của mình ,

Ngồi xuống giường, cô nhớ lại, tờ giấy đó là giấy ly hôn , sau 2 năm anh và cô sẽ chấm dứt , cũng tốt, dù gì anh và cô cũng không ưa nhau là mấy .Do quá mệt nên cô đã nằm xuống giường , nhắm mắt lại, từng giọt nước nóng lăn dài trên khóe mắt , tự hỏi cuộc đời cô còn bao nhiêu chuyện tồi tệ hơn chưa xảy ra với cô ?

Sau 1 ngày sốt nặng , bây giờ jenny có thể quay lại với mọi người rồi nè ^__^

Thiên linh linh, Địa linh linh , cầu cho cmt và vote tăng lên ...!

6. Chap 5 : Tôi Hận Anh

Đều đặn một ngày hai bữa, cô gặp anh. Lại ngồi ăn cùng nhau và lại không một câu nói nào thốt ra từ hai bên. Sau bữa ăn tối, mỗi người lại trở về phòng của mình. Tĩnh lặng như chẳng có bất kỳ sự thay đổi gì , Triệu Khắc Minh đã ra nước ngoài giải quyết một số chuyện, mọi việc trong nhà đều giao lại cho anh .

Mấy hôm nay ở trong phòng hoài cũng chán, cô bắt đầu mò mẫm mọi thứ trong nhà. Từ khu vườn được chăm chút kỹ càng từng ngọn cỏ đến ngôi nhà nhỏ bằng gỗ của mấy chú thỏ con sau vườn đều khiến cô thích thú. Ít ra thì nơi đây cũng có chút biểu hiện gọi là nhà. Ở đây không nhiều người làm cho lắm, chỉ có dì Minh đã già nhưng vẫn còn khỏe mạnh và hai người hầu gái. Tất cả đều có phòng ngủ cho riêng mình không khác gì những người thân trong nhà. Nhưng bọn họ đều khá kín tiếng khiến cô cảm thấy khó chịu, tất cả giống như robot không có bất kỳ cảm xúc nào. Nơi đây đặc biệt yên tĩnh.

Bảo Nhi đi dọc hành lang, cô đi đi ngón tay theo từng cánh cửa. Bất chợt cô dừng lại trước một căn phòng khá cũ kỹ nhưng được chăm sóc cẩn thận. cô đẩy cửa bước vào. Tối quá, ánh đèn mờ ảo khiến cô chẳng

thấy gì. Cô bấm công tắc. Một tấm hình to lớn treo trên tường khiến cô hoảng sợ . Quá đột ngột, cô giật mình lùi lại. Chợt một bàn tay tóm chặt lấy cánh tay cô:

-Ai cho cô tự ý vào đây?

Là Lục Phong , cô lắp bắp:

-Em, chỉ là...

-Ra ngoài ngay!

Lục Phong gần như lôi cô ra khỏi căn phòng đó, cánh tay rắn chắc của anh ta khiến cô tưởng như mình sắp gãy xương đến nơi.

-Từ nay không được đến đó nữa nhớ chưa!

Lục Phong dọa cô. Dù anh không dọa thì cô cũng chẳng dám bén mảng đến đó nữa. Phòng gì đâu mà đáng sợ, nhưng cô chợt cảm thấy kỳ lạ. Người đàn bà trong tấm hình, dường như cô đã gặp ở đâu đó, cảm giác rất quen. Ai vậy nhỉ? Tại sao Lục Phong lại không muốn cô nhìn thấy! Lúc này trông anh ta rất giận dữ. Rốt cuộc là vì sao?

Không hiểu sao tối nay Lục Phong lại bảo cô ăn mặc thật đẹp. Chẳng biết anh ta sẽ đưa cô đi đâu. Bảo Nhi ngấm mình trong gương, cũng không quá tệ. Bộ váy hở vai màu trắng muốt lại càng đẹp hơn khi khoác lên người cô. Ngay cả Lục Phong khi nhìn thấy cô cũng hơi ngẩn người.

Nơi cô đến là một nhà hàng Trung khá kín đáo. Cô khoác tay anh đi xuống như bao cặp đôi khác nhưng giữa chừng anh gỡ ra làm cô có chút hụt hẫng và ngại .

- Xin chào Triệu thiếu gia, đây là- 1 ông chủ bụng bự cầm ly rượu đi tới , đưa về mặt thích thú về phía cô

- Không cần để ý tới cô ta , chỉ là một nhân viên quèn trong công ty thôi - Lục Phong nói rồi nở nụ cười thâm hiểm .

Ngay giờ phút đó , người cô bắt đầu đông cứng lại, là vậy sao ? lí do anh kêu cô mặc thật đẹp để tới đây là sỉ nhục à ?, đưa ánh mắt căm phẫn về phía anh, Lục Phong đã nhìn thấy nhưng lại giả vờ như chưa thấy gì ! Rất tự nhiên, anh cười nói với những người xung quanh như chẳng có gì , Bảo Nhi chẳng mấy dễ chịu, cô cười một cách gượng gạo, rồi nói :

- Tôi có chút mệt trong người , tôi qua ghế kia ngồi - nói rồi Bảo Nhi bước chân đi dù cho anh có cho hay không !

Tới ghế rồi , Vậy ra anh định hạ nhục cô theo kiểu này đây. Không cần nói ra cũng biết, một nhân viên quèn đến nơi của những người giàu có uống rượu vang xa xỉ thế này ngoài mục đích thăng tiến bằng con đường tắt thì chẳng còn gì hết. Anh ngoài việc không muốn người khác biết cô là vợ anh lại còn muốn sỉ nhục cô nữa.

- Triệu Lục Phong, tôi hận anh- cô nói thầm trong miệng .

7. Chap 6 : Uống Rượu

Bảo Nhi nắm chặt chiếc túi xách , bỗng từ một lão già nhìn mặt rất dè dặt đi tới nói :

- Cô Hạ, uống với tôi một ly nhé !

Nói rồi ông ta đẩy một ly rượu về phía cô , Bảo Nhi vội vã lắc đầu :

- Xin lỗi , tôi không biết uống rượu.

- Không sao , uống rồi cũng sẽ quen, ai mà không có lần đầu !

Bảo Nhi chưa kịp từ chối thì tiếng của Lục Phong vang lên :

- Cô nhận đi , Giám đốc Trịnh đã nhiệt tình đến thế , cô còn muốn gì nữa !

Bảo Nhi nắm chặt tay , mồ hôi từ người cô ướt đẫm cả chiếc váy , nhìn sang anh, vẫn bộ mặt lạnh hơn tiền . Được rồi , vậy cô sẽ thuận theo ý anh, dù gì số phận cô đã nằm trong tay anh . Bảo Nhi nhận lấy ly rượu đó , cô nhắm mắt uống hết một hơi , vị ngọt hơi nồng còn lưu lại nơi đầu lưỡi nhưng cuống họng đã tê rát .

Lục Phong nhìn cô , ánh mắt chứa đựng sự giễu cợt .À thì ra rượu có vị như vậy , đến giờ cô mới biết .Thứ rượu thượng hạng đắt tiền này cô làm sao mua nổi , nghĩ tới tên Lục Phong đáng ghét kia, cô lại uống thêm một ly , giám đốc Trịnh bên cạnh khá là hài lòng , ông ta thích thú nhìn Bảo Nhi

Đột nhiên cô cầm ly rượu sang chỗ Lục Phong :

- Chủ tịch, cạn một ly với tôi nhé !

Lục Phong nhếch mép tỏ ra ý cười , cô ghét nhất là nụ cười này , nó tạo cho cô cảm giác như mình đang bị coi thường , mà chắc anh cũng đang coi thường cô .

- Được thôi !

Lục Phong cầm ly rượu lên khẽ chạm vào ly của cô , tiếng thủy tinh vang lên nhẹ nhàng , uống xong ly rượu đó cô gục xuống bàn , Lục Phong mỉm cười , gọi một nữ phục vụ đỡ cô ra ngoài , anh lại chỗ mấy người kia xin phép về , sau đó đi ra xe .

Trên đường về nhà , gió thổi mát rượi , Bảo Nhi chẳng chịu ngồi im , thò đầu ra ngoài hét lên mấy câu vô nghĩa , Lục Phong kéo cô lại , không chịu nổi tức giận liền hét lên :

- Cô bị điên rồi hả ? có chịu ngồi im không hay là tôi cho cô xuống xe ?

Bảo Nhi không nói gì chỉ gục vào vai anh ngủ ngon lành , Lục Phong thấy không dễ chịu định đẩy cô ra thì ngừng lại , không sao , nếu bây giờ đẩy cô ra thì hơi mất mặt , thật phiền phức . Về đến nhà , anh không đánh thức cô dậy , bế thẳng cô lên phòng , đặt cô xuống giường , bồng cô mở mắt :

- Sao lại đối xử với tôi như vậy ?

Lục Phong hơi khựng lại , rất nhanh anh lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu :

- Tôi thích

Bảo Nhi à lên một tiếng , nói :

- Vậy khi nào anh định làm chuyện đó đây ? Hay là bây giờ luôn nhé !

Giọng nói cô mang theo sự giễu cợt , cô nhìn anh trần trối , ánh mắt lạnh như hàn băng , vòng tay kéo cổ anh xuống , môi cô chạm vào môi anh , Lục Phong vội kéo cô đến sát hơn , anh ngấu nghiến môi cô , không phải đơn thuần là hôn mà đó là sự giày vò , hơi thở cô và anh dồn dập, khó chịu quá, Bảo Nhi dường như không thể thở nổi , đến khi bàn tay anh đưa ra sau lưng cô để tìm dây kéo chiếc váy , cô mới tỉnh táo lại, vội đẩy tay anh ra , Lục Phong ngừng lại , anh nhìn cô nhếch mép :

- Cuối cùng , bản lĩnh cô cũng có thể thôi !

Nói xong anh bước ra khỏi phòng , cánh cửa đóng lại vang lên một tiếng khô khốc , nước mắt cô đã rơi từ lúc nào , tại sao chứ ? rốt cuộc là cô đã làm điều gì sai mà ông trời nỡ đối xử với cô như vậy? rốt cuộc là tại sao ? Bảo Nhi kéo chăn lên kín đầu , cô vui mặt vào gối , cố quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay

~!!!!

Khi đọc xong chap này , bạn hãy để một ngôi sao nhỏ xinh phía dưới và cho một lời nhận xét nhé , trân trọng cảm ơn ạ

~!!!!

8. Chap 7 : Bệnh

Sáng hôm sau....

Cô tỉnh dậy, đầu đau như có cái gì đó đập xuống , chóng mặt quámọi thứ đều quay cuồng , Bảo Nhi kéo đôi chân bủn rủn , định bước xuống giường nhưng cảm giác mê man càng ngày càng nặng , cô ngã nhào xuống , vừa nhắm mắt lại lập tức cô đã chìm vào hôn mê .

Đang lúc cô chìm vào hôn mê, “Cạch” một tiếng, cửa nhẹ nhàng mở ra.

Lục Phong đẩy cửa ra thấy cô nằm lỳ ở trên giường cũng không nhúc nhích, ho nhẹ một tiếng, bày tỏ ý bảo anh tới, nhưng người nằm lỳ trên giường giống như không nghe thấy lời anh, làm thế nào cũng không nhúc nhích.

- Bây giờ cô không tỉnh dậy hả ?

Lục Phong dựa vào tường, nhìn cô gái trên giường vẫn im lặng, lạnh lùng nói.

- Đây, nói chuyện. - Đợi thật lâu, cũng không thấy cô trả lời, kiên nhẫn cũng dùng xong, đi đến bên giường dùng tay lôi kéo thân thể cô, mà cô chỉ khẽ sở rên lên một tiếng, mắt vẫn nhắm.

- Tỉnh - Lục Phong nhăn tâm đẩy vai cô, thấy mắt cô vẫn không có dấu vết của người chuẩn bị tỉnh lại

- Đây, cô làm sao vậy? - Thấy cô từ đầu đến cuối không có trả lời, gương mặt lạnh lùng của Lục Phong nhanh chóng biến mất, chân nhanh chóng đi đến bên giường, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên gương mặt đỏ bừng của cô, sau đó nhanh chóng thu tay lại. Thật là nóng, mặt của cô rất nóng.

- Đây, cô nói vài lời xem, cô rốt cuộc như thế nào? – Anh bò lên giường lôi kéo thân thể của cô, nhiệt độ nóng bỏng lập tức xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng truyền tới bàn tay của anh.

Nhiệt độ cơ thể cô làm cho anh có chút lo lắng, không chần chờ nữa, nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi ra. Gọi một cú điện thoại.

- Đây, chú Thiên sao? Nhanh qua đây, nơi này có bệnh nhân. - Lục Phong lo lắng nói vài lời với người bên kia điện thoại, sau đó lập tức cúp điện thoại, lần đầu tiên anh nhìn một cô gái hôn mê mà lo lắng như thế. Lần đầu tiên anh vì một cô gái mà tâm trở nên hoảng loạn.

Đưa tay ôm lấy cô hướng về chiếc giường lớn, sau đó cầm cái chăn mỏng bên cạnh đắp lên người cô, sắc mặt biến thành nặng nề, mày rậm khóa chặt.

- Ủ. - Trong thoáng chốc, Bảo Nhi cảm thấy giống như có ai đó đem đầu cô xé ra làm hai, rất đau, không nhịn được rên rỉ ra tiếng. Thật là đau nha, đầu thật là đau, cả người đều đau.

“cốc, cốc” ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

- Đi vào. - Lục Phong nói, ánh mắt một giây cũng không có rời khỏi mặt của cô.

- Cậu bị ốm sao ạ? – Chú Thiên xách theo gương thuốc cá nhân đi vào, thấy anh ngồi ở đầu giường chần chờ hỏi.

- Ông xem bộ dạng của tôi giống như người bị bệnh lắm sao? Là cô ấy. - Lục Phong phiền não đi xuống giường, chỉ vào cái cô gái đang nằm trên giường.

- Dạ. – Chú Thiên nghe giọng điệu của anh có hơi sững sốt, lập tức đi tới trước giường.

Thông qua điện thoại, ông nghe được giọng nói rất vội vàng của anh, ông nghĩ là khám bệnh cho anh, ai ngờ là cho người khác, thật không ngờ tới nha?

- Cô ấy đang có biểu hiện gì? – Chú Thiên nhìn gương mặt đỏ bừng của Bảo Nhi , hỏi Lục Phong đang đứng bên cạnh.

- Hình như là đang sốt. - Lục Phong cau mày nói, điều anh biết cũng chỉ là mấy thứ này.

- Còn gì nữa không? – Chú Thiên vừa lấy ống nghe ra, vừa hỏi.

- Tôi không phải là bác sĩ, làm sao tôi biết? Tôi biết rõ rồi còn gọi ông tới đây làm gì? Mau xem bệnh. -
Lục Phong quát, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người trên giường vẫn nhũu chặt, anh liền không nhìn được mà nổi giận.

Đột nhiên vang lên tiếng cẩu gấu, khiến cho chú Thiên giật mình, vội vàng cúi đầu kiểm tra cho Bảo Nhi

- Thân thể của cô chủ trừ việc rất yếu, những biểu hiện khác nhìn như là dị ứng, nhưng mà tôi lại không biết cô chủ đã ăn thứ gì, rất khó để kê đơn thuốc. – Chú Thiên nói ra khó khăn của mình.

- Ăn cái gì? Hôm nay cô ấy không ăn cái gì cả. Tối ngày hôm qua chỉ có uống chút rượu mà thôi. -Lục Phong nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói, lúc này mới nhớ lại. Trong lòng anh đột nhiên có chút áy náy, là anh có chút sai?

- Rượu? – Hai mắt chú Thiên phát sáng, lại hỏi:

- Trước đó cô chủ có từng bị dị ứng về rượu chưa?

- Cái này. , tôi không biết. -Lục Phong lắc đầu một cái, xem người trên giường một chút, anh và cô không có tiếp xúc nhiều, làm sao biết cô có dị ứng với rượu hay không.

Cô bị dị ứng với rượu sao? Hẳn không phải thế chứ? Nếu như vậy, tại sao tối hôm qua vẫn liều mình uống rượu? (Jenny : không phải anh ép còn gì ?-_-”)

- Vậy thì phải đưa cô ấy vào bệnh viện, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy ạ !

- Mẹ kiếp, ở chỗ này nói năng nửa ngày, nếu không có thuốc thì phải nói nhanh lên chứ, đi đến bệnh viện .-
Lục Phong đứng lên, đẩy chú Thiên đang ngồi ở mép giường ra, sau đó liền ôm theo Bảo Nhi đi ra ngoài.

Chú Thiên kinh ngạc nhìn động tác của anh, kinh hãi há to miệng, đây là người mà ông biết sao? Lại vì một cô gái mà la mắng ông?

Vẫn câu nói cũ : Hãy để lại 1 ngôi sao vàng xinh xắn bên dưới và cho t/g 1 lời nhận xét nka !!!!!

~~

9. Chap 8 : Cảm Giác Lạ (1)

Trong bệnh viện

Lục Phong chăm chú nhìn túi nước biển đang chạy từng giọt, từng giọt vào trong cơ thể cô, lại nhìn đến gương mặt khế nhũu chặt của Bảo Nhi, sau đó thở dài một hơi.

Bác sĩ nói cô bị dị ứng với cồn rượu, nếu không đưa đến đây kịp thời, có thể sẽ lên cơn sốc, thậm chí sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Đây là lỗi của anh sao? Không, không phải lỗi của anh, người đáng trách nhất là cô vì đã không nói rõ mọi chuyện, không uống thuốc kịp thời.

3 ngày sau, Bảo Nhi đã khỏe mạnh trở lại , cô đi dạo vòng quanh khu vườn rồi lạc ra ngoài lúc nào không hay. Cũng tốt, mọi thứ xung quanh có vẻ thoáng đãng hơn rồi. Bảo Nhi đi theo con đường mòn dẫn lên ngọn đồi phía sau nhà. Thật yên tĩnh, cô nghe thấy cả tiếng chim hót, cả những khóm cúc dại đầy màu sắc nữa. Tòa nhà này đúng là được xây ở một nơi thật lý tưởng. Bảo Nhi sung sướng như bắt được khoảng trời riêng. Cảm giác thật thoải mái, Bảo Nhi nhẹ hít một hơi dài. Đã bao lâu rồi cô không được thở trong một bầu không khí thoáng đãng đến thế. Suốt ngày nhìn Lục Phong và mấy người trong nhà anh ta khiến cô ngán ngẩm đến độ muốn ở suốt trong phòng hơn là ra ngoài. Chợt Bảo Nhi nảy ra một ý nghĩ điên khùng. Trèo lên mỏm đất cao nhất ,cô lấy hết sức mình hét to:

-Triệu Lục Phong, anh là đồ tồi !

Chưa thấy hết được sự sáng khoái thì Bảo Nhi đã không khỏi giật mình.

-Em bảo ai là đồ tồi ?

Bảo Nhi quay người lại, cô kinh ngạc khi thấy Lục Phong đã ở đằng sau cô lúc nào. Quá bất ngờ, cô trượt chân ngã xuống. Lục Phong vội vàng đỡ lấy cô. Hai người ôm nhau ngã lăn xuống khoảng đất bên dưới trước khi Lục Phong kịp giữ tay ở một cái cây gần đó. Bảo Nhi lồm cồm bò dậy, gương mặt lấm lem bùn đất. Lục Phong nhăn nhó, tay anh vẫn ôm chặt cô. Bảo Nhi đỏ bừng mặt. Cô đứng lên phủi bụi trên người. Lục Phong cũng ngồi dậy. Bảo Nhi chìa tay ra về phía anh. Lục Phong ngược nhìn cô, trong lòng có một chút gì đó là lạ. Bảo Nhi vẫn kiên nhẫn. Lục Phong khẽ cười, anh cầm lấy tay cô rồi đứng lên.

-Anh không sao chứ?

Vẫn vẻ lạnh lùng thường ngày, anh khẽ đáp:

-Không sao! Chúng ta xuống nhà thôi!

Anh nhẹ phủi những hạt cát còn dính lại trên gương mặt cô. Bảo Nhi khựng lại, cô nhìn anh. Bất chợt trong vài giây, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Cả hai đều bối rối quay đi chỗ khác. Từ đó không ai nói với ai câu nào cho đến lúc về đến nhà.

Chiếc taxi dừng lại trước toà nhà Triệu Gia, Bảo Nhi bước xuống. Cảm giác vẫn ngọt ngào như lần đầu cô gặp anh.

Lục Phong bỏ quên tập tài liệu quan trọng ở nhà, dĩ Minh lại đang đi có việc, anh bảo cô mang đến công ty cho anh.

Bảo Nhi đẩy nhẹ cửa bước vào. Nhà họ Triệu quả thực giàu có hơn cô tưởng. Nguyên một toà nhà 23 tầng đều là thuộc về anh. Sàn nhà sạch bóng ánh lên màu sắc sang trọng, cả những nhân viên đi qua đều mặc đồng phục, ai muốn vào cũng phải quét thẻ từ. Bảo Nhi thở sâu một hơi. Cô đi đến quầy lễ tân, cô gái xinh đẹp sau chiếc bàn đó đang nói chuyện điện thoại thấy cô đi đến liền bỏ xuống, mỉm cười hỏi cô:

-Tôi có thể giúp gì được ạ?

Bảo Nhi đưa tập tài liệu cho cô gái đó:

-Phiền chị gửi cái này cho chủ tịch giúp tôi!

Cô gái kia hơi nhú mày:

-Xin lỗi chị chờ tôi một chút!

Rất nhanh, cô gái nổi máy đến văn phòng chủ tịch. Không hiểu hai người họ nói gì, cô gái kia đưa điện thoại cho Bảo Nhi :

-Chủ tịch muốn nói chuyện với chị!

Bảo Nhi nhận lấy, cô hơi cau mày, sao lại rắc rối thế không biết. Chưa kịp nói gì thì cô đã nghe tiếng quát của Lục Phong bên tai:

-Em có biết bên trong đó quan trọng thế nào không? Mau mang lên cho tôi!

Nói xong anh liền cúp máy chẳng thèm nghe cô một câu.

Cô nhân viên tiếp tân mỉm cười cảm thông:

-Để tôi đưa chị lên phòng chủ tịch!

Đành vậy. Bảo Nhi đi theo cô gái đó lên tầng cao nhất. . Cô liếc nhìn những nhân viên cười cười nói nói xung quanh. Một thời cô cũng đã từng giống họ. Bán mạng làm việc, giờ nghỉ trưa thì tám chuyện với đồng nghiệp nhưng từ sau khi kết hôn với Lục Phong cô đã thôi việc. Giờ thấy vậy mới tiếc nuối đến chừng nào.

Cánh cửa bằng gỗ sồi hiện ra trước mắt. Cô nhân viên gõ cửa nhẹ nhàng:

-Chủ tịch, cô Hạ đến rồi!

-Vào đi!

Bảo Nhi bước vào một mình, cô nhìn thấy Lục Phong đang ngồi trên ghế quay người lại với cô hướng ra cửa sổ. Bảo Nhi nhẹ nhàng bước tới, cô đặt tập tài liệu lên bàn:

-Của anh đây!

-Ừm!

Lục Phong không quay người lại, anh chỉ trả lời khẽ một tiếng. Bảo Nhi cảm thấy không thoải mái, giọng cô khe khẽ:

-Vậy tôi về nhà trước đây!

-Khoan đã!

Đến lúc này Lục Phong mới quay lại, anh khẽ liếc qua cô rồi đứng dậy:

-Ngồi xuống đi!

Bảo Nhi đành ngồi xuống ghế. Lục Phong đi tới quầy pha cà phê ở góc phòng, anh tự tay pha một ly cà phê cho cô.

Bảo Nhi nhận lấy, cô uống một ngụm nhỏ, đắng nghét, mặt cô thoáng nhăn lại:

-Thế nào?

-Rất đắng!

-Đúng là đắng thật, đắng nhưng nó khiến chúng ta tỉnh táo hơn phải không?

Bảo Nhi không nói gì chỉ im lặng gật đầu. Rốt cuộc là anh muốn nói gì đây.

-Em tin không, suốt mười năm tôi đã uống loại cà phê này!

Bảo Nhi kinh ngạc, thật sao, cô nhìn anh, ánh mắt cương trực đó tuyệt đối không phải là nói dối. Hơi tò mò, cô hỏi lại:

-Vì sao vậy?

Lục Phong ánh mắt nhìn ra cửa sổ:

-Chính là muốn cảm nhận được rằng, cuộc sống này không bao giờ đẹp như tưởng tượng, rất đắng!

Bảo Nhi nói :

-Nhưng đâu phải lúc nào cũng đắng!

Lục Phong ngẩn người, anh khựng lại rất lâu mới nói tiếp:

-Đối với em có lẽ là vậy nhưng tôi thì khác!

-Anh không hạnh phúc sao, khi đứng ở một nơi cao thế này ?

Lục Phong nhếch mép, miệng anh hơi cong lên vẽ chế nhạo:

-Tôi đứng đây vì kẻ thù của mình!

_____ -

Hãy cho t/g 1 ngôi sao và lời nhận xét nhé

~!!!!

10. Chap 9: Cảm Giác Lạ (2)

Cô về nhà ngay sau đó , đi ngang qua vườn hoa trước nhà , bây giờ cô mới để ý , ở đây thật nhiều hoa đẹp nha~~ , toàn là những loài hoa cô thích , nào là hoa hồng , hoa Phong Lan trắng , hoa Bách Hợp , hoa Thược Dược ,...

“Nhưng sao không có hoa oải hương nhỉ ?”- cô suy nghĩ “hay là mình trồng thêm ? lát về nói lại với tên đáng ghét kia mới được!” cô nghĩ thầm rồi mỉm cười .

Tối....

Cô đang ngồi xem phim , đột nhiên nghe tiếng xe chạy vào thì biết anh đã về , cô liền tức tốc chạy ra :

- Chào mừng anh đã về !

-.....

Anh không nói gì chỉ đắm đắm nhìn cô , cô không bị cái gì về thần kinh chứ , hay hôm nay trên đường đi về cô gặp sự cố, bình thường cô có hay ra chào anh đâu , hôm nay còn ra về vui mừng nữa chứ ...!

- Chuyện gì nói đi - Anh nói

Cô định hỏi anh chuyện lúc chiều cô suy nghĩ nhưng lại sợ anh không cho , cô cứ đứng đó phân vân .

- Không nói tôi lên phòng .

Anh nói rồi chuẩn bị cất bước lên lầu , thấy vậy cô đành nói ra vậy !

- Vườn hoa...ừm...có thể cho tôi trồng hoa được không ?

-Hoa gì?

Lục Phong lạnh lùng hỏi , hình như là anh không hứng thú với chuyện cô đang nói .

- Hoa oải hương, nhà của anh trồng rất nhiều hoa , sao lại không có hoa oải hương vậy ?

- Vườn hoa đó là của mẹ tôi , khi bà qua đời , tôi chỉ sai người chăm sóc chứ không quan tâm lắm !

Đôi mắt anh có chút đờm buồn khi cô hỏi về vườn hoa kia , nhưng rất nhanh, sự bình thản trên khuôn mặt anh lại trở lại , còn cô có chút áy náy , đây là điều cô không nên hỏi sao ?

- Tôi trồng được không ?

- Được .

- Thật sao ? cảm ơn anh !- Bảo Nhi cười vui vẻ , cô ríu rít cảm ơn anh , trong giây phút đó , nghe lời nói của cô , anh bỗng khựng lại , cô cười với anh sao ?

- Em rất thích hoa sao ? - Anh hỏi cô, lời nói cũng lạnh lùng nhưng dường như đã giảm bớt .

- Ừm... nhất là hoa oải hương , nó có mùi hương rất thơm và dễ chịu, vậy mai tôi trồng ! anh đi ngủ đi !

Cô mỉm cười nói, dường như sau lần bị bệnh vừa rồi , cô và anh đã gần nhau hơn , khoảng cách giữa hai người đã giảm đi được một ít .

- ừm- Anh nói xong rồi đi lên lầu .

Khi cô và mọi người trong nhà đã đi ngủ , anh mặc đồ rồi nhảy lên chiếc xe motor đi về hướng quán bar The Win :

- Kính chào đại ca , mời người vào phòng Vip1, nhị ca đang chờ người trong đó ạ !

Một tên bảo vệ thấy anh đi vào thì chạy lại nói .Anh không nói gì mà chỉ đi thẳng đến phòng Vip1 :

- Đến rồi sao ?

Minh Đức đang ngồi uống rượu, hai bên có hai con nhỏ ăn mặc thiếu vải , mặt tô son tréc phần nhìn như mấy mụ phù thủy , khi thấy anh vào , 1 con nhỏ ở đầu chui ra còn ăn mặc thiếu vải hơn hai con kia , đến bên cạnh anh :

- Anh à , uống với em một ly nhé !

- Biển

Anh không “thương hoa tiếc ngọc” mà thẳng thừng đuổi, với mấy hạng đàn bà này thì anh ngán rồi , đột nhiên trong đầu anh lại hiện lên nụ cười của cô lúc tối , lắc đầu mấy cái , lấy lại sự tập trung . Minh Đức nãy giờ quan sát anh , cậu nhận ra từ khi lấy vợ anh thay đổi khá nhiều , từ tính cách cho đến thói quen, có lẽ cô gái tên Bảo Nhi đó không hề đơn giản, làm anh thay đổi còn khó hơn là lên trời , vậy mà cô vẫn làm được , cao thủ..đúng là cao thủ . Con ả lúc nãy tức giận , giậm chân phồng má đi qua bàn khác ngồi .

- Sao rồi, chuyện về ông ta đã có manh mối gì chưa ? - Anh hỏi

- Đã có được một ít thông tin: Ông ta là Từ Gia Long , anh cả của bang GIHAD, ngày xưa ông ta là chủ tịch công ty TLP nhưng do ăn hối lộ nên công ty đã phá sản , ngoài thông tin trên chúng ta còn biết ông ta là một tay giết người khá là kinh tởm . - Minh Đức chậm rãi nói

- Tốt , hãy tiếp tục theo dõi ông ta . - Lục Phong

- umk

Hôm nay Jenny rảnh nên đăng 2 chap cho mọi người luôn nèk

!!! ơ mà sao không ai cho Au 1 lời nhận xét hết ạ! mất hứng quá hix hix T__T

11. Chap 10 : Bắt Cóc - Nỗi Đau Về Tinh Thần .

Sáng sớm hôm sau, Bảo Nhi liền cầm lọ đựng giống hoa ra vườn trồng, sau khi gieo hạt giống xong, cô xách một chậu nước ra tưới , sau tất cả mọi việc đã làm xong thì cô vào nhà để ăn sáng. Hôm nay Lục Phong đi làm rất sớm nên lúc cô dậy đã không thấy anh ở đâu, cô ngồi xuống bàn ăn sáng, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn màn hình có số của bà Hạ, cô lập tức bắt máy :

- Alo....con nghe đây mẹ .

Cô nói trước , thỉnh thoảng cô cũng có gọi về hỏi thăm sức khỏe hai người .

- Bảo Nhi hả ?

Bên kia vang lên một giọng nói của người đàn ông, thì ra là cha cô.

- À..dạ..dạ

Cô lấp ba lấp bắp , không hiểu sao lòng cô lại dâng lên một cảm giác bất an .

- Hôm nay con có rảnh không?Con ra ngoài gặp ta một chút nhé .

- Ra ...ngoài sao ?

Cô do dự, cô nhớ rất rõ những luật lệ trong căn nhà này, nếu ai làm trái thì sẽ bị trừng phạt.

- Phải , mẹ của con trở bệnh, bà ấy muốn gặp con, con về nhà nhé !

- Mẹ trở bệnh sao ? Vậy con về ngay ạ !

Sau khi cô cúp máy, liền bấm một dãy số, cô cứ ngồi đó xem có nên gọi hay không nhưng nếu không gọi thì chẳng phải đời cô tiêu sao, thôi gọi đại đi :

- Alo.- Phía bên kia vang lên một giọng nói trầm thấp .

- Là...là tôi..Bảo...Nhi- cô lấp bắp nói

- Chuyện gì ?
- Anh cho tôi ra ngoài một chút được không ? Chỉ một lát thôi.
- Đi đâu ?
- À...tôi ra ngoài mua chút đồ .
- Được !

Nói rồi anh cúp máy chẳng kịp để cô nói thêm câu gì !

- Di Minh, cháu ra ngoài có chút việc, lát cháu về nhé!
- Phu nhân, người đi đâu ?
- Cháu có việc gấp , nhanh lắm !

Vừa dứt lời cô đã chạy thẳng ra cửa, di Minh có chút lo lắng gọi với theo nhưng cô đã mất bóng.

Người tài xế dừng xe trước cửa nhà Hạ gia, cô ra lệnh cho người tài xế ra về không cần chờ rồi một mình mở cửa đi vào, ông Hạ và bà Hạ đã ngồi ở phòng khách chờ cô. Bảo Nhi ngỡ ngàng khi nhìn thấy mẹ mình vẫn khỏe , cô quay sang nhìn ông Hạ, ông không nói gì chỉ nhìn cô.

- Ta có chuyện muốn nhờ con . - Ông Hạ quay sang nhìn cô .
 - Vâng. - cô cúi đầu trả lời .
 - Ta đã lỡ chơi thua, con có thể lấy cho ta 3 trăm triệu không ?
- Bảo Nhi giật mình, ngược đầu nhìn ông, trong đôi mắt thoáng sợ hãi lên tiếng :
- Con..con..
 - Chính hần ta muốn hại ta , hần ta đã chơi gian để hại ta, Bảo Nhi à, con giúp ta đi !
 - Con...con không thể giúp ba được .
 - Sao ?- Hạ Thái Bằng nhú mày hỏi.
 - Con không làm thế được !

“Chat” Vừa nói xong ông Hạ tức giận , đưa tay tát mạnh vào mặt cô , lực của ông rất mạnh khiến cho cô bị té , khoe miệng chảy một dòng máu tươi , cô ngẩn người nhìn ông , Hạ mẫu cũng giật mình đứng dậy , khuôn mặt ông tràn đầy sát khí chỉ tay vào mặt cô lớn tiếng chửi mắng :

- Công ta nuôi nấng , bảo bọc người vậy mà bây giờ người dám bội ta. Đồ súc sinh , người vì hần mà chấp nhận khiến cho ta tán gia bại sản. Ta sai người vào đó thăm dò rồi lấy 3 trăm triệu, người lại làm thỉnh sao. Chết tiệt ! Đồ hư hỏng.

Ông vung chân đạp vào người Bảo Nhi , khiến cô vô cùng đau đớn. Hạ mẫu thấy vậy chạy lại can ngăn :

- Dừng lại , ông định giết con bé sao ? Mau dừng tay lại.
- Đúng, nếu hôm nay cô ta không chịu giúp ta, ta sẽ giết nó tại đây, dù gì nó cũng chỉ là con của bà thôi chứ nó không phải là con tôi.

Những lời ông ta nói ra như từng dao đâm vào lòng cô, sao có thể được, người cha mà cô yêu thương bao lâu nay lại không phải cha ruột của cô, người cha đã từng nâng nui,bảo vệ cô lại muốn giết cô, tại sao ????

- Tại sao lại đối xử với tôi như vậy ?

Cô tức giận hét lên, từng giọt nước mắt rơi lả tả trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lòng cô xiết lại, rốt cuộc trên thế gian này cô tồn tại vì điều gì? ông trời à, ông tạo cho cô sự sống để làm gì chứ ?

- Nhân tiện đây tao nói luôn, mày không phải là con ruột của tao, khi tao cưới bà ấy , bà ấy đã mang thai mày được 4 tháng, tao đã nói là đi phá thai nhưng bà ta không chịu, để rồi hôm nay sinh ra mày, một đứa

bất hiểu. Dù sao đối với tao mày cũng chỉ là một quân cờ cũng có thể là một món hàng thôi...- Ông ta nói xong rồi lại dơ chân lên đạp liên tục vào cô.

- Dừng lại ngay, nếu hôm nay ông muốn giết nó thì hãy giết luôn tôi đi! - Bà Hạ kiên quyết nói .

-Tránh ra .

Ông ta đẩy mạnh bà ra , ông hung hăng nắm lấy cánh tay của cô kéo cô đứng dậy :

- Ta hỏi lại lần nữa . Có giúp ta không ?

Bảo Nhi tuy sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu ,ông ta bị cô từ chối đang tức giận lại càng tức giận hơn , ông quay sang cầm lấy cái gậy tàn thuốc bằng thủy tinh giơ lên , bàn tay siết chặt tay cô hơn , Bảo Nhi đau đến phát khóc , Hạ mẫu giữ tay ông lại cần xin :

- Tôi xin ông , hãy tha cho Tiểu Nhi , làm ơn . Tôi van xin ông mà.

Ông ta mặc kệ lời van xin của bà ấy mà tiếp tục đánh đập cô:

- Có giúp không ?

Được rồi, cô không nường nhịn nữa, ông ta đã đối xử với mẹ con cô như vậy rồi thì còn gì tình nghĩa nữa!!!!

- Ông có biết cuộc sống của tôi bên đó thế nào không ? Ông tưởng tôi được sung sướng sao ? Ông nghĩ là anh ta và cha anh ta sẽ yêu thương tôi sao? Lầm rồi ! Họ xem tôi chỉ là một con nô tì không hơn không kém , nhờ ai mà tôi như ngày hôm nay, là do lỗi lầm của ông, vậy mà sao giờ ông lại không biết ăn năn hối lỗi chứ ? Nếu đã không yêu thương gì tôi thì sao ngày xưa không hủy hoại tôi đi, tại cho tôi cảm giác yêu thương,che chở rồi hôm nay nhẫn tâm giết tôi . Được,nếu muốn giết thì ông giết đi!.-Cô tức giận hét lên , sự tuyệt vọng trong cô đã lên tới đỉnh điểm , dù gì cuộc đời của cô cũng không còn điều gì đáng tiếc .

- Tiểu Nhi à ? không được !- Bà Hạ quay sang ôm chầm lấy cô ,khàn giọng nói, nước mắt của bà đã ướn đầm khuôn mặt

Hạ Thái Bằng tức giận hét lên :

- Đồ khốn khiếp.

Đột nhiên, trong đầu ông ta nghĩ lên một kế hoạch xấu xa....dùng cô làm con tin! Hahaha...

- Mau thả tôi ra !

Haizzz...mọi người ơi, cho Au một lời nhận xét và ngôi sao đi, bùn quá à T__T

-

12. Chap 11 :bắt Cóc (2)- Nỗi Đau Về Thể Xác !

Jenny: Xin lỗi mọi người vì sự vắng mặt mấy ngày nay , lí do là t/g đi về quê mà dưới đó lại không có mạng nên không thể đăng cho mọi người được, nếu hôm nay rảnh t/g sẽ đăng bù còn không thì thôi nhé !*iu mọi người nhìu *

Ngay khi nhìn ông ta đưa Bảo Nhi đi, bà hét hoảng chạy theo nhưng ông ta đã đi xa, không còn cách nào khác, bà bèn lấy điện thoại của cô, chắc chắn cô sẽ có số của hắn, quả nhiên không sai, cô lưu số hắn với tên là "TÊN KHỐN NẠN"(Jen: Tội lỗi , tội lỗi) , bấm vào nút gọi, áp vào tai chờ người bắt máy nhưng sao lâu vậy, lòng bà đang nóng như có ai đốt , "Tiểu Nhi à, con đừng có làm sao nhé !"- bà suy nghĩ . Lâu sau mới có người bắt máy :

- Alo
- Bảo Nhi...Bảo Nhi...
- Chuyện gì vậy?

Ngay khi nghe cái tên Bảo Nhi, Lục Phong đã lỡ một nhịp, đột nhiên trong lòng anh lo lắng không thôi, cô có chuyện gì sao ?

- Tôi xin cậu hãy cứu Tiểu Nhi, tôi xin....- Đang nói thì bà bất ngờ ngắt xủ .

Nghe không có tiếng nói phát ra từ bên kia nữa anh liền tắt máy gọi cho dì Minh:

- Thiếu phu nhân đâu ?
- Thưa, cô ấy đã ra ngoài rồi ạ !- Người kia một mực cung kính đáp .
- Bao lâu rồi ?- Lục Phong lạnh nhạt nói .
- Dạ đã hơn 3 tiếng !
- Mau đi tìm xem !
- Vâng

Ngồi xuống suy nghĩ , tại sao ra ngoài mà lại có người gọi điện bảo cứu, không lẽ cô ấy thật không đi ra ngoài, người phụ nữ vừa rồi chắc là người thân cô ta, nghe giọng là nữ , không lẽ....

- Nguy rồi !- Anh thốt lên 2 từ rồi vội cầm điện thoại lên gọi cho ai đó .
- Thưa cậu chủ !
- Các người mau đến nhà Hạ gia đi, mau lên .- Anh hung hăng hét lên .

Ít phút sau, có người gọi điện tới, chất giọng lo sợ trả lời .

- Thưa...trong nhà không có ai , chỉ thấy Thái Nhung My đang bất tỉnh dưới sàn . Còn phu nhân thì không thấy đâu . Chỉ còn giỏ xách thôi ạ.
- Khốn khiếp ! Mau gọi người kiểm cô ấy đi.

Lục Phong giận dữ quát rồi cúp máy. Anh quay sang Minh Huy nói :

- Mau triệu tập người đi tìm Bảo Nhi . Hạ Thái Bằng đã bắt cóc cô ấy rồi. Điện thoại thì cô ấy không mang theo không thể xác nhận vị trí được.
- Cái gì ? Ông ta dám làm vậy sao - Minh Huy lập tức đứng dậy. Nhanh chóng theo anh ra ngoài.

“ Rengggg...Renggggg.” - Chính là lúc hai người đi ra khỏi phòng thì tiếng điện thoại vang lên. Lục Phong liền bắt máy :

- Là ai ?
- Hừ...Triệu Lục Phong là tôi . Hạ Thái Bằng.
- Chuyện gì ?
- Bảo Nhi đang trong tay tôi , nếu muốn cứu nó thì hãy đưa cho tôi ba trăm triệu . Nếu không tôi sẽ giết nó.
- Ông giám ?
- Tại sao không ? Thời hạn của cậu là hai ngày , trong vòng hai ngày cậu mà không giao ra ba trăm triệu thì đừng trách tôi. Cậu thử nghĩ xem , con người mà hai ngày không ăn không uống còn bị đánh đập nữa. , thì cậu nghĩ , nó sẽ chịu được bao lâu hahaha.... - Nói xong ông liền cúp máy . Bàn tay anh siết chặt lấy điện thoại, tức giận nói
- Chết tiệt.

- Là ông ta sao ? - Minh Huy lo lắng hỏi.

- Phải . Ông ta nói nếu không giao ra ba trăm triệu thì sẽ giết cô ấy.

-Sao ? Mau đi tìm thôi. - Minh Huy vội vã bước đi.(Jen : Sao nhanh thế!)

Trên đường cao tốc có hàng loạt chiếc xe màu đen đang chạy đi đầu là 3 chiếc siêu xe Lamborghini Aventador bạc , đen và đỏ rất hiếm chạy với tốc độ cực nhanh. Trên bầu trời còn có vài chiếc trực thăng bay lượn. Lục Phong vừa lái xe vừa lo lắng , khoan đã, lo lắng sao? từ lúc nào mà cô lại làm anh lo lắng ?

Ngoài kia là thế nhưng ở một vùng biển xa xôi và ít người phía Nam, một ngôi nhà hoang cũ nát cạnh bờ biển một tiếng la phát lên :

- Thả tôi ra , ông muốn làm gì ? - Người con gái này hai tay bị trói chặt lên trần nhà , đôi mắt màu đen lầy chất đầy sợ hãi.

- Người dám phản bội ta . Ta sẽ cho mày chết. Nhưng...phải là chết dần chết mòn. - Hạ Thái Bằng đứng khoanh tay nói.

- Ông....muốn gì ?

- Ta muốn trả thù , và cần tiền chạy trốn . Chỉ cần Triệu Lục Phong giao ra ba trăm triệu thì lúc đó ta sẽ cao bay xa chạy. Và tất nhiên , người cũng sẽ đến nơi cực lạc....hahahaha.... - Giọng cười quỷ dị vang vọng khắp tòa nhà. Cô khiếp sợ nhìn ông :

- Anh ấy sẽ không đưa tiền cho ông đâu . Đồ bỉ ổi . Thả tôi ra.- Bảo Nhi vùng vẫy.

- Câm miệng.

Hạ Thái Bằng vung roi quất mạnh vào người cô. Cô đau đớn la lên , cô càng la ông càng hung hăng quất mạnh . Mỗi vết roi quất vào da cô đều chảy máu , đau đến thấu xương , Bảo Nhi cắn chặt môi , đôi mắt bắt đầu nhòe đi . Cô tự hỏi tại sao , người cha mà cô luôn kính trọng, lại thành ra như vậy ? Bất cộc , đánh đập , chửi rủa cô Rốt cuộc thì ông có giây phút nào từng coi cô là con ??? Khi đánh đủ rồi , ông dừng lại , miệng nhếch lên ,bây giờ trên thân thể trắng mịn kia chẳng chịt vết roi ngấn dài , nặng nhẹ , và đầy máu.

Lúc này Lục Phong tức giận trở về nhà , anh...không tìm thấy cô , bước vào thư phòng cùng với Minh Huy . Anh ngồi đối diện người bằng hữu , ngả lưng dựa vào sofa .

- Tôi có một kế hoạch thế này các cậu hãy nghe cho kỹ... – Lục Phong lên tiếng nói , anh đã bày sẵn một kế hoạch trong đầu . Sau khi nghe xong kế hoạch của anh Minh Huy cười tươi nói

- Đây , trong đầu cậu rốt cuộc chứa cái gì vậy hả ?- Lục Phong nhún mày nhìn anh, có ý gì đây ?

Reng...Reng... – Chợt tiếng chuông điện thoại của Lục Phong vang lên , anh đưa tay mở điện thoại , để chế độ loa ngoài , tiếng nói bắt đầu phát ra

- Sao hả ? Chuẩn bị tiền tới đâu rồi ?

- À tôi suy nghĩ lại rồi, ông cứ chém giết tùy ý cô ta đi, dù gì tôi cũng không quan tâm tới cô ta nữa...haha !

- Mày....- Hạ Thái Bằng nghẹn lời

13. Chap 12 : Tìm Thấy !

Ông ta đang nói thì Lục Phong cúp máy , lúc nãy hình như anh nghe có tiếng sóng biển thì phải, đúng rồi.

- Mau phái người đi tìm ở các bãi biển cách đây 50 vạn đi !

- Được.

Ngồi xuống ghế sofa , ngửa lưng về phía sau , nhắm mắt lại, từ lúc nào cô lại làm anh lo lắng nhỉ? Nếu trước kia thì anh sẽ bỏ mặt cô không thèm quan tâm nhưng giờ thì khác, anh bỏ ra hàng giờ để tìm kiếm cô, lo lắng cho cô, những cái đó xuất phát từ gì? tình yêu hay là trách nhiệm? Không nghĩ nhiều , anh vội cầm áo khoác lên và đi ra ngoài!

“Rầm” - cánh cửa bị một lực mạnh tác động lên làm gãy tan tành.

- Cô ấy đâu ?

- Sao...sao người có ...thể?- Hạ Thái Bằng run sợ nói lắp ba lắp bắp .

- Không cần biết, tao hỏi cô ấy đâu ?Người tưởng có thể qua mặt tao sao? Tao là ai chứ?Triệu Lục Phong đó, nếu cô ấy có chuyện gì thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người .- Lục Phong nghiêng răng nói.

- Mà...mày...

- Người đâu bắt nhốt lão già kia lại.

Nói rồi anh đi tới cởi trói cho cô, người cô toàn là vết roi, bầm dập, do đau quá nên cô đã ngất xỉu lúc nào không hay, bế cô đi lại xe chạy tới bệnh viện.

- Thưa cậu, cô ấy không sao, chỉ là do bị chấn thương và đã kích nên mới vậy, chỉ cần tắm rửa vài ngày là sẽ khỏi.

- umk- Lục Phong không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào cô, ngay lúc anh cứu được cô, tim anh bỗng nhói lên, không hiểu tại sao nhưng anh thật sự lo lắng cho cô gái này à nha

!

Đột nhiên anh nhớ ra gì đó nói:

- Ông ta đâu ?

- Đang ở phòng giam của bang.

- Canh chừng cô ấy , có chuyện gì thì gọi cho tôi ! -Lục Phong đứng dậy , sau đó bước đi .

Chiếc xeLamborghini Aventador bạc lướt trong gió ,Lục Phong đi xuống tầng hầm , nơi đây là phòng giam cũng như là phòng tra khảo của Lục Thiên . Tại phòng giam cuối dãy , có một người đàn ông hai tay bị trói trên thanh sắt trên trần phòng giam , cả người đầy vết thương , máu dính đầy quần áo , khuôn mặt hốc hác .

- Đại ca - Hai ám vệ thấy anh liền cúi đầu chào.

- Mở cửa. -Lục Phong thanh âm lạnh lẽo ra lệnh .

*Cạch.

Lục Phong bước vào , khuôn mặt không chút biểu tình nhìn người đàn ông trước mặt.

-Triệu...Triệu...Lục....Phong - Hạ Thái Bằng ngược mặt nhìn anh , hơi thở khó nhọc thều thào nói.

Lục Phong nhếch miệng cười khinh miệt , thanh âm trầm lạnh đến rợn người

- Thoải mái chứ ?

- Thằng khốn , m...mày không phải con người...thả tao raaa...! - Hạ Thái Bằng rít lên khi nhìn thấy anh.

- Đúng, tao đâu nói tao là con người , phải không ?

Lục Phong cầm con dao sắc bén lướt trên người Hạ Thái Bằng , mỗi một chữ anh đều di chuyển con dao khiến cho tim của Hạ Thái Bằng đập liên hồi sợ đến mức không nói lên lời.

- Mày dám đụng vào người của tao.... - Con dao găm dè mạnh vào người của Hạ Thái Bằng , một dòng máu tươi chảy ra , Lục Phong cười nhạt :

-Sẽ phải chết ! Mày biết rõ mà !

- Ủ...ừ...dừng lại...mau dư...dừng lại - Hạ Thái Bằng run rẩy , vô cùng cùng đau đớn van xin. Nhưng Lục Phong càng thích thú hơn , đường rạch càng sâu càng dài .

- Mày tưởng lấy cô ấy ra có thể uy hiếp tao sao? - Anh đành mặt nhìn Hạ Thái Bằng .

- Mang nhện đến đây ! - Anh ra lệnh cho thuộc hạ.

- Vâng

- Mày...muốn làm gì ? - Nghe anh nhắc đến nhện Hạ Thái Bằng toát mồ hôi lạnh , run rẩy hỏi. Lục Phong nhếch lông mày , anh nở nụ cười đầy thích thú và đắc thắng như muốn nói "Thử đoán đi."

Ít phút sau , đám vệ cầm một chiếc hộp đen to đi vào , đó là con nhện do anh nuôi và nó có một chất độc phải nói là đỉnh của đỉnh, ngon độc đáo , ở Lục Thiên có rất nhiều con thú do Lục Phong tự tay nuôi . Ngoại trừ ám vệ ra thì bất cứ ai cũng không được bước vào khu thú nuôi nếu như hần chưa muốn chết.

- Cởi trói .

Lục Phong ra lệnh. Ám vệ nhận lệnh làm theo , anh đưa tay ngoắc mở chiếc hộp ra, bên trong là con nhện, hai cái càng của nó khá là to, bao phủ quanh nó là đám lông dày .

- Thấy nó chứ ? - Lục Phong đưa con nhện đến trước mặt của Hạ Thái Bằng, theo phản xạ ông ta khiếp sợ lùi phía sau. Giọng nói trầm thấp của anh phát ra bất giác khiến cho người nghe phải lạnh xương sống.

- Từ từ thưởng thức.

Nói xong liền bỏ đi , ngay cả một cái nhìn lại cũng không có.

Tiếng thét gào của Hạ Thái Bằng vang vọng , cứ vang lên cho đến khi tắt lịm , người ám vệ đứng bên nhìn cảnh tượng trước mắt cũng phải rùng mình khiếp sợ. Da thịt ông ta từ từ chuyển sang màu xanh và rồi là tím, cứ thế ông ta chết trong đau đớn. Tên ám vệ nhìn cảnh tượng thật muốn nôn mửa . Hần không dám nhìn nên đi cách xa đó một quãng .

Sau khi tiêm chất độc vào người Hạ Thái Bằng xong, con nhện bò ra rồi lại chui vào chiếc hộp, trở về nơi dành riêng cho nó.

Khi quay lại bệnh viện, anh đã thấy Bảo Nhi tỉnh dậy, khuôn mặt bất giác nở một nụ cười như có như không, đi vào nói.

Như lời hứa, hôm nay t/g đăng 2 chap để bù rồi đó ^__^

! —- cầu cho vote và cmt tăng lên —-

14. Chap 13: Khởi Đầu Cho Hạnh Phúc

- Đã ổn hơn chưa ?- Lục Phong đi lại bên giường nói

-Anh cứu tôi sao ?

Cô ngăn người ra, chuyện lạ, anh mà cứu cô sao? đáng lẽ anh phải mặc kệ cô mới đúng là anh chứ đằng này lại đi cứu cô, thật là làm cô cả kinh.

- Chứ không là tôi em nghĩ là ai, còn chuyện ai cho em tự ý ra ngoài nữa, nói thì nói ra ngoài mà bén mạng đến Hạ gia, em dám lừa gạt cả tôi ?

Không nói thì thôi chứ cứ nói đến là cơn điên của anh lên tới đỉnh điểm, anh ghét nhất là những ai lừa gạt anh, rất ghét.

- Tôi xin lỗi.- Cô cúi đầu xuống tỏ vẻ hối lỗi .

-Không cần, về đến nhà tôi sẽ trừng phạt em.

Anh nói rồi nở một nụ cười xấu xa nhưng cô đang cúi đầu nên không nhìn thấy, nghe anh nói là sẽ phạt, khuôn mặt cô trắng bệch, tim đập liên hồi.

- Mẹ tôi, anh cứu bà ấy chứ ?

Nhớ tới chuyện này cô lại thấy xót cho mẹ, nghĩ tới người cha đó cô không nên có, đánh đập hành hạ cô, ra tay với mẹ cô, thật là khốn nạn.

- Có, phòng bên!- Lục Phong ngắn gọn nói

- Thật sao ? tôi muốn qua bên đó !

Cô nghe thế liền nhảy phốc xuống giường, không để ý đến vết thương của mình, do lực khá lớn nên vết thương cô lại đau may mà có Lục Phong ở đó nếu không thì cô đã tiếp đất một cách “ nhẹ nhàng ” . Cô ở trong lòng Lục Phong vô cùng ấm áp , mùi bạc hà xộc vào mũi khiến cô khá là dễ chịu , bỗng nhiên cô giật mình đứng dậy, đổ mặt mà đi nhẹ nhẹ qua phòng bên, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, bất giác anh cười thành tiếng, thật sự rất đáng yêu nha, bây giờ anh đã định vị được vị trí của cô trong lòng mình qua khó khăn lần này ! Dù gì cũng cảm ơn Hạ Thái Bằng .

Khi cô qua phòng bên thì thấy một người phụ nữ đang ngồi đó, ánh mắt hướng ra cửa sổ, nghe tiếng động bà quay lại, không giấu được vui mừng trên khuôn mặt, cô đi nhanh tới và rồi lao vào lòng bà:

- Tiểu nhi ngoan, đừng khóc nữa nào !

- Mama à, con rất sợ, sợ không còn trên thế gian này nữa, sợ không gặp được mama, con sợ lắm.

Cô vừa nói vừa khóc khiến cho lòng người mẹ không thể nào tránh khỏi xót xa, ngày xưa cũng do bà, đáng lẽ bà không nên sống với tên quỷ đội lớp người kia, bà thật sự hối hận, một tay ôm còn một tay vuốt mái tóc mượt mà của con gái, bà nghẹn ngào nói :

- Tiểu nhi ngoan nào, bây giờ hai mẹ con ta cùng sống nha, hãy bỏ những chuyện đã xảy ra vào trong quá khứ và vui lấp nó bởi nó chỉ đem cho chúng ta những đau thương, mất mát, hãy lãng quên mà nhìn về tương lai, một thế giới mới ở đó đang chờ con.

- Vâng ạ!

Lục Phong này giờ đứng ngoài đã chứng kiến toàn bộ, nhìn cô và bà ấy như vậy bất giác anh cũng thấy nhớ mẹ mình, bà ấy đã ra đi khi anh mới 12 tuổi, chỉ toàn là lo lão già chết tiết kia đã cướp đi người mẹ của anh, người mà anh yêu thương nhất, cảm thấy sống mũi mình cay cay, anh vội điều chỉnh lại cảm xúc, mẹ cô thấy anh đứng ngoài liền ngoắc tay tỏ vẻ muốn anh vào, anh đi thật nhanh đến gần bà ấy, dù gì bà ấy cũng là mẹ vợ anh nên chào hỏi một tiếng:

- Con chào mẹ !

Cô ngăn người ra, anh gọi mẹ cô là gì cơ ? là mẹ á ? lúc cứu cô anh bị ai đánh trúng vào đầu à ? đứng dậy đi lại gần anh, sờ vào trán , đầu có nóng đâu, xoay đầu qua xoay lại cũng đâu có vết thương đâu, khó hiểu hành động của cô anh nói:

- Này,em làm gì vậy?

- Xem xem đầu anh có bị nóng hay bị thương chỗ nào không ?

- Ý này là sao ?

- Thì hôm nay anh gọi mẹ tôi bằng mẹ, chắc anh bị thương nặng lắm đây, đi đi, tôi dẫn anh đi gặp bác sĩ!

- Em.....- Anh cứ hòng không nói được câu gì, sao cô ngốc vậy chứ, thật là muốn dọa cho cô chết khiếp mà.

- Sao ?

- Thôi Tiểu nhi à! giỡn vậy đủ rồi !

- Hi.. hi, vâng lệnh ạ !

Cô cười rồi chạy tới ôm cổ mẹ mình, hôn bà một cái, ái chà chà, có người ăn dấm chua nồng nặc, tại sao cô dám ôm và hôn người khác ngay trước mặt anh chứ, dù là mẹ cũng không được, cô là của anh, mãi là của anh (Jen: Bá đạo vậy anh!) cái con tiểu nha đầu này, về xem tôi trừng trị em ra sao ?

Bỗng nhìn thấy được tâm can ai đó bà bỗng bật cười lớn, con gái bà lấy chồng rồi mà tính tình vẫn như xưa, buông con gái ra làm mặt cô bí xị, bà nói một nên hai người không làm phiền bà nữa mà trở về phòng bệnh .

- Nha đầu chết tiệt. - Về đến phòng anh liền rít lên từng tiếng, da gà da vịt nổi khắp người cô, quay lại lấp ba lấp bấp :

- Ha..hả?

- Em dám hôn và ôm người khác trước mặt tôi .- Ánh mắt của anh nóng rực chiếu thẳng vào cô, thôi rồi, tận thế ời, đến sớm thế !

- Anh hôm nay lạ lắm nhé !

Anh không nói gì chỉ đi tới, anh đi tới cô đi lui cứ thế hai người cùng đi cho đến khi cô bị dồn vào vách tường , hai tay anh chặn cô lại để cô không được thoát, hơi nóng phả vào mặt cô :

- Tôi lạ vì em đấy !

15. Chap 14 : Nụ Hôn Nửa Đêm

Khuôn mặt cô đã đỏ ửng từ lâu, cúi đầu không dám nhìn anh, hôm nay anh sao vậy? tính cách lẫn cách nói chuyện đều khác

- Anh tính làm gì ?

- Đoán đi!

Nói rồi Lục Phong dùng cánh tay ôm lấy eo cô. Bảo Nhi không kịp phản ứng thì đã bị anh công kích ngay môi. Anh mạnh mẽ tấn công môi cô . Ngậm lấy cắn mút thỏa thích hai cánh môi non mềm của cô , rất ngọt , ngọt ngào tới mức anh vừa chạm vào đã không còn khống chế được bản thân. Bảo Nhi thảng thốt lại khó chịu đẩy anh ra nhưng sức cô lại quá yếu .Cánh tay càng siết chặt , ép cô sát chặt vào người. Mắt cô trợn trắng, trái tim không kiềm được mà nhảy nhót lung tung. Lục Phong xâm chiếm miệng cô cuồng dã hơn bao giờ hết, sự mềm mại và ngọt ngào này khiến anh phát điên. Một lúc sau , khi hô hấp không thể trụ nổi nữa, Lục Phong mới chịu rời khỏi đôi môi kia. Nhưng lại đột ngột ôm chặt lấy cô , đôi môi mỏng thủ thủ bên tai cô .

- Hạ Bảo Nhi, kể từ bây giờ em là vợ của Triệu Lục Phong tôi!

Sau khi sắp xếp đồ ở bệnh viện, cô theo anh về biệt thự, mẹ cô đã về rồi, bà muốn tiếp tục cai quản công ty Hạ gia, dù gì nó cũng là tâm huyết cả đời của bà và ông ta.

Tối

Ăn tối xong, cô lên lầu còn anh thì lái xe đi đâu cô cũng không biết, anh ta chỉ nói là cô đừng chờ, bên trong biệt thự trống rỗng chỉ còn lại một mình Bảo Nhi, để điện thoại rồi lên phòng đi ngủ.

*Bang Lục Thiên:

- Kính chào Đại ca, Nhị ca.

Đám vệ sĩ thấy anh và Minh Huy đi vào liền khom người cúi chào cung kính, anh không nói gì chỉ có Minh Huy gật đầu, cả hai đi vào căn phòng dành riêng cho bang, mồi và rượu được đem lên, Minh Huy thì quàng mỗi bên một em, hai con nhỏ kia ra sức đưa rượu cho cậu, anh ngồi một bên mà nhịu mày tỏ vẻ khó chịu, cất giọng lên nói :

- Cậu có thể ngừng được chưa?

- Lục Phong à! Như vậy thoải mái lắm đó, nếu cần tớ có thể cho cậu một em.

Hai con nhỏ kia nghe cậu nói vậy thì khuôn mặt sáng như lượm được vàng, vội cầm ly rượu qua bên mời anh:

- Anh à, để đêm nay em phục vụ anh nhé !

Cô ta cất tiếng nói mờ ám, bàn tay di chuyển khắp cơ thể anh, khi bàn tay cô ta dần dần di chuyển đến chỗ đó thì một âm thanh rộn người vang lên.

“rắc” Tay cô ta đã bị anh tóm từ lúc nào, không thương tình mà bẻ luôn cánh tay cô ta, con ả đó hét lên một tiếng, nước mắt giàn dụa, anh gầm lên:

- Bién!

Cô ta vội đứng dậy, khuôn mặt trắng bệch đi ra ngoài cùng nhỏ kia, thấy vậy cậu liền nói :

- Cậu có cần nặng tay vậy không?

Anh không trả lời chỉ nhâm nhi ly rượu, đối với anh, chỉ có Bảo Nhi và duy nhất một mình cô mới được chạm vào anh , sau khi ngồi được hơn một tiếng thì đứng lên cầm áo khoác đi ra cửa không thèm ngó ngang gì tới cậu làm cậu tức muốn sôi máu .

Lúc nửa đêm, lại bị một tiếng vang rối loạn đánh thức , cô chợt tỉnh dậy, sát vách truyền đến tiếng bước chân nhón nháo, phản ứng đầu tiên trong đầu Bảo Nhi đó chính là có trộm, vén chăn lên rón rén xuống giường . Thuận tay lục lọi tìm đồ vật thích hợp cầm ở trên tay để ngừa ngộ nhỡ.....

Rõ ràng hai gian phòng cách nhau rất gần, Bảo Nhi lại cảm thấy như xa một thế kỉ vậy, bên tai âm thanh càng ngày càng gần , tay cô rỉ ra mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều, một lát sau lấy hết dũng khí , nhanh chóng mở cửa phòng bên kia, giật mình kinh ngạc , âm thanh biến mất, đèn mở, bên trong phòng một người cũng không có , làm sao lại như vậy? Vừa rồi âm thanh nghe được rất rõ mà . Cho đến khi bên tai một lần nữa truyền đến âm thanh , Bảo Nhi mới giật mình , trong phòng tối có người. Trên thủy tinh hiện ra bóng dáng cao lớn của một người rất rõ ràng, cô nhanh chóng lao đến đập mạnh vào cổ của hắn , thật may là Lục Phong phản ứng đủ nhanh, lắc mình một cái tránh khỏi công kích của cô, tay nhắm chặt tay cô, còn cô thì đang nhắm mắt.

- A...mau buông ra....buông ra - Cô nhắm mắt nhưng miệng cứ hét lên.

- Im, làm gì em la giỡn vậy ?

Âm thanh khí phách vang lên khiến Bảo Nhi nhanh chóng thức tỉnh , mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào cô, đây là sao ? Sao lại là anh? Bảo Nhi đã đoán sai, vội vàng vứt bỏ chứng cứ phạm tội trong tay :

- Sao lại là anh? Hơn nửa đêm anh phát ra một vài âm thanh kia, tôi còn tưởng rằng...

- Tưởng rằng sao ?

- Ăn trộm chứ sao.- Cô liếc anh một cái

- Ăn trộm sao? Em nghĩ khu biệt thự này là cái gì vậy? Mạng lưới bảo vệ ở đây cao lắm đấy ! - Lục Phong cố nhịn cười, cô thật là ngây thơ mà !

- Vậy thôi anh ngủ đi, tôi đi về phòng trước !

Nói rồi cô xoay người bước đi, vừa mới bước ra được một bước, cánh tay liền bị ai đó nắm chặt bị anh kéo đến trước mặt, cự ly giữa hai người chỉ ngắn ngủi mấy tấc, hơi thở ấm áp của anh lan tỏa trên mặt cô , cô đỏ mặt vội nói :

- Anh muốn làm gì ?

- Không phải nửa đêm em qua đây kiểm tôi là có mục đích sao ?

- Anh...anh đừng hồ đồ, là do anh ở bên này phát ra âm thanh làm cho người ta hiểu lầm nên tôi mới qua đây .- Cô vội giải thích, trong lòng đang sợ hãi, anh ta sẽ không làm gì mình chứ?
- Ừm...- Lục Phong nhìn cô vẫn nói nhảm , cánh môi màu hồng mở ra đóng lại tràn đầy hấp dẫn , cúi người ngậm lấy cánh môi đó, vốn chỉ muốn cho cô không nói nữa nhưng hương vị ngọt ngào của cô vượt qua tường tượng của anh, lại càng hôn sâu hơn.

16. Chap 15: Ngủ Chung(18+)

Jenny: Cảnh cáo chap này có H nha, cần cân nhắc trước khi đọc hen, tâm hồn trong sáng của tui...hic...hic, cảnh H khó tả quá àààààààààààààààà T_T)

Sau khi cả hai đều thiếu ôxi trầm trọng thì anh mới buông cô ra, kéo luôn bàn tay cô đi đến giường, cả hai đều ngã xuống, trong nháy mắt, mặt Bảo Nhi đỏ lên không còn hình dáng . Cô đứng lên, thoát khỏi vòng tay của anh, định bước ra ngoài nhưng Lục Phong đột nhiên ôm eo cô :

- Đừng đi, ở lại đây với tôi !
- Đột nhiên nghe lời nói dịu dàng của anh , nét mặt cô càng thêm ngượng ngùng khó chịu:
- Tôi phải về phòng nữa !
- Không cần, đêm nay em ngủ ở đây!- Lục Phong siết chặt vòng tay hơn, không cho cô rời khỏi .
- Anh không phải đứa bé!
- Bất đắc dĩ đẩy cánh tay đang ôm mình ra nhưng đáng tiếc hình như Lục Phong quyết tâm không muốn để cô đi :
- Tôi mới đi về nên mệt, em là vợ phải chăm sóc tôi.- Lúc cô chưa kịp phản ứng đã dùng sức ép cô vào trong ngực của mình hơn .
- Á...- Bảo Nhi giãy dụa
- Đừng động
- Âm thanh cảnh cáo vang lên , hơi thở nam tính đầy mùi rượu vang lên ở bên tai , mặt Bảo Nhi đã đỏ nay còn đỏ hơn :
- Anh làm gì thế? Mau buông tôi ra !- Không giãy dụa nữa, giọng nói ngược lại bình thản đi rất nhiều nhưng vẫn còn hơi run.
- Ngủ.....- Anh trả lời trống không ~~!
- Hả....ừm- Lục Phong cúi người tiếp tục hôn cô, môi mỏng bá đạo vang lên mấy chữ:
- Em tiếp tục nói, tôi tiếp tục hôn.
- Bảo Nhi lập tức che miệng lại , lắc đầu một cái, ngoan ngoãn để anh ôm tùy ý .

Ánh mặt trời lộ ra , Lục Phong lẳng lặng nhìn cô gái đang say giấc ngủ trong ngực, ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt trắng nõn của cô, nghĩ tới chuyện xảy ra từ ngày cứu được cô khỏi tay lão già kia, thái độ anh đã khác hẳn, dịu dàng và hay cười hơn lúc trước, hằng ngày đều muốn về nhà để được gặp cô , nhỏ nhẹ thủ thủ vào tai cô :

- Có lẽ chúng ta có thể chung sống thật tốt !
- Thời điểm anh hôn một cái lên môi cô , Bảo Nhi nhú mày một cái , mơ mơ màng màng mở mắt ra , liền thấy một đôi mắt mê hoặc lòng người đang ở trước mặt, trong lòng cả kinh, tỉnh táo hoàn toàn!
- AAA....- Dùng sức đập anh một cái nhưng anh đã kịp nắm chân cô lại.

- Anh..tại sao...anh ở trên giường của cô !- Bảo Nhi nhìn y phục trên người, mới nhẹ nhàng thở phào một cái .

- Làm ơn đi cô nương, nơi này là phòng của tôi đấy !

- Cái gì ?- Đầu óc Bảo Nhi không khỏi bốc hỏa mặt như muốn rỉ máu , một màng tối qua hiện lên trong đầu cô, quay lại thì thấy anh đang nhìn chăm chăm cô:

- Ai cho anh nhìn tôi đắm đuối như vậy ?- Bảo Nhi mắt không dám nhìn thẳng Lục Phong, bọn họ kết hôn lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên cùng giường mặc dù cả hai chưa chạm gì nhau , Lục Phong tò mò nhìn cô trân trối, bàn tay quơ qua quơ lại trước mặt cô , khéo miệng nhếch lên , chọc ghẹo nói :

- Nay, em đang nghĩ cái gì vậy ? Sao mặt cô đỏ rần thế? Không phải đang nghĩ đến cái gì không nên nghĩ chứ?

Quả nhiên Bảo Nhi giống như bị điện giật , mặt càng thêm đỏ, thế nhưng hình như anh không có ý bỏ qua cho cô, ôm chăm lấy cô , ở bên tai cô thổi gió nóng :

- Bây giờ có phải em rất muốn làm chuyện ấy không ?

- Lưu manh, tôi không có !- Bảo Nhi đẩy thân thể anh ra , người đàn ông này thật là không biết xấu hổ , lời nói lỗ liễu như vậy mà cũng có nói ra!

- Em thật không muốn ?- Lục Phong cười tà mị

- Không muốn !

- Nói rồi vén chăn lên, định bước xuống giường, thời điểm cô sắp rời đi, Lục Phong liền đứng dậy, phía sau quàng tay ôm thân thể của cô, đặt cằm lên vai của cô , giọng nói dịu dàng:

- Tiểu Nhi, có thể giữa chúng ta có thể thử một lần !

Tiểu Nhi? từ lúc nào anh chuyển cách gọi cô vậy? Quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh:

- Anh đang nói đùa với tôi phải không ?

Cánh tay Lục Phong ôm cô càng chặt hơn, đôi mắt vội vàng nhìn cô:

- Tôi không đùa, Tiểu Nhi , tôi chưa biết mình có thể yêu em hay không , nhưng ít nhất hiện tại tôi rất cần em , vậy sao chúng ta không thử chung sống hòa hợp?

- Tôi.....

Ánh mắt của anh đang chờ đợi câu trả lời ở cô, cuối cùng, cô cũng gật đầu, anh mỉm cười, sau đó bế sốc cô lên giường, đặt thân cô nằm dưới thân mình, bắt đầu cúi xuống hôn cô, cô không phản kháng lại bất giác đưa tay quàng lấy cổ của anh, anh hôn cô vô cùng cuồng nhiệt, môi anh ngấu nghiến môi cô, cô phải làm sao?Cô không thể trốn tránh trái tim hiếu động của mình. Chỉ biết hành động theo linh cảm. Cô..., đã rung động trước người đàn ông bá đạo này mất rồi. Lục Phong đột nhiên dừng lại, cúi đầu gặm lấy vành tai cô

- Tôi rất thích em như thế này.

Hơi thở nam tính mùi bạc hà phả vào tai Bảo Nhi khiến cô rung mình cứ như lại có thêm 1 luồng điện chạy vào tim. Mặt cô đỏ bừng bừng nhìn anh. Anh tiếp tục hôn lấy môi cô, lần này lại bạo dạn đưa lưỡi vào tách 2 hàm răng của Bảo Nhi ra , tìm kiếm lưỡi cô.Bảo Nhi thấy mình cả người nóng ran, nhịp thở khó khăn hơn. 1 sự cuồng dã xâm chiếm trong khoang miệng, lưỡi anh quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô mà mút lấy, tim của cô đập nhanh liên hồi không ngừng được, cô không cách nào chống trả người đàn ông cuồng dã này, Lục Phong hôn mặt rồi từ từ chuyển xuống cổ cô, cắn nhẹ một cái để lại dấu vết làm Bảo Nhi cảm thấy ngứa ngứa, sau đó anh lại hôn xuống xương quai xanh, bàn tay anh nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ trên người của cô xuống , một thân thể ngọc ngà với làn da trắng như sữa hiện ra trước mắt anh, đôi mắt của Lục Phong nhìn thân thể kia đầy ham mê , mặt cô đỏ ửng, đúng là xấu hổ chết đi mà :

- Lục Phong, anh đừng nhìn như vậy !

Anh nhếch môi cười nhìn cô, không nói gì tiếp tục, cúi xuống hôn hai bầu ngực đầy đặn của cô, cắn mút nhũ hoa, 1 tay xoa nắn bên còn lại. Môi anh từ từ di chuyển trên khắp cơ thể của cô, Bảo Nhi cảm thấy cơ thể của mình nóng bừng. Bàn tay của anh du ngoạn trên đường cong mê người của cô. Rồi đột ngột, bàn tay xấu xa lại mò vào trong thăm dò nơi tư mật.

- Ừm...đừng....Lục Phong!

- Tiểu Nhi, hãy cùng anh!

Anh nóng nảy cởi bỏ những chướng ngại vật trên người, giải phóng cho thứ to lớn đang căng trương đau nhức. Lục Phong dùng tay tách hai cánh đùi cô ra, thân dưới đẩy mạnh vào trong.

- Ừm...Lục Phong...đừng...đau quá!

Đau! Chợt 1 cảm giác như cần đứt tâm can cô ủa đến. Đau chết đi đc, khóe mắt bắt đầu ngấn nước cô sợ hãi cánh tay ôm chặt lấy lưng của anh, từng ngón tay đè mạnh vào lưng anh, cô thét lên

- Lục Phong..đừng mà...học...thật...thật rất đau...ừm..

Lục Phong thấy vậy đau lòng liền ngược lên dịu dàng hôn lấy nước mắt của cô:

- Ngoan, đừng khóc. Chốc nữa sẽ hết đau thôi

Anh nói nhưng thân dưới vẫn kịch liệt luân động, càng lúc càng tăng lực cho những cú thúc mạnh mẽ phía dưới

Cô cắn chặt môi dưới, đau đến khó tả, Lục Phong nhìn cô khổ sở như vậy trong lòng thật khó chịu nhưng bây giờ anh chỉ mới đi vào trong cô, anh lại không dám có động tác tiếp theo. Bảo Nhi gất gao ôm lấy anh, cô nức nở nói

- Lục Phong...em không chịu được...

- Ừm...á...a...

Không biết bao lâu, anh mới có thể xâm nhập vào cô, chỉ mới tiến sâu vào trong, một dòng máu và dịch bôi trơn mới tuôn ra, Bảo Nhi càng siết lấy anh hơn, cô khổ sở kêu lên. Lúc này sự ra vào trong cô mới thuận lợi, anh đưa tay vuốt tóc cô dịu dẽ.

- Không cần lo, hãy thả lỏng.

Đau đớn sau khi biến mất, cô bắt đầu cảm thấy tư vị trong truyền thuyết, không cách nào đè nén rên rỉ thành tiếng, khiến cho Lục Phong càng thêm điên cuồng luân động. Bảo Nhi đưa tay che mặt, lúc này cô rất xấu hổ, tại sao cô lại cứ rên lên thành tiếng chứ, Lục Phong đưa tay gỡ tay cô ra, đôi mắt màu hổ phách ngắm nhìn cô.

- Em là của anh, là của một mình anh

Anh khàn khàn cất giọng tuyên bố bên tai cô. Anh thân hình to lớn, như bức tường lửa rắn thép giam cầm cô, cuộn chặt lấy cô, ép sát cô, đòi hỏi cô. Sự ma sát khít chặt giữa hai cơ thể trần trụi của hai người khiến cho dục vọng như núi lửa phun trào thiêu đốt hai tâm hồn.

- A...a...aa

Lục Phong xâm nhập cuồng dã đến tận cùng nơi sâu thẳm của cô. Muốn nối cô liền thành một thể, đem cô hòa tan vào máu thịt, nuốt chửng cô cho giải tỏa lửa tình mãnh liệt.

Bảo Nhi hai tay ôm lấy bờ vai, ôm chặt lấy cơ thể anh. Nương theo từng nhịp điệu đầy tốc độ của anh. Vòng bụng phẳng lì phập phồng theo sự kích thích của hắn. Hơi thở càng thêm gấp gáp dồn dập.

Một lúc lâu sau, khi cô thực sự không thể chịu được nữa. Khoái cảm tận cùng dâng lên trong hai cơ thể. Lục Phong gầm lên, liền có một dòng nước ấm tuôn vào bên trong cô.

- Lục Phong- Bảo Nhi lớn tiếng gọi tên anh

Lục Phong lại cúi đầu xuống hôn cô . Một nụ hôn triền miên , nhu tình như nước chảy vào trái tim cô. Anh ra vào mấy cái rồi mới hoàn toàn rút ra . Bảo Nhi mệt mỏi như muốn ngất đi, hơi thở hỗn loạn.

Anh nằm qua một bên , cánh tay rắn chắc ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn đã thấm mệt. Gương mặt anh tuần mị hoặc thỏa mãn , ngón tay say sưa vuốt ve làn da nhẵn mịn của cô. Lau đi mồ hôi , gạt vài sợi tóc lưa thưa trên trán để cô thoải mái say giấc. Lục Phong ôm chặt lấy cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

17. Chap 16: Nhớ

Ánh nắng mặt trời chói sáng làm cô cô tỉnh giấc,cơ hồ là toàn thân rã rời, hạ thân đau nhức.Lại cảm thấy cánh tay rắn chắc ôm chặt eo cô , đôi chân to lớn , thon dài quấn quýt đôi chân cô.Cô nằm trong lồng ngực to lớn của Lục Phong, ngược mắt lên chạm phải cái cằm góc cạnh của anh. Chiếc cằm nam tính góc cạnh đầy vẻ ngạo mạn. Chỉ nhìn cằm thôi cũng đã thấy vẻ ương ngạnh và kiêu ngạo giống như chính bản thân anh.Cô say sưa ngắm nhìn khuôn mặt anh tuần phi phàm, ngón tay nhịn không được đưa lên vuốt ve khuôn mặt anh, ngay lúc đó bàn tay cô đã bị một bàn tay to lớn khác nắm lấy, cô giật mình muốn rút tay lại nhưng đã bị anh nắm chặt, đôi mắt anh khê mở:

- Sao không ngủ tiếp đi?

- Anh dậy từ lúc nào vậy? Sao không lên tiếng ?- Bảo Nhi bất mãn nhìn anh.

- Thấy em si ngốc ngẩn anh như vậy đành im lặng ngậm ngùi cho em ngấm dung nhan của anh vậy .

- Tự cao tự đại, ai si ngốc ngẩn anh bao giờ !

- Không phải sao ?

- Không phải !

Nói rồi cô định bước xuống giường, chỉ mới vừa ngồi dậy thôi đã bị một tay của ai đó kéo lại, ôm trọn trong lòng, cất giọng trầm thấp vang lên :

- Tiêu Nhi, em có yêu anh không ?

Đột nhiên bị anh hỏi câu này làm cho cô đơ người, câu trả lời cô cũng không biết .

- Em.....

Thấy cô trả lời ngập ngừng như vậy, anh sợ, sợ câu trả lời của cô là không.Bàn tay liền siết chặt cô hơn, vùi đầu vào hõm cổ cô, nói :

- Làm ơn trả lời nhanh đi, đừng khiến anh cảm thấy sợ!

- Lục Phong, tôi....em ..- Cô lấp ba lấp bắp

- Em không thích anh.....- Cô nói

Lời nói cô phát ra là trái tim anh tan nát, lồng ngực dường như có ai đó bóp chặt Từng câu , từng chữ của cô như một nhát dao đâm xoáy vào trái tim anh. Từng dây thần kinh của anh như muốn nứt ra.Đau lòng nói :

- Một kẻ ngu muội như tôi quả thực rất đáng thương. Ngu ngốc tìm kiếm một thứ phù phiếm không có thực .

Anh nhếch môi chua chát lên nói rồi đứng dậy, đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước anh đã bị một vòng tay nhỏ ôm từ phía sau:

- Lục Phong, khoan đã, em chưa có nói xong!

- Tôi không muốn nghe gì cả !- Anh giận dữ hét lên rồi gỡ vòng tay của cô ra.

- Lục phong....Lục Phong.

Cô gọi với theo, nước mắt đồng thời tuôn ra , đây không phải là điều cô muốn. Là anh đang hiểu lầm cô.Cô đứng dựa vào tường, trượt người ngồi xuống đất, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này chứ.

Lục Phong đi thẳng xuống gara rồi phóng xe đi , ra khỏi ngôi biệt thự đó

Buổi tối hôm đó , Bảo Nhi không ngủ được . Chần chọc một lúc lâu. Nhìn thấy bên giường trống trải , cô đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo cùng hệt hăng.

Anh đi từ trưa đến giờ vẫn chưa về ?

Một lúc sau , cô mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

* Ở bên anh:

Quán bar, là thiên đường của người trẻ tuổi tiêu xài thanh xuân, lúc này, Lục Phong ngồi uống rượu một mình trên quầy bar, ánh mắt mê ly, trong miệng thỉnh thoảng lại tự lẩm bẩm

- Tại sao? Tại sao?

Nhưng điều này không phá hỏng khí chất của anh một chút nào, thỉnh thoảng có vài người phụ nữ quảng tới anh ánh mắt mời chào, loại người cả người đều là hàng hiệu như thế này, lại là người đàn ông có gương mặt đẹp trai thì thật là hiếm thấy, nếu có thể lên giường với anh ta, cho dù chết họ cũng cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc người đàn ông đối với mấy chuyện này đều làm như không thấy, tự nhiên uống rượu, chỉ trong chốc lát, trước mặt liền bày đầy bình không, thân thể lung la lung lay, nằm xuống bên cạnh.

Lại bị một đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương kéo lên, Lục Phong ngược mắt, một người con gái dáng dấp yêu mị đứng ở bên cạnh anh, ánh mắt mê ly quan sát một lúc, da thịt trắng nõn, gương mặt xinh xắn, áo ngực bó sát người, đai lưng buộc vòng quanh vóc người hoàn mỹ, thấy thế nào đều là loại hình mà đàn ông đều thích, đặc biệt là cặp mắt xéch kia, cảm giác hỗn cũng bị cô câu đi.

Kể từ khi người đàn ông này đi vào, cô vẫn luôn quan sát, lấy kinh nghiệm nhiều năm của cô, có thể khẳng định tối nay người đàn ông này nhất định chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của cô.

Nằm trên quầy bar, Lục Phong còn một chút ý thức liền rót ly rượu vào trong miệng, có lẽ là bởi vì nóng, anh mở nút áo sơ mi ra, hơn nửa lồng ngực đều lộ ra.

- Tiên sinh, bên này có ai không?- Giọng nói ngọt ngào vang lên, Lục Phong còn chưa lên tiếng, cô gái đã không kịp chờ đợi liền ngồi xuống.

Lục Phong cười nhẹ một tiếng, quả là một cô gái không tự lượng sức mình, liền uống một ly rượu, nếu là trước khi kết hôn, có lẽ anh còn có thể cảm thấy hứng thú, nhưng bây giờ thấy những thứ này đều sẽ có cảm giác ghê tởm.Không có ai có thể thay thế vị trí của cô, nhưng vừa nghĩ tới cô, trái tim liền đau thật là đau, coi như có uống thật nhiều rượu, cũng không cách nào làm cho trái tim tê dại, ai nói uống rượu có thể giải sầu, tại sao anh không có cảm giác?

Chính thái độ của Lục Phong làm cho cô gái cảm thấy thất bại, hình như anh căn bản không cảm thấy hứng thú với mình, nhưng càng như vậy cô càng cảm thấy thú vị, mỗi lần đều là đàn ông chủ động tìm cô, thật vất vả mới gặp được người đàn ông có tính khiêu chiến như vậy, sao cô lại bỏ qua được.

- Tiên sinh, tâm tình không tốt sao, có cần tôi tới giúp anh hay không?

Đôi tay to gan âm thầm sờ vào ngực của anh, càng không ngừng trêu chọc, ghé miệng vào lỗ tai của anh thổi khí, trên căn bản cả người đều tựa lên người của anh.

- Nhìn tiên sinh như vậy, không phải là người nào không có mắt chọc giận anh chứ?

Toàn thân Lục Phong cứng đờ, tay nắm ly rượu kêu lập cập.

18. Chap 17 :nhớ (2)

Cảm thấy phản ứng của anh, trên mặt cô gái liền nổi lên nụ cười như ý:

- Tiên sinh, xem ra tôi đã đoán đúng, cần gì để ý đến những người không biết nhìn như vậy!- Đưa cánh tay vòng quanh cổ của anh, sau đó, lắc hông ngồi vào trong ngực của anh, đưa lên đôi môi đỏ mọng.

Lục Phong kéo thân thể của cô gái ra, để cho cô gần sát vào mình.

Cô gái cười hả hê, mắt nhìn thẳng vào anh, trong miệng thở ra, hình như chờ anh tới thưởng thức.

Nhếch môi cười, cười làm cho người ta chói mắt, tay Lục Phong dùng sức nâng cằm của cô gái lên cao, sau đó đôi môi mang theo đầy mùi rượu chính xác hôn lên môi cô gái.

Cô gái hài lòng nhắm mắt lại hưởng thụ, chợt, mắt mở to, khuôn mặt sợ hãi, tay dùng sức đẩy người đàn ông ra, trên mặt là nụ cười khát máu, đầu lưỡi hài lòng liếm đi dòng máu đỏ nơi khóe miệng, trong đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo khiến cả người cô gái đều run lên.

- Ngu xuẩn, không tự lượng sức mình!

Ngón tay lạnh như băng xẹt qua khuôn mặt trắng noãn của cô gái, đột nhiên dùng sức nắm thật chặt cằm của cô:

- Về sau nếu lại để cho tôi nghe được cô nói xấu cô ấy..., tôi sẽ khiến cô biến mất khỏi chỗ này!

Cô gái không dám cử động, biết mình hôm nay gặp phải người không dễ chọc, thân thể khẽ run, cảm giác cằm đều sắp bị bóp nát.

- Cút ——Một tiếng gầm thét, cả đại sảnh đều yên tĩnh lại, cô gái nhếch nhác rời đi, trên đời này không có người nào có thể nói xấu cô ấy, không có người nào có thể thay thế cô ấy.

Quán bar ồn ào, không bởi vì khúc nhạc đệm vừa rồi mà cắt đứt, mọi người càng không ngừng lắc lư thân thể theo tiếng nhạc rock, Lục Phong còn chưa ngừng uống rượu, bởi vì chuyện mới vừa rồi, không còn cô gái nào dám bước lên trước, chỉ đứng xa xa nhìn, trong lòng không khỏi mất mát, người đàn ông cực phẩm như thế sao lại kinh khủng như vậy?

Khi đến tự nhiên đưa tới một hồi xôn xao, hai người đàn ông cực phẩm, chỉ là nhìn qua thấy ôn hòa hơn nhiều so với người đàn ông mới vừa rồi, trong lòng các cô gái lại dâng lên hi vọng.

Đáng tiếc bọn họ còn chưa mở lòng, liền phát hiện người đàn ông kia đầu cũng quay lại liền đi về phía người đàn ông kinh khủng ở quầy rượu, hi vọng liền bị dập tắt, cùng người khủng bố đi chung với nhau thì người cũng sẽ không tốt hơn bao nhiêu, vẫn là không nên mạo hiểm.

-Lục Phong, sao cậu lại uống nhiều như vậy?- Minh Huy quét mắt qua những bình không trước mặt anh, trời ạ, rốt cuộc nó đã uống bao nhiêu?

Lục Phong nhìn người vừa tới, nhếch môi cười một tiếng:

- Minh Huy, cậu tới rồi, uống rượu cùng tôi!- Nói xong túm áo Minh Huy ngồi xuống.

-Lục Phong- Minh Huy đoạt lấy ly rượu trên tay của anh nặng nề đặt trên quầy bar, sao hôm nay nó lại uống nhiều như vậy?

-Hử!- Ngón trỏ của Lục Phong đặt lên môi:

- Cùng tôi uống rượu!- Sau đó nằm xụi lơ trên quầy bar.

-Tớ không biết các người xảy ra chuyện gì, nhưng Lục Phong, cậu bình tĩnh lại đi.

Lục Phong không nói lời nào, hung hăng chôn mặt trong khuỷu tay.

Hồi lâu, lời nói buồn phiền mới truyền đến từ trong khuỷu tay:

- Minh Huy...ực...ực cậu..biết không? Cô ấy không yêu tôi, cô ấy không yêu tôi.

Lục Phong nói xong đi ra cửa nhưng vừa đi được nửa đường thì gục xuống, Minh Huy thở dài rồi đưa anh về bang.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

*Sáng hôm sau:

Cô dậy thật sớm , làm VSCN xong cô chạy xuống nhà, thấy dì Minh đang đứng đó, cô liền hỏi :

- Hôm qua Lục Phong có về không hả dì ?
- Hôm qua thiếu gia không có về thưa thiếu phu nhân ~~ Dì Minh ôn tồn đáp
- Vâng

Cô đáp ừ xui rồi quay lưng đi lên lầu mặc cho dì Minh gọi cô, đóng cửa lại, cô úp mặt xuống gối, những giọt nước mắt tự do rơi ra, anh là cả đêm không về, Lục Phong à, em nhớ anh.

Một tuần trôi qua, Bảo Nhi không thấy anh làm cho lòng cô lại lo lắng thêm, cái tên này khi nào về cô sẽ phạt anh mới được. Đột nhiên có tiếng gõ cửa :

- Thưa thiếu phu nhân, có khách đến!

Bảo Nhi nhíu mày:

- Là ai vậy ?
- Thưa là Vũ nhị thiếu gia !

Vũ nhị thiếu gia ? Cô quen người này sao?

- Nói anh ta đợi một chút . Tôi sẽ xuống ngay bây giờ - Cô lên tiếng nói với người ngoài cửa.

.....

Bảo Nhi vừa bước chân vào phòng khách đã nhìn thấy Minh Huy ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, nhàn nhã uống trà.

- Lâu quá không gặp , thiếu phu nhân.
- Là anh ?- Cô ngạc nhiên nói, thì ra cái người tên Vũ nhị thiếu gia là anh à ?
- Đúng!
- Chẳng hay , mới sáng sớm Vũ nhị thiếu gia đến gặp tôi là có chuyện gì quan trọng ? - Bảo Nhi đi đến chiếc ghế đối diện
- Chỉ là trước kia, tôi thấy lão đại mỗi ngày ở căn cứ đều nhanh chóng xử lý công việc , nôn nóng trở về nhà với cô. Nhưng mà một tuần nay cậu ấy nguyên một ngày ở lại căn cứ không muốn đi về nhà , còn thường xuyên uống rất nhiều rượu .
- Sao?- Cô cả kinh nói, anh muốn làm cho cô lo lắng đến chết sao ? Cái người đàn ông này.
- Bảo Nhi, tôi thật sự không muốn xen vào chuyện của hai người nhưng mà cảm thấy thực sự không thể chịu được. Lão đại đem hết tâm tư của bản thân đặt vào cô , chẳng lẽ cô không nhận ra ?

Nghe lời cậu nói cô giật mình, trái tim bị bóp thắt , bối rối trả lời :

- Tôi...tôi
- Cô không biết ? Mấy ngày qua lão đại cũng như kẻ điên tìm rượu , uống hết chai này đến chai khác . Dù tôi đã hết sức ngăn cản nhưng vô dụng. Nếu như cứ tiếp tục , cậu ấy chắc chắn sẽ vào nhập viện ! Chẳng lẽ cô một chút cũng không quan tâm đến tính mạng của cậu ấy hay sao ?! - Minh Huy tức giận hỏi cô.

Bảo Nhi bị những lời của người đối diện làm cho giật mình .Cô cảm thấy trong lòng thật dồn dập đau đớn. Từng câu trong lời nói của Minh Huy đều như muốn chèn ép trái tim cô. Ý niệm hẫng xảy ra chuyện gì lớn

vẫn trong đầu khiến cho tâm tư cô lại sinh ra nỗi sợ hãi đáng sợ . Nghĩ thôi cô đã cảm thấy không thể thở nổi.

- Không , tôi... - Cổ họng Bảo Nhi nghẹn lại.

- Đi theo tôi - Minh Huy đột ngột đứng dậy , lạnh lùng nói.

19. Chap 18 : Em Yêu Anh

Rời khỏi ngôi biệt thự , Minh Huy lái xe đưa cô đi. Cô không rành đường phố cho lắm , nhìn thấy con phố liền có chút tò mò

-Đây là đâu ?

Người bên cạnh vừa xoay tay lái , vừa mở miệng trả lời

- Là khu Đông Thiên(t/g bìa nhà)

- Anh đưa tôi đến đây làm gì ? - Bảo Nhi nheo mắt hỏi.

Minh Huy không trả lời câu hỏi của cô. Cậu ta lái xe đến trước một hộp đêm cao cấp nằm ở trung tâm con phố rồi tắt máy dừng xe.

- Đến rồi

Ngay lập tức hai tên gác cửa dáng người to lớn như lực sĩ nhanh chân bước đến mở cửa cho hai người.

- Kính chào Nhị ca!

Minh Huy gạt đầu một cái đoạn nhìn sang cô

-Đi theo tôi

Rồi cậu ta cất bước vào trong hộp đêm .Bảo Nhi cảm thấy không hiểu nhưng cũng đành bước theo . Tầng tầng lớp lớp cửa kính được mở ra , tiếng nhạc xập xình bất thành linh đập vào tai cô. Âm thanh to đến mức làm cô nhức đầu không chịu được , phải dùng đến hai tay để che tai lại.

Dưới ánh đèn mờ ảo nhiều màu , mùi nước hoa sực nồng , những thân hình uốn éo , nhảy nhót loạn xạ. Đúng là một loại hình ảnh thác loạn của địa ngục trần gian. Bảo Nhi thực sự không hiểu nổi tên kia sao lại đưa cô đến cái nơi này.

Minh Huy đi phía trước , đi thẳng vào trong băng qua đám người đang hưởng thụ kia. Đi sâu vào trong hộp đêm , nơi có cánh cửa sắt màu đen to lớn trông như phòng đông lạnh. Cậu ta dùng hai tay xoay cái vòng tròn trên cửa rất giống một cái bánh lái hai vòng. Cánh cửa liền được đẩy ra dễ dàng.

Minh Huy xoay đầu lại nhìn cô , một cánh tay đặt lên cửa

- Tôi đưa cô đến đây thôi. Bảo Nhi cô hãy tự xem bản thân đã làm gì với cậu ấy !

Dứt lời , cậu ta hạ cánh tay xuống , đi ngang qua cô , rời khỏi đại sảnh .

Trái tim cô đột ngột đập nhanh , dồn dập không ngừng. Bàn tay nhỏ nhắn hơi run , chần chừ đặt lên tay cầm của cánh cửa. Bảo Nhi dùng sức đẩy cánh cửa nặng nề hé ra. Đôi mắt cố gắng thấu những hình ảnh bên trong , ánh mắt dường như chấn động.

Bên trong là một gian phòng rộng lớn , như một phòng họp. Ở giữa đặt một chiếc bàn gỗ ovan lớn dài đến mấy mét , nội thất được trang hoàng lộng lẫy. Nhưng Bảo Nhi không còn thể chú tâm đến sự đẹp đẽ đó . Cô đang chú tâm vào cái người đang đứng đó, trên tay là một chai rượu gần hết, coi bộ anh đứng cũng không vững, dưới chân toàn là vỏ chai , thủy tinh.....Lục Phong lại đưa chai rượu lên nốc cạn . Bộ dáng cao cao tại thượng mà cô độc đau đớn của anh như một con dao sắc nhọn moi móc trái tim cô. Anh vì sao lại trở thành bộ dạng đau thương như vậy ? Sao lại trở nên bất lực như vậy ? Cô không muốn ,một chút cũng không muốn !

Anh đang uống, vừa vút cái chai kia xuống, một thân nhỏ nhắn lao vào lòng anh, vòng tay siết chặt, anh còn đang ngơ ngác thì mùi hương của một người làm anh suy nghĩ mấy ngày nay, làm tim anh đau nhói không ngừng lại sộc vào mũi anh, bất ngờ...không thể là cô được, sao cô có thể đến đây? . Trong lòng anh cô không ngừng tự trách bản thân mình, là do cô, tất cả là do cô, Bảo Nhi bật khóc. Anh gỡ cô ra, cúi xuống nâng khuôn mặt mà ngày đêm mình nhớ, đúng rồi, đúng là cô rồi, anh mở chất giọng khàn khàn nói :

- Em....sao lại đến được đây ?

Cô không nói gì chỉ lắc đầu , nước mắt càng trào ra. Bảo Nhi vùi đầu vào lồng ngực cứng rắn của anh.

- Ngoan, Tiểu nhi, sao em khóc ?

- Lục.... Phong hic...hic..em..

Cô vừa khóc vừa nói làm cho trái tim ai đó đau thắt, cúi xuống hôn cô. Triền miên chiếm đóng môi cô. Mãnh liệt nhào nặn , cắn mút cánh môi như viên kẹo trong miệng. Anh muốn hôn cho thỏa nỗi khát khao trong tận đáy lòng hần và ngăn cô không nói nữa .

Anh nhớ cô , rất rất nhớ cô. Ngày đêm khát khao muốn có cô ở bên cạnh . Anh tưởng chừng bản thân chỉ có thể mãi mãi cô độc ôm lấy sự nhớ nhung về cô. Ý nghĩ cô không yêu anh, đùa giỡn với tình cảm của anh khiến hần vừa điên cuồng vừa đau đớn , tuyệt vọng cùng bất lực khiến anh muốn đập nát tất cả , hủy diệt tất cả .Khi cả 2 đều không thể nhịn thở được nữa anh mới buông cô ra , đưa bàn tay lên lau đi những giọt nước mắt đó, hôn lên khóe mắt của cô, thả hơi thở khàn đục và hơi rượu vào mặt cô:

- Tiểu nhi, em làm sao vậy ?

- Lục Phong...hức...em xin lỗi !

Anh hơi ngạc nhiên với lời nói của cô, ôn nhu nói:

- Sao lại xin lỗi ?

- Em đã gây tổn thương cho anh, những ngày qua em thật sự rất nhớ anh .Lục Phong, em muốn nói.....

- Sao ?

- Em yêu anh, Lục Phong à !

Cô ngược khuôn mặt lên nói , nhóm chân lên đặt vào môi anh một nụ hôn nhưng khi cô định dứt ra thì anh lại ôm đầu cô lại, thay thế một nụ hôn ban đầu bằng một nụ hôn sâu, anh muốn nuốt tất cả những lời này vào tim, vào trong người anh.

20. Chap 19 : Đi Làm Cùng Anh

Sau khi về đến nhà, anh và cô cùng ăn cơm tối rồi lên phòng ngủ, anh nhất quyết bắt cô ngủ chung với mình, cô lại không chịu thể là cả hai cứ nói qua nói lại, kết thúc là cô nằm cho anh ôm ngủ, ôi cuộc đời lí tưởng .

* Sáng hôm sau :

- Tiểu nhi, dậy thôi! - Lục Phong đẩy phía sau lưng của cô một cái.

Bảo Nhi khẽ nói một tiếng, mơ mơ màng màng mở miệng:

- Đừng quấy rầy em ngủ.

- Còn ngủ nữa sao, ngủ tiếp thì sẽ thành heo đất- Nói xong câu đó, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lục Phong rửa mặt xong thấy cô vẫn chưa có ý định rời giường, khóe miệng chợt nhếch lên, cười xấu xa.

- Nhanh lên một chút, còn không mau, không đứng dậy, anh liền phạt em.

Buồn cười hôn cái trán của cô một cái, nhìn cô không có phản ứng, môi mỏng dịu dàng dút khoát hôn lên môi của cô, vốn chỉ là đụng vào nhẹ nhàng, nhưng không ngờ cô lại ngọt ngào như vậy, hơn nữa bây giờ cô không có sức chống cự, liền hôn sâu hơn, tham lam thưởng thức quyền lợi thuộc về mình, cho đến khi Bảo Nhi không cách nào hô hấp, miệng lung mở hai mắt ra.

Cô giật mình nói, hai gò má đỏ lên :

- Lục Phong....

- Tỉnh rồi?

Lục Phong buông cô ra, âm thanh khàn khàn, thở hổn hển, thật may là cô tỉnh, nếu không còn hôn như vậy thì anh cũng không dám bảo đảm có ăn cô luôn hay không?

- Nhanh đi rửa mặt, anh chờ em dưới lầu

Bảo Nhi ngượng ngùng gật đầu một cái, cho đến khi cửa phòng đóng lại, mới đứng dậy chạy đến phòng tắm.

Tóc buộc đuôi ngựa, mặc quần dài đến gối, cả người tinh thần rất tốt.

Khi cô mặc xong xuống lầu, Lục Phong đã ngồi ở trước bàn ăn.

- Chào thiếu phu nhân, mời người ăn sáng !- Dì Minh thấy cô đi xuống liền tới chào .

- Vâng !

Đang ăn cơm, đột ngột anh quay qua nói một câu làm cô muốn sặc :

- Hôm nay em theo anh đi làm chứ

- Cái gì ? - Bảo Nhi nhất thời không kịp phản ứng .

- Có gì lạ sao? Anh chỉ muốn mỗi giờ đều được nhìn thấy em .- Ánh mắt chân thành của Lục Phong làm cho cô đắm chìm từng chút một, đột nhiên trầm tĩnh ngay cả chính anh cũng sợ hết hồn.

- V..vâng!- Cô không hiểu sao lại đồng ý với anh, một phần là cô không muốn người mình yêu chịu khổ, còn một phần là cô không muốn ai quyến rũ anh. Bảo Nhi cảm giác trong lòng của anh còn có một bí mật không cách nào chạm đến.

Xe thể thao dừng trước cửa một cao ốc cao chọc trời, đây là lần đầu tiên cô tới đây

“Tập đoàn PBM ”

- Tổng giám đốc, trợ lý Nguyễn muốn gặp anh ! - Thư ký đã rất kinh nghiệm chờ ở cửa, vừa nhìn thấy Lục Phong liền vội vàng báo cáo, vẫn không quên liếc nhìn Bảo Nhi bên cạnh anh.

- Ủ!- Nhẹ nhàng đáp một tiếng, lạnh lẽo đi xuống xe, sau đó vòng qua sườn xe đi tới vị trí kẻ bên tài xế, lịch sự mở cửa xe cho cô, vươn tay:

- Xuống xe thôi.

Bảo Nhi nhìn anh một cái, đưa tay khoác lên bên trong bàn tay anh:

-Anh có công việc quan trọng, em có quấy rầy anh hay không?- Thật không biết rốt cuộc anh muốn làm gì?

- Không biết, nhưng em là ngọn nguồn động lực của anh, làm sao sẽ quấy rầy anh.- Thật ra thì mỗi ngày anh đều rất bận rộn, chỉ là anh thật sự rất muốn mỗi một giây đều được nhìn thấy cô.

Gương mặt Bảo Nhi hơi đỏ lên, nghe được sự mập mờ trong lời nói.

Lục Phong ngược lại vô cùng tự nhiên ôm eo của cô đi vào trong cao ốc.

Trong đại sảnh, cô nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc và hâm mộ của các cô gái, cô chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, đã sớm biết anh rất được hoan nghênh, nhưng không nghĩ tới sẽ được hoan nghênh đến như thế.

- Nơi này hình như các cô gái cũng rất thích anh?- Trong thang máy chuyên dụng, vẻ mặt Bảo Nhi nhàn nhạt nói xong, nhưng lời vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận muốn chết.

Quả nhiên, khoe miệng Lục Phong tùy ý nâng lên, dùng thêm sức ôm hông của cô, để cho cô dán vào mình chặt hơn, hơi thở ấm áp phun tại giữa cổ, âm thanh đầy truyền cảm vang lên ở bên tai: - Em ghen sao?

- Không có, làm sao có thể.- Trả lời không đúng, tựa đầu liếc về hướng khác, người đàn ông này thật là đáng ghét, biết rất rõ còn muốn nói ra, cố ý bêu xấu cô.

#####

Trong lúc anh đang làm việc, cô đi dạo quanh công ty, đúng là một công ty nổi tiếng có khác, đột nhiên có người gọi cô, à thì ra là cô thư kí:

- Chào !- Cô ta nói chất giọng đều, nhếch miệng lên nở nụ cười nửa miệng.

- À..à chào.- Cô bối rối trả lời

- Cô là vợ của tổng giám đốc sao ? - Cô ả lên tiếng !

- À vâng, là tôi, có chuyện gì sao?- Cô nghi hoặc nói .

- Tôi muốn trân trọng thông báo cho cô một chuyện.- Cô ta nói có vẻ như tự hào .

* Cô thư kí : Thái Gia Linh, một con rắn độc chân chính, độc ác, gian xảo, là thư kí riêng của anh, từ lâu đã đem lòng yêu anh , 22 tuổi

Hôm nay t/g chỉ có thể up một chap thôi nha mọi người !

21. Chap 20 : Điều Đó Là Sự Thật ???

- Tôi có quen cô không ?- Cô nhún mày nói

- À quên, tôi tên là Thái Gia Linh, thư kí riêng của tổng giám đốc .- Gia Linh

- Liên quan gì đến tôi ?

- Không liên quan tới cô nhưng liên quan tới tôi và Lục Phong.- Cô ta bắt đầu âm mưu

- Lục Phong ?- Cô nghi ngờ nói, ở đây có gì liên quan tới anh chứ .

- Đúng.- Cô ta uốn éo nói

- Vậy có chuyện gì cô nói luôn đi ?- Cô lạnh nhạt nói .

-Tại sao lúc tôi và Lục Phong đang yêu nhau thì cô lại chen vào chứ ? Cô có biết là do cô mà anh ấy không thềm ngõ ngang gì tới tôi không ?Nếu bây giờ cô không rời xa anh ấy, tôi nhất định khiến cô phải ra khỏi cuộc đời của anh ấy, Lục Phong đã từng lên giường với tôi rồi, anh ấy nói sẽ sớm ly hôn với cô để cưới tôi về, nhưng chỉ tại cô mà anh ấy lơ tôi , Hạ tiểu thư à, tỉnh dậy đi, đừng mơ mộng quá cao nữa , Lục Phong anh ấy không hề yêu cô, anh ấy chỉ lợi dụng cô thôi. Tôi biết rõ Hạ tiểu thư rất thông minh, chỉ là tôi muốn khuyên Hạ tiểu thư một câu, không phải là của cô cuối cùng cũng không phải là của cô.

Cô ta nói một tràng rồi đi, trên môi nở nụ cười nửa miệng, bước đầu đã thành công. Cô đứng như mọc rễ ở đó, trong đầu cô cứ vang lên mấy câu“Lục Phong đã từng lên giường với tôi rồi, anh ấy nói sẽ sớm ly hôn với cô để cưới tôi về”.....“Lục Phong đã từng lên giường với tôi rồi, anh ấy nói sẽ sớm ly hôn với cô để cưới tôi về”. Cô có nên tin hay không ? Cô mong đó toàn là giả dối, đó không phải là sự thật.

Sau khi anh hạp xong, nhìn qua nhìn lại cũng không thấy cô đâu, nha đầu chết tiệt, đã bảo là ở im đây rồi mà cứ thích chạy lung tung

Sau 30 phút thì anh cũng đã thấy cô, cô ngồi trên chiếc ghế sofa ở phòng của anh, đôi mắt thất thần nhìn xuống mặt đất, anh đi lại ngồi kế bên cô, quàng tay qua vai kéo cô lại gần mình, cất giọng nói :

- Nhớ em lắm!

- Lục Phong à !- Cô quay sang anh nói, nhìn thẳng vào anh.

- Sao ?- Anh khó hiểu nói, có bao giờ cô dùng ánh mắt này để nói chuyện với anh đâu, hay đã xảy ra chuyện gì ?

- Anh thật sự yêu em ? - Cô

- Thật, tất cả đều là thật, em nghe cho kĩ đây, đời này anh chỉ yêu mình em, chỉ mình em thôi! Vì vậy đừng bao giờ hỏi anh câu đó nữa, biết chưa ?

- Vâng- cô mỉm cười nói nhưng trong lòng cô vẫn buồn phiền, lời nói của Gia Linh làm cho cô có chút nghi ngờ .

- Được rồi, chúng ta đi về thôi !- Anh hôn lên một bên má của cô rồi cả hai cũng đi ra khỏi công ty.

Về đến nhà, cả hai tắm rửa sạch sẽ rồi đi xuống lầu ăn cơm, anh luôn bắt chuyện nói với cô nhưng lúc nào cô cũng kết thúc bằng một câu cụt ngủn khiến anh rất là khó chịu, cả ngày nay cô bị gì vậy, khuôn mặt lúc nào cũng như người mất hồn, ăn nói thì cụt ngủn. Ăn xong hai người đi lên phòng(của anh), cô lên giường đi ngủ còn anh phải làm việc, cô nằm đó lẩn qua lẩn lại, những lời nói lúc ở công ty luôn hiển thị trong đầu của cô, aaaalàm sao cho hết đây.Đến khi anh làm xong cô vẫn chưa ngủ, anh trèo lên ôm cô vào lòng, hôn lên vàng trán của ai kia rồi cả hai đi vào giấc ngủ.

* Sáng hôm sau:

Anh thức dậy đã không thấy cô bên cạnh, hốt hoảng bật dậy, vừa định đi tìm cô thì nghe tiếng cô cùng dì Minh nói chuyện vui vẻ ở nhà bếp, thấy cô anh mới thở phào nhẹ nhõm, đi vào làm VSCN xong rồi xuống nhà .

Thấy anh đi xuống, cô mỉm cười đi lại gần anh nói :

- Dậy rồi hả ?

- ừm, em làm gì ở đây vậy.

- Em nói dì Minh dạy cho em một ít món ăn!

- Làm gì? - Anh khó hiểu nói

- Sau này nếu anh bận rộn không về nhà ăn cơm được, em sẽ đem đến cho anh !- Cô vừa nói vừa kéo tay anh đến chiếc bàn.

- Được, được, vợ anh thật tốt nhưng cũng đừng luyện tập quá sức.- Anh chu đáo nhắc nhở.

- Vâng !

Cả hai cũng ăn trong hạnh phúc, dường như tình yêu giữa họ đã tạo nên một vị ngọt trong thức ăn nên ai ăn cũng thấy rất ngon. Ăn xong anh tiếp tục đến công ty làm, anh dặn cô là hôm nay sẽ đem cơm cho anh, có “vâng” một tiếng khiến anh cười rất tươi.

*Ở nhà :

- Dì Minh à, chỉ con làm món này đi !- Cô trẻ con nói, có cô chủ nào gọi quán gia như vậy không ?

- Cô chủ, món này sao ?- Dì Minh hiền hậu đáp

- Không đúng rồi, dì phải gọi con là Bảo Nhi, con không thích dì gọi con bằng cô chủ đầu nghe già chết đi được!- Cô chu môi lên nói với dì Minh, bà không nhịn được cười một cái .

- Được rồi, ta sẽ gọi con là Bảo Nhi, được không ?

- Được ...hì ..hì - Cô nói rồi cười

Từ trong phòng bếp vang lên những tiếng cười vui vẻ, dì Minh cảm thấy cô rất dễ tiếp xúc, khuôn mặt rất đẹp, ở cô bà có cảm giác được yêu thương, vui vẻ. Sau ba tiếng một nhòai cô và dì Minh cũng đã làm xong .

- Oa..nhìn ngon quá à!- Cô trầm trồ tự khen

- Vậy bây giờ con có thể đem tới cho cậu chủ, đồ đang nóng ăn mới ngon, để nguội dỏ lắm .- Dì Minh nói

- Vâng.- Cô nói rồi đi ra, nói bác tài xế chở cô đến công ty, trên đường đi cô liên tục nhìn hộp cơm này, chắc chắn Lục Phong sẽ khen cô lắm đây .

22. Chap 21 : Đùng Hiểu Lầm

* Ở công ty :

- Giám đốc, anh hãy kí vào đây, đây là bản hợp đồng với công ty SCP, nếu chúng ta có thể hợp tác với bên đó, chúng ta sẽ rất có lời. - Gia Linh nói, hôm nay cô ta mặc một cái áo hở vai và chiếc váy ngắn cùn, cố ý để anh nhìn thấy những phần gợi cảm trên cơ thể.

- Cô sang phòng thiết kế lấy cho tôi bản thiết kế của công ty .- Anh lạnh nhạt nói

- Vâng- Cô ta tức muốn sôi máu, liếc anh cũng không thèm liếc một cái nhưng Lục Phong à, sớm ngày anh cũng là của tôi !

Trong lúc cô ta đang trên đường về phòng làm việc của anh đã vô tình thấy cô, bất ngờ nhưng trong đầu lại hiện lên một kế hoạch, đi thật nhanh về phòng làm việc.

- Giám đốc bản thiết kế đây...á

Cô ta đi lại gần anh rồi cố tình ngã xuống, theo bản năng anh đỡ cô ta, nhìn từ phía sau lưng của Gia Linh thì sẽ thấy cảnh hai người đang ôm ấp nhau, đúng lúc đó cô vừa bước vào, toàn bộ đã được cô thu vào tầm mắt , hộp cơm đã không bám được bên người chủ nó mà rơi xuống đất, tiếng động phát ra làm cho anh và Gia Linh giật mình, nhìn lại là cô, trên mặt đang chứa những giọt nước mắt , lấy tay bịt miệng cho tiếng nấc trong cổ không phát ra ngoài, dưới chân lão đạo đứng không vững , không thể tưởng tượng nổi nhìn đôi tình nhân đang ôm nhau trước mặt , tim giống như bị xé toạt ra, mọi thứ là sự thật, tất cả hạnh phúc đều là giả, bước chân từng bước từng bước lui về phía sau. Thân thể Lục Phong cứng đờ, tim bỗng nhiên bóp chặt, không nói gì liền đẩy Gia Linh ra đuổi theo cô, nhưng cô đã nhanh chân bắt một chiếc taxi .

- Tiểu nhi...- Ở trong lòng vô lực hô to, cô nhất định đã hiểu lầm, chuyện đó là hiểu lầm, hơi sức cả người liền giống như bị hút hết, thân thể xụi lơ.

Cô có thể đã về nhà , con người căng thẳng, lập tức nhảy lên xe, dưới chân hung hăng đạp chân ga, đồng thời một tay móc điện thoại ra , đề xuống một chuỗi số quen thuộc nhưng trong điện thoại toàn là thông báo tắt máy làm anh vô cùng phiền não, tim giống như rơi vào địa ngục

Cô đến một cánh đồng đầy hoa oải hương, ngồi xuống một gốc cây gần đó, gục đầu xuống ngồi khóc, nước mắt cứ thay phiên nhau lăn xuống, hình ảnh vừa rồi làm trái tim cô đau nhói, ngoài miệng lúc nào anh cũng nói yêu cô, chỉ có cô nhưng bên ngoài lại ôm ấp người phụ nữ khác, cô giống như một con rối , khi cần anh chơi khi chán anh vứt, bây giờ cô chỉ muốn biến mất khỏi thế gian này.Đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Chào cô!

Nghe tiếng nói phát ra, cô ngẩng đầu lên, trước mặt là một cô gái với mái tóc màu đen dài, khuôn mặt xinh đẹp, giọng nói dịu dàng .

- Ừm chào.- Cô đáp lại, lấy tay lau đi những giọt nước mắt đó .

- Cô tên gì vậy? Tại sao lại ngồi đây khóc?

- Tôi tên Bảo Nhi- Cô trả lời nhưng câu hỏi thứ hai đã được bỏ đi

- Tôi tên Hàn Dư ! Rất hân hạnh được biết cô, làm bạn nhé !- Hàn Dư chìa tay ra trước mặt cô .

- Được!

Cô đưa tay nắm lấy tay Hàn Dư, ở cô gái này cho cô cảm giác bình an, dường như trong đôi mắt cô ấy vẫn chứa một nỗi buồn sâu thẳm .

- Cô rất thích hoa oải hương sao ?

- Đúng, nó rất đẹp và thơm

- Vậy là chúng ta cùng sở thích rồi , trùng hợp quá nhỉ ?

- Ừm! Đúng vậy

Sau khi cả hai nói chuyện một hồi, cô xin ở lại nhà của Hàn Dư, cô đồng ý ngay, dù gì cô cũng chỉ ở một mình

- Vào thôi!-Hàn Dư

- Cảm ơn nhé !- Cô mỉm cười nói

- Không cần đâu, chẳng phải chúng ta là bạn sao ?- Hàn Dư dịu dàng nói rồi cầm tay cô kéo vào.

Trang trí bên trong của biệt thự thật ngoài ý cô, không có phong cách châu Âu xa hoa, chỉ trang trí bình thường nhưng lại toát lên một phong cách dịu dàng, ôn nhu như chủ nhân nó . Nhìn cô chỉ đứng, cặp mắt linh động không ngừng quan sát, trong mắt không ngừng thưởng thức, ấn tượng của Hàn Dư với cô nhất thời đã khá hơn nhiều:

- Đừng đứng nữa, ngồi đi, tôi đi rót ly trà nóng.

- Ừm- Nhẹ giọng lên tiếng, cô còn chưa ngồi xuống, đột nhiên, đập vào mắt là một con vật khổng lồ nhảy ra từ trên lầu, chưa kịp phản ứng đã bị bổ nhào.

A ——” Bảo Nhi lập tức rơi xuống đất, chỉ cảm thấy trước ngực là một cái gì đó lông mềm mềm, ngẩng đầu lúc này mới phát hiện ra thì ra là một con chó, đang nghịch ngợm dùng đầu liếm giữa cổ và gáy của cô.

Lúc Hàn Dư tiến vào không thấy bóng dáng của nó, cũng liền quên mất, vừa nghe tiếng kêu của cô thì chạy nhanh ra ngoài, đập vào mắt chính là một màn ẩm áp này, Bảo Nhi nằm ngửa trên đất, còn đầu sỏ gậy nên chuyện kia đang nằm ở trên người cô ăn đậu hũ.

- Ha ha!- Đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó lớn tiếng bật cười

Đưa tay kéo cô đang nằm dưới đất lên.

- Suky rất ít thích người lạ, tôi chẳng qua thấy nó hình như đặc biệt thích cô.

Những lời này Hàn Dư nói không sai, Suky là quà tặng duy nhất của mẹ cô khi còn sống ở bên Mỹ, ở bên cạnh mình đã năm năm rồi, tính tình Suky thay đổi rất nhiều, trừ người quen, bất kỳ người lạ nào nó cũng hờ hững, hôm nay tất cả đã ngoài ý nghĩ của cô rồi.

-Suky , người tên là Suky?- Bảo Nhi yêu thương sờ sờ lông của nó nói:

- Thật là một tiểu tử làm người khác ưa thích.- Hôn nó một cái:

23. Chap 22: Đường Hiếu Lâm (2).

s://youtu.be/JyYgUC2mAPw

Mọi người vừa đọc truyện vừa nghe nhạc cho thêm phần hấp dẫn nha(bài hát không liên quan tới nội dung truyện nhé)

(mình xưng Hàn Dư bằng nhỏ nhé cho đỡ nhầm lẫn)

Sáng sớm bất luận nhỏ nói gì, Bảo Nhi vẫn quyết định về nhà , tối qua cô đã kể cho nhỏ nghe tất cả, Hàn Dư cũng vậy, cũng từng bị phản bội bởi một người nên mới đi Mỹ.

Có thể là buổi tối ngủ không ngon giấc , Bảo Nhi vùi ở trên sofa ngủ thiếp đi rất nhanh, khi thức dậy thì mới phát hiện đã hơn 6 giờ, trong phòng khách đèn thui, không có mở đèn, rất dễ nhận thấy Lục Phong không có về nhà, gọi điện thoại cho anh, chuông vang lên nhưng không ai nhận, trong lòng có chút kì quái, đã xảy ra chuyện gì sao ?

* Bây giờ anh đang cùng uống từng ly rượu với Gia Linh, Gia Linh bị bội ngời một bên, ả hện ah ra đây là để thêm tình cảm chứ có thêm uống rượu đâu, làm cho kế sách của ả không còn

- Giám đốc à ! Đừng uống nữa mà .

- Buông ra !

- Giám đốc, cho tôi mượn điện thoại ngài một lát được không ạ !?

Lục Phong không suy nghĩ nhiều lập tức đưa cho ả, mới nhớ ra là điện thoại di động đặt ở trong xe rồi . Lúc đó anh liền kích động muốn quay lại lấy, nhưng không biết tại sao lại bỏ qua ý nghĩ ấy !. Không biết Bảo Nhi có gọi cho anh hay không nhưng mà anh cũng muốn cho cô nếm thử một chút mùi vị bị người khác quên lãng nhưng trong lòng vô cùng gấp rút , ngộ nhớ Bảo Nhi gọi điện cho anh mà không ai nhận, cô có thể lo lắng hay không ?

Loại tâm tư mâu thuẫn này lại quây đầu óc anh căng lên, tình yêu có thể làm một người đàn ông khôn khéo trầm ổn trở nên nóng nảy, lo lắng ?

Đột nhiên trong lòng Gia Linh nghĩ ra một kế hoạch:

- Giám đốc, rượu hôm nay ngon, ngài uống thêm nhé !

Gia Linh liên tục rót rượu cho anh.Đến khi anh gục lên bàn vì say thì ả mới thực hiện kế hoạch, bắt một chiếc taxi đến khách sạn, chọn phòng VIP rồi đưa anh vào, cởi hết những thứ có trên người của anh ra đồng thời cũng ở trên người ả, lấy máy ảnh ra chụp hình giống như cảnh anh đang ngủ với Gia Linh , sau khi chụp xong, mặc đồ vô lại cho anh rồi Gia Linh đưa anh về.

Lục Phong cũng không có say hoàn toàn chỉ là không ý thức được, Gia Linh dìu anh vào nhà, phòng khách không mở đèn, cả căn phòng cũng yên tĩnh, anh cảm thấy hơi lạnh lẽo, cô vẫn còn giận? Vẫn chưa về ?

Đèn của phòng khách đột nhiên sáng lên, anh mờ mờ thấy một bóng dáng đơn bạc ở trên cầu thang, lẳng lặng nhìn anh, không thấy rõ vẻ mặt nhưng lại có một loại bi thương không nói được .

- Tiểu nhi....- Anh yếu ớt gọi tên cô, rất muốn đẩy thân hình đang dán chặt vào người anh ra nhưng một chút hơi sức cũng không còn, lúc này ở trong mắt Bảo Nhi giống như anh không muốn buông Gia Linh ra .

Gia Linh dùng ánh mắt khiêu khích đối với cô, miệng nở nụ cười thâm hiểm, lòng không ngừng cười lớn .Bảo Nhi đứng ở đó không nhúc nhích, nước mắt nóng bỏng, nghe trong phòng khách có người nên cô lập tức đi tới mở đèn nhưng lại thấy anh đang ôm người phụ nữ khác, quần áo thì xộc xệch. Cô đang suy nghĩ không biết giữa họ có thật như vậy hay không ?

Không khí trở nên hết sức xấu, thấy Bảo Nhi rơi lệ, trong lòng Lục Phong cũng rất khó chịu, hiện tại nói cái gì cũng vô ích, bỗng giọng nói của Gia Linh vang lên :

- Là Triệu phu nhân sao ? - Gia Linh che dấu hài lòng trên mặt , khách khí chào hỏi.

Triệu phu nhân ? Hừ, Gia Linh châm biếm, vị trí này là của cô, cô sẽ từ từ đoạt lại.

Bảo Nhi nẩy giờ nhẩn nhin, không muốn nước mắt chảy xuống tuy nhiên làm sao cũng không khống chế được nó, từng bước, từng bước từ trên cầu thang xuống, khi đi ngang qua bên cạnh Lục Phong, anh muốn đưa tay bắt cô lại bị cô thoáng qua, né tránh tay của anh, cô cảm thấy bẩn, rất bẩn, không muốn anh đụng vào mình .

Đi đến trước mặt của Gia Linh, vẽ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc :

- Thực sự xin lỗi đã quấy rầy các người, chúc các người vui vẻ !

Lục Phong có chút hoảng hốt nhìn Bảo Nhi, anh không biết cô nói những lời đó là có ý nghĩa gì ? Giống như tùy thời sẽ biến mất :

- Bảo Nhi....chuyện này..ức... chỉ là một hiểu lầm ...không ỨC....phải như em nghĩ !- Cánh tay yếu ớt cầm cánh tay cô, gian nan giải thích những lí do lại cứng ngắc như vậy !

Bảo Nhi chỉ nhìn anh, không nói gì thêm, dần dần kéo bàn tay đang cầm tay mình ra, Triệu Lục Phong, loại trò chơi này tôi mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục nữa, tại sao tôi luôn là người chịu đau khổ kia chứ, có người đàn bà bên ngoài rồi thì sao còn dặt về đây để hạ nhục tôi, chẳng lẽ anh đối với tôi chỉ như đối với con cóc thôi sao ?

Ai fan Kelvin Khánh với Khởi My mại zô mại zô!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

24. Chap 23 : Ly Hôn

Bảo Nhi đang khóc thút thít, tất cả đều trở thành bọt nước, nếu như trước kia cô còn ôm lấy ảo tưởng, giờ khắc này biến mất không thấy tăm hơi, đêm dài đằng đẵng cô không biết nên đi nơi nào, tình hình như vậy quá quen thuộc. Khi đó là khuất nhục, lần này lại là đau lòng.

- Lục Phong, cái tên khốn kiếp này!

Hung hăng đá đèn đường một cước, đèn đường lung lay có chút kháng cự, nhưng nội tâm cô vẫn còn không chết từng quyền từng quyền đánh vào phía trên:

- Tại sao anh lại đối với tôi như vậy, tại sao, tại sao?- Có lẽ là đánh một, chán chường tuột xuống theo cột đèn.

- Giám đốc , tôi đỡ ngài đi vào phòng nghỉ ngơi .

Cô ta cực kỳ hài lòng khi Bảo Nhi rời khỏi, khóe miệng Gia Linh chứa đựng nụ cười, hiện tại tâm tình của cô thật tốt, không ngờ tình cảm của bọn họ không chịu nổi một đả kích như vậy.

Nhưng dưới chân Lục Phong tựa như mọc rễ, thế nào cũng không chuyển động, hít thật sâu, muốn hít toàn bộ mùi vị đang tràn ngập trong không trung của cô gái kia vào người, không để cho nó tiêu tán đi.

- Giám đốc, đi thôi!

- Buông tay ra !- Lục Phong đẩy cái tay đang đỡ mình của cô ra, trong miệng tự lẩm bẩm:

- Tiểu nhi.- Mắt đột nhiên sáng lên, như chim ưng phát ra ánh sáng sắc bén, nhắc chân chạy loạn xạ ra ngoài .

Gia Linh đứng ở trong bụi mình không thôi, tay nắm thành quả đấm, hai hàm răng siết lại với nhau, khuôn mặt ác quỷ hiện lên .

Anh chưa bao giờ có loại sợ hãi này, nhìn bóng lưng cô biến mất, nghe hơi thở mỏng manh của cô dần biến mất trong không khí, mình giống như lọt vào một vực sâu bóng tối, bất lực như thế.

Tiểu nhi

Trong lòng anh đang nổi điên kêu cái tên này, điên cuồng nghĩ tới cô, cô ấy vui mừng, anh cũng sẽ vui mừng theo, cô ấy đau lòng, anh cũng sẽ đau lòng.

Cô ấy đi, lần này cô ấy thật sự sẽ rời đi, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt mình nữa.

Lòng của Lục Phong như bị xé rách, máu nhỏ từng giọt từng giọt, anh luôn cao ngạo lại nhếch nhác như vậy, mồ hôi chảy xuống má, sợi tóc chán chường dính vào trán.

Tiểu nhi, em trở lại đi, anh giải thích với em.

Tiểu nhi, tại sao em không cho anh cơ hội giải thích?

Nơi này không có xe taxi, cô cũng sẽ không đi quá xa , nhưng tại sao đuổi theo lâu như vậy cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, có thể đã xảy ra chuyện gì hay không, ý tưởng đột nhiên này làm cho anh âm thầm sợ hãi.

Chợt giống như là nghĩ tới điều gì, vội vả móc điện thoại di động từ trong túi ra.

Lúc này mới phát hiện, điện thoại di động căn bản cũng không mang theo trên người, mà là để ở trong xe, “Shit!”, không nhận được chữ nhỏ một tiếng, liền vội vàng xoay người chạy về phía biệt thự, hiện tại cô có thể đã rời khỏi nơi này.

Khi anh sắp vọt vào cửa, một tiếng rên nhỏ nhẹ truyền vào trong lỗ tai từ bên kia, Lục Phong cả kinh, đi tới theo bản năng.

Trái tim liền vui mừng, lông mày nhíu chặt liền giãn ra, bóng dáng dưới ánh đèn không phải của Bảo Nhi còn có thể là ai?

Ở dưới cột đèn, người này căn bản không có chú ý tới anh, tiếng khóc kia khiến tâm anh cũng muốn khóc, mỗi giọt lệ cũng rơi vào trong lòng của anh, tay nắm chặt hai bên người, chân dài cất bước, chỉ mấy bước, liền ôm cô vào trong ngực.

- Anh.-Mất đẹp trọn to, tại sao anh lại ở chỗ này, anh không phải nên ở bên Gia Linh sao?

Nhìn bộ dạng của cô, Lục Phong lập tức biết cô đang suy nghĩ gì:

- Tiểu nhi, anh với cô ta không có gì cả !

Anh nói rất chân thành, thật sao, Bảo Nhi chỉ hơi sững sờ, không nói gì, cô thật sự rất mệt mỏi, không có gì mà trong phòng làm việc lại ôm nhau ?, không có gì mà lúc này còn tình tứ đưa nhau về nhà ? Bây giờ cô chỉ muốn mau sớm giải thoát, sau đó một mình yên lặng sống thật tốt một chút, mặc kệ hiện tại anh nói cái gì cô đều không muốn nghe.

- Tiểu nhi, em không thể tha thứ cho anh sao?- Lục Phong có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Bảo Nhi lắc đầu một cái, dùng một giọng nói bình thản không thể bình thản hơn nữa nói:

- Tôi mệt mỏi rồi, Lục Phong, chúng ta căn bản không thích hợp, ly hôn đi!

Nhìn cô lắc đầu, Lục Phong rồi rầm tâm lập tức tỉnh táo lại, nhưng lời nói phía sau của cô lại đẩy anh xuống địa ngục, vĩnh viễn không thoát thân được, không thể tin nhìn cô, cho là mình nghe lầm.

Ly hôn, tại sao cô có thể dễ dàng nói ra như thế?

- Không được ! - Anh hét lên, đôi tay giữ vai của cô thật chặt, trong thoáng chốc, Bảo Nhi cảm thấy anh muốn bóp nát vai của mình, chẳng lẽ đây không phải là hi vọng trước kia của anh sao?

25. Chap 24 : Kiên Quyết

Bảo Nhi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mặt, con người đen như mực lóe lên tàn ác , làm cho cô hoảng hốt một hồi, do không khí lạnh đi nên cả hai cùng đi vào nhà .

Thay xong giày cũng không quản người sau lưng, trực tiếp lên lầu, khi đang khúc quẹo qua cầu thang thì ngừng lại, nói với Lục Phong ở dưới lầu:

- Tốt nhất anh nên suy tính lời nói mới vừa rồi của tôi.- Không đợi anh nói chuyện, trực tiếp vào nhà.

Lục Phong sững sốt hồi lâu, chạy lên thật nhanh.

- Tiểu nhi, em hãy nghe anh nói.

- Hiện tại cái gì tôi cũng không muốn nghe, tôi muốn nghỉ ngơi.- Bảo Nhi lạnh lùng trả lời, cửa phòng “Đùng.” một tiếng đóng lại.

Bảo Nhi nặng nề nằm lên giường, nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn nghe.

Khi Bảo Nhi tỉnh lại lần nữa trời đã sáng rồi, phát hiện mình còn mặc áo ngủ tối hôm qua, mở cửa, lại thấy bóng dáng đang ngồi cạnh cửa, tựa hồ nghe được tiếng mở cửa, Lục Phong giật giật thân thể như thể mỗi, sau đó mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, một loại cảm giác kỳ lạ chảy xuôi giữa hai người.

- Em tỉnh rồi?- Khi đang nói chuyện anh đã đứng trước mặt Bảo Nhi, trên mặt nổi lên nụ cười dịu dàng.

Bảo Nhi nhìn anh, anh đợi ở cửa phòng ngủ cả đêm sao?

- Ủ!- Lạnh đậm đáp một tiếng, từ bên cạnh anh rời đi.

Bóng dáng Lục Phong hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, vội vàng đuổi theo:

- Hôm nay em muốn ăn gì hay đi chơi ở đâu không ?Anh đưa em đi.

Bảo Nhi lựa chọn im lặng, cái này đã không còn quan trọng, mặc tạp dề chui vào phòng bếp, Lục Phong lập tức vén tay áo lên, mặc dù anh không biết cái này chút nào, còn đoạt lấy công cụ trên tay cô:

-Để anh làm cho.

Bảo Nhi cũng không ngăn cản, tránh ra một chút, đứng ở một bên nhìn, trong lòng cô đang suy nghĩ một ít chuyện, lát nữa bọn họ nhất định phải giải quyết mọi chuyện, cho tới bây giờ cũng chưa từng ôm hi vọng quá lớn vào cuộc hôn nhân này, chỉ là không có nghĩ đến lại nhanh như vậy, trước kia cho là mình nhất định sẽ dễ dàng rời đi, nhưng bây giờ tìm mất rồi, cũng không về được nữa.

- Tiểu nhi, em đang nghĩ gì vậy?

Lục Phong nghiêng đầu liền thấy Bảo Nhi đang yên tĩnh nhìn anh, nhưng ánh mắt lại không rơi vào trên người của anh, giống như xuyên qua anh đang mất hồn, cô không phải đang suy nghĩ chuyện bọn họ chia tay chứ, hay là đang suy tính mở miệng như thế nào, có thể đều là đã kích đối với anh hay không?

- Tôi muốn về nhà ở mấy ngày, chúng ta đều cần thời gian suy nghĩ thật kỹ một chút.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi thật sự nghe cô nói lại khiến anh ngẩn người tại đó, công cụ ở trên tay cũng rất bịch xuống đất:

- Thật sự muốn chia tay sao?- Tâm tình có chút trầm lắng, con người ảm đạm không có ánh sáng.

- Đúng!- Chưa từng kiên quyết qua như vậy, lạnh lùng nhìn về đáy mắt anh:

- Chúng ta vốn không thích hợp, ban đầu anh lấy tôi là ép buộc và bắt đắ dĩ, tôi gả cho anh cũng chỉ là trả nợ thay cha mẹ , cho nên chúng ta tách ra là chuyện rất tự nhiên.

Không ngờ cô sẽ nói thẳng nhiên như vậy, Lục Phong cảm giác hiện tại mình giống như một chú hề, làm nhiều chuyện như vậy, hết sức lấy lòng cô, cư nhiên vọng tưởng cô bởi vì cảm động có thể ở lại.

Trên bàn ăn hai người đều có tâm sự riêng, một bữa cơm cả hai người đều ăn không thoải mái.

Bảo Nhi đứng dậy trở về phòng, lúc đi ra trên tay còn kéo theo vali, cô biết trở về sẽ không tránh được bị mẹ càu nhàu một phen, nhưng cô không muốn ở chỗ này nữa.

Lục Phong sợ hết hồn, không ngờ cô lại thu thập tốt mọi thứ, thời điểm cô đi qua bên cạnh, anh chợt kéo cô lại, lạnh lùng nói:

- Anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời khỏi anh, cho dù sử dụng bất kỳ biện pháp gì.
- Hừ- Bảo Nhi hừ lạnh:
- Lục Phong, anh trước sau đều ngang ngược như vậy.
- Ngang ngược?- Cười lạnh một tiếng, đá văng cái vali sau lưng cô, thật nhanh đẩy cô đến góc tường:
- Anh bảo đảm chỉ cần em bước ra khỏi nơi này, nhất định sẽ hối hận.
- Hối hận sao?- Cô nhếch miệng nói :
- Hối hận đối với tôi là đã tin tưởng anh!
- Đừng quên, em là mang thân gánh nợ, chưa được sự đồng ý của cha anh, em không được đi!- Anh chỉ còn nói cách này! Lời nói trước đó của cô làm tim anh đau nhói, thở cũng khó khăn.
- Nợ tôi sẽ từ từ trả sau !

Nói rồi lui khỏi thân thể anh, cũng không quay đầu lại rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô, Lục Phong cuối cùng không nhịn được đẩy bát đĩa trên bàn ăn xuống đầy đất, phát ra tiếng vỡ vụn .

26. Chap 25: Sảy Thai

- Alo- Giọng của Bảo Nhi vang lên.
- Hạ tiểu thư à! Tôi có chuyện cần gặp cô!- Bên kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, cô nhíu mày hỏi lại:
- Cô là ai?
- Tôi là ai lát nữa cô sẽ rõ, bây giờ hãy đến quán cà phê Summer one, tôi có cái này cần đưa cho cô!
- Được!- Bảo Nhi nhận lời, trong lòng đầy nghi vấn, cô ta là ai mà biết số cô chứ ?

-
- Là cô?- Bảo Nhi ngạc nhiên nói khi thấy khuôn mặt Gia Linh đối diện với mình .
 - Không cô nghĩ là ai?- Cô ta nở nụ cười nguy hiểm
 - Cô tìm tôi có gì không ?- Bảo Nhi dùng chất giọng lạnh nhạt với với cô ta.

Cô ta lấy trong túi ra một cuốn sổ, nói cách khác là một cuốn album, đẩy về phía cô, nhếch lông mày lên tỏ ý cô cầm, Bảo Nhi đưa tay ra lấy, mở ra, hàng loạt hình ảnh trong cuốn sổ đều đập vào mắt cô, trong ảnh là anh và cô ta đang ngủ với nhau, sưng sốt một hồi. Thấy mình đã đạt được ý nguyện, cô ta tiếp tục nói tiếp :

- Tôi và anh ấy sắp kết hôn !

Bảo Nhi kinh ngạc, sao có thể nhanh như vậy? Ngực cô bỗng nhiên đau thắt, trái tim như bị ai bóp nghẹn. Cô không tin nổi vào tai mình. Lục Phong – anh sắp kết hôn với người trước mặt cô sao? Thì ra anh là

người như thế, vừa mới chia tay cô hôm trước thì hôm nay đã có thể vui vẻ bên người mới rồi. Cô đúng là quá ngu ngốc mới âm thầm chịu đựng nỗi đau này, hằng đêm luôn nhớ anh, luôn hy vọng có ngày hai người cùng nhau tái hợp, luôn tưởng tượng một ngày anh đến tìm cô xin tha thứ. Nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Bảo Nhi, Gia Linh cảm thấy vô cùng hả hê. Khiến người khác đau lòng hóa ra dễ đến vậy.

- Có phải quá nhanh không? - Gia Linh nói tiếp :

- Chúng tôi có con rồi! Anh ấy nói không muốn con chúng tôi sinh ra trong một gia đình không đầy đủ nên đã tổ chức kết hôn!

Giọng Gia Linh tràn ngập hạnh phúc trong khi Bảo Nhi gần như đờ đẫn. Gia Linh cười lạnh. Cô ta ra đòn cuối cùng:

- Vậy nên cô đừng làm phiền anh ấy nữa, đừng khiến anh ấy cảm thấy có lỗi nữa, cô cũng muốn anh ấy hạnh phúc phải không? Tôi chính là hạnh phúc của anh ấy? Xin hãy để chúng tôi yên, con tôi nó thực sự cần có bố!

Đến lúc này Bảo Nhi không thể chịu đựng nổi nữa. Trong người cô cảm thấy rất khó chịu, trái tim lúc này dường như đang ngừng đập, cổ họng cô khô khốc như bị ai bóp nghẹn. Cô đứng dậy quay mặt bước đi.

Bảo Nhi vô thức lao ra đường, khuôn mặt đã thấm đẫm lệ. Anh không cần cô nữa rồi, anh đã có một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Anh cũng chẳng còn yêu cô nữa, muốn cô đừng làm phiền anh. Bọn họ mới là một gia đình, “gia đình” - đã bao lâu cô còn vọng tưởng có thể cùng anh xây dựng nên một gia đình hoàn chỉnh nữa kia chứ? Bây giờ cô có tư cách gì để chen vào giữa bọn họ. Anh có con rồi. Cô khóc trong vô vọng, tiếng cô vang lên nghe thật bi thảm. Bảo Nhi không kịp thấy ánh đèn ô tô đang ánh lên màu sắc đáng sợ. Tiếng còi xe inh ỏi. Một tiếng va chạm mạnh vang lên kinh hãi.

Bảo Nhi tỉnh dậy trong bệnh viện, mở mắt ra cô đã nhìn thấy bà Hạ đang ở bên cạnh, khuôn mặt rất lo lắng, hơi choáng váng, cô đưa tay lên xoa xoa cái đầu, bà Hạ nãy giờ im lặng thì bây giờ đã lên tiếng :

- Tiểu nhi à, con có thai sao ?

- Dạ ?- Bảo Nhi hỏi lại như không hiểu lời của bà Hạ nói, cái gì có thai chứ?

- Con đã có bảo bối được 3 tuần nhưng do cú va chạm vừa rồi...nó...bảo bối đã...lên thiên đường rồi !

Bà Hạ bật khóc nức nở trong khi cô vẫn còn đang kinh hãi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô có bảo bối? Với anh sao ? Ai đó làm ơn nói với cô đây chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi, làm ơn đi, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi lăn trên hai gò má cô, Bảo Nhi gào lên trong đau đớn, đáy mắt hiện lên nỗi đau không ai chịu nổi , con cô đi rồi, bảo bối của cô đi rồi . Cô đúng là một người mẹ đáng nguyên rủa nhất thế gian, ngay cả khi có bảo bối cô cũng không biết để giữ lấy nó đã xa cô mãi mãi, Bảo Nhi không ngừng đánh vào ngực mình .Cô tự dần vặt chính bản thân, đều tại cô không tốt, đều tại cô bất cẩn, tất cả đều tại cô. Con cô còn chưa thành hình nữa, chắc nó phải đau lắm.

Bảo Nhi khóc nức lên. Bà Hạ bên cạnh cũng không thể nén được nước mắt. Bác sĩ đành phải chích một mũi thuốc an thần cho cô, cô mới có thể thiếp đi.

27. Chap 26 : Hiểu Lâm!

Mấy hôm sau, Bảo Nhi vẫn bần thần như vậy .Nước mắt cô chảy dài, Bảo Nhi nhìn ra khung cửa sổ lạnh lẽo. Cô lê đôi chân bị thương đến gần đó. Cô nhìn ra ngoài trời, ngỡ là con mình đang ở trên một đám mây nào đó. Bảo Bối mỉm cười vẫy tay chào cô. Bảo Nhi đưa tay lên mỉm cười, khóe miệng cô mấp máy:

- Tạm biệt con.

.....

Do quá mệt mỏi nên cô đã thiếp đi, cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại bên bàn vang lên, cô y tá bước vào thấy cô đã ngủ, đưa tay lấy điện thoại:

- Xin lỗi nhưng cô Hạ đã ngủ rồi ạ! Ở đây là bệnh viện!

Lục Phong chợt cảm thấy lạ, anh vội hỏi lại:

- Bệnh viện? Sao cô ấy lại đến đó?

- Cô ấy vừa phá thai!

Lục Phong bàng hoàng. Anh lao đảo tựa người vào tường. Bảo Nhi cô ấy phá thai sao? Là con của anh, tại sao cô lại không nói cho anh biết ?. Anh ném chiếc điện thoại. Không thể như vậy được. Cô sao có thể tàn nhẫn như vậy? Anh phải hỏi thẳng cô, không phải, đây không phải là sự thật.

...

Lục Phong đi đến bên giường bệnh của cô. Bảo Nhi đang ngồi đó. Gương mặt cô tái nhợt nhưng khi thấy anh cô bất ngờ liền gượng dậy. Lục Phong giận dữ, giọng anh vang lên bất lực:

- Tại sao? Tại sao em lại làm vậy? Tại sao lại không cho tôi biết ?

Bảo Nhi hơi nhếch môi. Cô cười không nổi. Sao anh lại hỏi cô lý do, anh phải hiểu tất cả mới đúng chứ. Rất muốn nói là vì anh không cần cô nữa, là vì anh có một gia đình khác ở bên rồi, là anh cũng đã có con không cần đến cô. Là cô bắt cần chứ cô không hề cố ý. Nhưng cuối cùng những câu nói đó lại bị bóp nghẹn trong lòng không thể nào nói ra thành tiếng được.

Cô gượng cười:

- Là tôi muốn trả thù anh!

Tay Lục Phong nắm chặt, anh không nhận được đưa tay lên bóp chặt vai cô, hét lên đầy tức giận :

- Em hận tôi? Hận tôi vậy sao phải từ bỏ một đứa trẻ vô tội? Sao không tìm tôi mà lại hành động như kẻ sát nhân như thế? Em biết em đã làm gì không? Sao lại giấu diếm tôi không cho tôi biết hả ? Hả? Em nói đi !

Bảo Nhi cười lớn như một kẻ điên:

- Là tôi hận anh, tôi không muốn cốt nhục của anh ở trong người tôi, tôi phải cho anh biết cảm giác bị người khác trả thù như thế nào !

“Bóp.” Tay Lục Phong giáng xuống gương mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi. Thấy dấu tay đỏ trên gương mặt trắng bệch của cô, Lục Phong chợt thấy hối hận. Tay anh run run, tia máu hằn lên trong đôi mắt anh , anh tuyệt vọng đến tận cùng.

- Tôi đã nhìn nhầm em rồi, thì ra em độc ác đến vậy. Suốt cuộc đời này tôi nhất định không tha thứ cho em! (Jen: Chưa biết ai tha thứ cho ai đâu anh ơi --)

Lục Phong rời khỏi đó, đôi vai anh hơi thấp xuống tựa không thể đứng vững được. Ở trong phòng, Bảo Nhi cũng đang chết dần đi. Lần cuối hai người gặp nhau lại thành ra như thế.

.....

Bảo Nhi đã xuất viện, mấy ngày nay ở bệnh viện khiến cô khó chịu, cô phải quay lại Triệu gia, ngay khi cô bước vào đã thấy Triệu Khắc Minh ngồi đó, khuôn mặt có chút cứng ngắt, cúi đầu chào :

- Con chào b..ba- Khó khăn lắm cô mới thoát lên từ “bà ” được!

- Ừm , ngồi đi !- Ông chỉ tay vào chiếc ghế đối diện

- Vâng, hôm nay con có chuyện cần nói !- Khuôn mặt cô nghiêm túc nói

- Chuyện gì ?

Ngay khi cô định lên tiếng thì có tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt lạnh lùng, dáng đi cô độc khiến cô đau nhói , cất giọng nói lên :

- Cô đến đây làm gì ? Tối xử với tôi như vậy chưa đủ tệ sao ?

Cô không nói gì chỉ quay sang Triệu Khắc Minh, nói:

- Con muốn ly hôn !

Triệu Khắc Minh không nói gì chỉ nhìn sang đứa con trai, anh đi tới gần, ngồi xuống bên cạnh ông, anh đã chuẩn bị cho giờ khắc này, cô đưa tay vào túi lấy tờ giấy ra, đưa đến trước mặt anh, cô đã kí từ trước, ngay khi nhìn thấy tờ giấy đó, đôi mắt anh đỏ lừ, cầm bút lên kí vào đó, kể từ giờ phút này, anh và cô sẽ là hai người đứng. Sau khi kí xong, cô xin phép ra về, tờ giấy ly hôn cô sẽ để cho anh giữ, tạm biệt anh, tạm biệt người cô yêu nhất, chúc anh hạnh phúc bên Gia Linh.

28. Chap 27: Cuộc Sống Mới

Năm năm sau

Paris, nước Pháp

Buổi trưa dưới bầu trời nổi lên một trận tuyết, tuy nhiên nó không ngăn cản được nhiệt tình của bọn trẻ, những đứa bé tùm năm tùm ba chạy khắp nơi, thỉnh thoảng hốt lên một nắm tuyết ném qua.

Ngoại ô nước Pháp, trong một địa phương phong cảnh như tranh vẽ, một tòa biệt thự giống như một pháo đài xưa, tuyết trắng càng làm tôn lên vẻ cổ kính và trang nghiêm của nó.

Trong sân, một đứa bé nhỏ và một người đàn ông anh tuấn cùng nhau đắp người tuyết, không biết người đàn ông nói cái gì với đứa bé, chỉ nghe được tiếng cười khanh khách của nó, thật ấm áp.

Chợt người đàn ông nói nhỏ bên tai đứa bé, chỉ thấy đứa bé đứng lên, nắm một nắm tuyết ném về phía cô gái, cô gái tránh không kịp vừa vịn bị ném trúng, tuyết dọc theo gương mặt nhẹ nhàng trượt xuống.

“A ——” Cô gái hét lên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Thấy cô bị ném ở bên trong, đứa bé hưng phấn vỗ vỗ tay:

- Mẹ bị ném trúng rồi, mẹ bị ném trúng rồi.yeahhhh!!!!!!!!!!!!!!

- Tiểu tử thôi- Cô gái cắn răng nghiêng lợi, chợt khom người cũng hốt lên một nắm tuyết trên mặt đất ném tới.

- Ba, cứu mạng —— Đứa bé kêu to, tìm kiếm sự giúp đỡ của người đàn ông.

Trong lúc nhất thời trong sân cầu tuyết bay đầy trời, ba người chơi không chán, lúc này hai người lớn cũng nhào nhào giống như đứa bé, không biết qua bao lâu, đứa bé kéo vạt áo cô gái, không ngừng lắc.

- Mẹ. Đói bụng quá.Đói bụng.- Nhìn bộ dạng đáng thương như vậy, cô gái nhìn một lúc thì bật cười ha ha !

Cô gái một tay ôm lấy đứa nhỏ, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái:

- Được rồi, đói bụng rồi, mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, bảo đảm sẽ rất thích.”

- Ăn ngon!

Trẻ con chính là trẻ con, vừa nghe đến có đồ ăn ngon, hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng ôm cổ của cô gái, hôn mạnh lên mặt cô:

- Thích mẹ nhất!

Người khác nghe thấy rất không vui, một tay giật lấy đứa nhỏ trong ngực của cô gái ra, giơ lên cao:

- Tiểu tử thôi, con thích người nào nhất hả?

- Anh Minh, mau để đứa bé xuống!- Cô gái bị động tác của anh hù dọa, người đàn ông này sao lại so đo như vậy?

Huỳnh Gia Minh cũng không quan tâm, liếc cô một cái:

- Bảo Nhi , như vậy rất không công bằng? Tại sao tiểu tử này lại thích em nhất? Cha nó mà nó lơ luôn, đó đó, thấy không ?- Cái bộ dạng kia giống như ai thiếu anh mấy triệu vậy.

Không quản cha con bọn họ, để bọn họ náo loạn, một mình đi vào phòng.

- Oa, thật là phong phú!

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này thấy cô bưng món ăn ngon ra, lập tức vây quanh cô, trong mắt phóng ra tia giả hoạt, thừa dịp cô không để ý, hai cái tay một lớn một nhỏ đồng thời đưa tới đĩa cánh gà phía trên bàn.

“Bốp!” Bảo Nhi lặng yên không tiếng động gõ một cái lên hai cái tay, nghiêm mặt,

- Không rửa tay sao?

- Bảo Nhi à !

-Mẹ.

- Còn không mau đi. - Cau mày, âm thanh cũng cao hơn mấy phần, loại chiến thuật tình cảm này vô dụng với cô.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này liếc nhau một cái, chạy đến phòng vệ sinh nhanh như làn khói, nhìn hai bóng lưng rời đi, Bảo Nhi bật cười.

Ở một nơi nào đó, Lục Phong đang đau đớn, trong những thời gian cô đi, anh đã tìm hiểu rõ tất cả, những hiểu lầm trước kia của anh và cô đều do Gia Linh gây ra, anh đã đuổi việc cô ta, còn về việc sảy thai, anh đã không biết gì mà nhẫn tâm trách oan cô.

Bóng đêm dày đặc.

Lục Phong kéo thân thể mệt mỏi trở lại biệt thự, nhìn căn phòng trống rỗng, tim bất giác co rút đau đớn, Bóng hình đó đã không còn nữa !

Một mình cô đơn đi vào phòng tắm, rõ ràng là dòng nước ấm áp, thế nhưng anh lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, đôi tay nắm chặt hai bên người, trên mặt chảy xuống không biết là nước hay là nước mắt?

Kể từ sau khi anh biết rõ tất cả mọi chuyện, anh vẫn ngủ ở căn phòng của cô, bởi vì nơi này tất cả đều còn lưu lại hơi thở của cô, chăn của cô, gối của cô, quần áo của cô, lược của cô, còn có tấm hình của cô, nhìn khung hình cười không chút kiêng dè nào của cô làm tim của anh đau hơn.

Lẳng lẳng nằm ở trên giường, vượt vị trí vắng vẻ lạnh lẽo bên cạnh, chưa bao giờ lại cảm thấy cái giường này lớn như vậy, mỗi buổi tối mặc dù nhắm mắt lại nhưng làm thế nào cũng đều không ngủ được, thỉnh thoảng chỉ ngủ được một chút.

Anh đã đi tìm cô, năm năm qua anh không ngừng tìm kiếm tung tích của cô nhưng kết quả nhận lại là con số 0 tròn trịa khiến tâm can anh đau nhói, cô đang ở nơi nào? Nhớ anh không? Chắc không đâu, cô hận anh không hết mà nhưng ngược lại anh rất nhớ cô, nhớ ánh mắt lúc cô nhìn anh, nhớ nụ cười của cô, Bảo Nhi, trở về đi, anh sắp gục ngã rồi !

29. Chap 28: Cô Độc

Mặt trời chiều ngã về phía Nam, mặc dù xinh đẹp nhưng cũng ngán ngùi, một bóng dáng đứng trước cửa sổ sát đất, cô đơn mà lạnh lẽo.

- Tổng giám đốc, anh cần trở về để giải quyết một số chuyện- Mặc dù biết lúc này không nên quấy rầy, nhưng công ty cần anh

- Vẫn không có tin tức của cô ấy sao?

Mặc dù biết tin tức này tổn thương người mình, nhưng anh vẫn muốn xác định, tìm năm năm rồi, nhưng không có một chút tin tức nào của cô.

Năm năm qua, anh đi cô, tuy nhiên vẫn tìm không được bóng dáng của cô? Ngay cả một chút tin tức cũng không có? Giống như biến mất vào hư không?

-Thật xin lỗi tổng giám đốc, vẫn không có tin tức của tiểu thư.

Nghe trợ lý nói, Lục Phong đau đớn nhắm mắt lại, tiếp theo xoay người:

- Đi thôi!- Giọng nói tràn đầy từ tính mang theo thật nhiều mất mát.

Lướt qua trợ lý đi ra ngoài, thấy bóng lưng mất mát của anh, trợ lý than thở, những chuyện anh làm trong năm năm này, anh đều nhìn thấy, mỗi lần lòng đầy tin tưởng, cuối cùng lại mất mát trở về, sớm biết như thế sao lúc trước còn như vậy?Đúng là có không giữ mất đừng tìm !

Bên trong xe, Lục Phong trước sau như một không nói gì, đây đã thành thói quen của anh năm năm qua rồi, trợ lý nhìn thấy mà nóng nảy nhưng cũng đành lặng im

Bây giờ trái tim Lục Phong như bị cắt từng miếng một, anh đã làm cái gì, lạnh nhạt thờ ơ, hiểu lầm, anh chính là một tên khốn kiếp.

****Công ty PBM****

- Tổng giám đốc, anh có cần về nhà nghỉ ngơi một chút hay không?- Trợ lý thấy anh làm việc không ngừng, sắc mặt thì nhợt nhạt , có chút lo lắng !

Nhà, mặc dù mệt, nhưng Lục Phong không muốn trở về, bởi vì, cái nhà kia đối với anh mà nói, thật sự là quá mức lạnh lẽo, nơi không có cô, sao có thể gọi là nhà !

Ngay cả hiện tại anh cũng xem thường mình, khi đó cô ở đây, cả ngày mình cũng không về nhà, suốt ngày ở công ty, hiện tại lại hi vọng cô ở đây, suy nghĩ một chút liền cảm thấy buồn cười.

- Không, tôi muốn đến công ty nghỉ ngơi!

Rõ ràng là mệt chết đi được, lại không ngủ được, Lục Phong nhìn khung hình trong tay, cô vẫn cười đẹp như vậy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve:

- Em đang ở đâu? Tại sao không tìm được em? Em ghét anh đến nỗi không muốn anh gặp lại em sao? Làm ơn cho anh gặp em đi !

Cửa được mở ra, Minh Huy vừa tiến đến liền nhìn thấy Lục Phong ngây ngốc nhìn một tấm hình, trong lòng khó chịu, đã năm năm rồi, anh vẫn luôn không ngừng tìm kiếm, mỗi lần tìm không được, sẽ trở lại ôm hình của cô.

- Lục Phong

Lục Phong ngẩng đầu, Minh Huy kinh ngạc phát hiện sự tự trách , nước mắt và nỗi đau xuất hiện trong mắt anh

- Vẫn không tìm được sao?- Minh Huy thở dài khe khẽ, ngồi xuống đối diện với anh.

-Minh Huy , cậu nói tớ nên làm thế nào?

- Cậu. . . . - Mắt Minh Huy tròn to không thể tin.

- Bấy lâu nay cậu tìm cô ấy ở đâu ?

- Nước Mỹ!

- Lục Phong, cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ cô ấy không có ở nước Mỹ, nếu không lâu như vậy, làm sao có thể ngay cả một tin tức cũng không có?- Minh Huy nghi ngờ mở miệng, bọn họ ban đầu chỉ biết là Bảo Nhi lên máy bay đi nước Mỹ, nhưng cô cũng có thể từ nước Mỹ đi những nơi khác!

Lục Phong chợt hốt hoảng giống như tìm được hi vọng, đôi mắt ảm đạm sáng lên rất nhiều.

- Giúp tôi điều tra một chút, những hành khách đã đăng ký ở tất cả các sân bay ở nước Mỹ trong năm năm qua, phải nhanh lên!

Sau khi Hiểu Hiểu một mình chơi trên ghế sofa đã mệt, Bảo Nhi liền ôm cậu bé trở về trong phòng ngủ.

Thu xếp xong cho Hiểu Hiểu, nhìn ngoài cửa sổ một chút, sắc trời đã tối lắm rồi, xoay người liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười giờ, trễ như vậy rồi sao Huỳnh Gia Minh còn chưa về, cô định lấy áo khoác lên thì có tiếng xe chạy vào trong sân:

- Sao anh về trễ vậy ?

- Anh có chút công việc bên công ty nên về hơi trễ, Hiểu Hiểu đâu ?

- Cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, Hiểu Hiểu đã đi ngủ từ sớm

- A đúng rồi, đây là thư mời của em!

- Thư mời?-Bảo Nhi không hiểu nhận lấy, không biết anh nói như vậy là ý gì?

Huỳnh Gia Minh đi lại gần cô, giải thích cho cô hiểu :

- Đây là tổng giám đốc tập đoàn Lục Bảo nói anh giao cho em

- Tập đoàn Lục Bảo?- Bảo Nhi hơi bối rối, cô không biết?

- Anh cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ nghe nói tổng giám đốc của bọn họ trong lúc vô tình nhìn thấy tác phẩm của em cảm thấy rất tốt , cho nên quyết định trang phục cho hoạt động ‘ Chắp cánh tình yêu ’ lần này sẽ do em thiết kế

- Có thật không?

Bảo Nhi quả thật không dám tưởng tượng, tập đoàn Lục Bảo có lẽ cô chưa từng nghe qua, nhưng hoạt động ‘ Chắp cánh tình yêu ’ này lại nghe rất nhiều, trước đó vài ngày cô vẫn còn đang hâm mộ không biết ai có thể làm thiết kế trang phục cho lần hoạt động này đây? Không ngờ lại có thể là mình! Vui quá!

- Hiệu Saphia của em trong thị trường đang rất nổi đấy !

- Thật sao ?- Cô vui mừng nói

- Đúng!- Huỳnh Gia Minh mỉm cười nói!

- Anh hai, cảm ơn !- Cô cười lớn nói!

Ách!- Đây là việc vui vẻ nhất trong năm năm qua của cô. phải cố gắng hoàn thiện!

30. Chap 29:chốn Xưa

- Các hành khách xin chú ý, chuyến bay từ Paris, Pháp đã tới sân bay quốc tế thành phố , cảm ơn các vị đã đi chuyến bay này. Âm thanh ngọt ngào chuyên nghiệp của nhân viên quanh quẩn thật lâu trong sảnh lớn của sân bay.

Trong đám người, một bóng dáng cao gầy xinh đẹp xuất hiện tại lối đi của sân bay, sao mà chói mắt, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Một áo khoác ngoài màu trắng dài đến đầu gối, đôi chân thon dài mang đôi giày cao gót màu đỏ, có vẻ chân càng thêm thon dài, mái tóc dài màu đen xõa xuống, chuyển động theo từng bước chân, khiến gương mặt tinh xảo như ẩn như hiện, cô gái xinh đẹp như vậy ai mà không hâm mộ!

- Bảo Nhi.

Một âm thanh dễ nghe truyền đến từ sau lưng cô gái, mọi người rất muốn biết rốt cuộc ai sẽ có được cô gái xinh đẹp như thế, trước mắt là một người đàn ông vóc người hoàn mỹ, tướng mạo tuấn tú, theo sau là một cậu nhóc đào hoa, khéo miệng nhếch lên nụ cười tà tứ đi ra từ bên trong.

Đi ra sảnh lớn, cô gái hít một hơi thật sâu, một nụ cười bi thương như có như không tản ra nơi đáy mắt, lúc bắt đầu cô căn bản không biết ‘Chấp cánh tình yêu’ sẽ tổ chức ở thành phố này, nếu biết có thể cô sẽ bỏ qua cơ hội lần này, nhưng cuộc sống giống như muốn đùa giỡn đối với cô, ngay trước khi lên đường cô mới được biết, khi đó muốn đổi ý đã không còn kịp nữa, rõ ràng đã qua năm năm rồi, lần nữa bước lên mảnh đất này vẫn cảm thấy sợ hãi như cũ. Tim cứ nhảy nhót lung tung.

- Mẹ ơi, đợi Hiền Hiền!- Cậu nhóc Hiền Hiền này do mãi mê chơi với mấy bạn nữ nên quên luôn cả cô và Huỳnh Gia Minh.

- Đáng đời, ai bảo con ham chơi!- Cô trẻ môi

Lúc này Bảo Nhi mới ý thức được mình đã thất thần, phát hiện một chiếc xe dừng ở trước mặt mình, phía sau còn đi theo mấy chiếc xe riêng nhỏ, ngay sau đó mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen, đeo kính đen, tai đeo ống nghe đi tới mở cửa xe.

- Saphia tiểu thư, cậu chủ, thiếu gia, xin mời!

Thế này thì quá phô trương rồi, Bảo Nhi đáp nhẹ Huỳnh Gia Minh bên cạnh:

- Có cần làm quá vậy không ?

Người đàn ông giơ hai tay ra, bắt đầu dĩ nhún nhún vai, những thứ này với anh thì không sao cả, nhưng là người nổi nghiệp của tập đoàn Huỳnh thị nổi tiếng thế giới, những thứ này vẫn là nên có.

Hoạt động còn một tuần lễ nữa sẽ tiến hành.

Trong khoảng thời gian này, Huỳnh Gia Minh phải ở tại khách sạn, cô có năn nỉ anh về ở chung với cô nhưng anh không chịu, dù gì anh cũng không có máu mủ gì với gia đình cô, lúc gặp cô bên Pháp, anh thấy thương tình nên đã nhận cô làm em gái.

Trời tháng giêng mặc dù nhiệt độ không cao, nhưng ánh mặt trời cũng rất gay gắt, chiếu lên trên người làm cho người ta có cảm giác uể oải.

Bảo Nhi đi chân trần, mặc đồ ngủ, lẳng lặng dựa vào trên ghế sa lon, nhìn ngoài cửa sổ đến mất hồn, dòng xe chạy qua lại không dứt làm bi thương trên người cô vô tình lan rộng.

- Tiểu nhi.....xuống ăn sáng con!- Ngoài cửa vọng vào tiếng gọi của bà Hạ

- Dạ vâng ạ !

++++++

Đang ăn thì bà Hạ ngẩng mặt lên nói chuyện với cô :

- Tiểu nhi, hoạt động còn có một tuần lễ sẽ cử hành, con đã chuẩn bị lễ phục chưa ?

- A ——

Phản ứng của cô hoàn toàn nằm trong suy nghĩ và dự đoán của bà, cô rất ít khi tham gia dạ hội, bữa tiệc gì, nhưng không có lần nào ngoài ý muốn, bởi vì cô căn bản không nhớ đến việc chuẩn bị lễ phục cho mình. Bảo Nhi ảo não vỗ vỗ đầu óc của mình, trí nhớ của cô là gì chứ, một hoạt động quan trọng như vậy mà cô cũng quên.

- Ăn xong hai mẹ con ta sẽ đi mua đồ !- Bà Hạ

- Vâng!

- Tiểu nhi, chuẩn bị xong chưa, chúng ta đi thôi!

- Dạ- Cô nói rồi từ trên lầu đi xuống.
- Tiểu nhi, con thấy chiếc váy này thế nào ?- Bà Hạ đưa đến trước mặt Bảo Nhi một chiếc váy dài cúp ngực màu trắng buốt.
- Hai mắt Bảo Nhi tỏa sáng:
- Thật là đẹp!- Vội vã cầm lên đi vào phòng thay quần áo thử.
- Khi Bảo Nhi đi ra từ phòng thử quần áo, bà Hạ ngạc nhiên trước người con gái xinh đẹp này, trông cô rất quý phái và quyến rũ.
- Thế nào ạ ?- Cô xoay một vòng trước mặt bà, hỏi
- Rất đẹp!

31. Chap 30: Chạm Mặt

Tại một hội trường sang trọng trong thành phố , lúc này đông như trẩy hội, một hoạt động đang được mọi người chú ý sẽ được cử hành ở chỗ này, những người mẫu cao gầy đang đi những bước tiêu chuẩn xuyên qua giữa sân khấu vào phía sau hội trường, tự nhiên gây ra nhiều sự chú ý của không ít truyền thông, hơn nữa lần này bọn họ còn hợp tác với tập đoàn Huỳnh thị nổi tiếng thế giới !

Hoạt động ‘Chấp cánh tình yêu ’ này là tên của một cặp nhẵn, nghe nói những người yêu nhau có nó là đại biểu cho lời thề đời này kiếp này, cả cuộc đời đều yêu say đắm,hạnh phúc bên nhau, cặp nhẵn này cũng là tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng .

Bảo Nhi , Huỳnh Gia Minh, Hiễn Hiễn đứng ở đằng sau sân khấu, hôm nay Gia Minh diện lên người một bộ vest màu đen làm cho anh càng thêm tỏa sáng, thu hút còn Hiễn Hiễn cũng không kém, cậu nhóc bận một bộ vest màu xanh nhạt.

-Bảo Nhi, đừng khấn trương, em là nhà thiết kế nổi tiếng ở Paris, phải có lòng tin với chính mình!Cố lên, anh tin em làm được mà !

Bảo Nhi vịn tay, bĩu môi:

- Cái gì mà nhà thiết kế nổi tiếng, cái tên đó cũng là người khác thuận miệng nói, em chưa bao giờ thiết kế trang phục cho một hoạt động lớn như vậy, sợ làm không được!

Âm nhạc dừng lại, tất cả ánh đèn trên sân khấu đều tắt hết, loáng thoáng chỉ nhìn thấy được một bóng dáng đi tới đi lui trên sân khấu, tất cả mọi người ngừng thở lắng lắng chờ đợi, Bảo Nhi càng thêm nín chặt cánh tay của Huỳnh Gia Minh

Người mẫu nữ mặc một bộ lễ phục mà vàng nhẹ nhàng khoác tay người mẫu nam cũng một bộ âu phục màu vàng, trên ngón tay hai người cũng là cặp nhẫn kim cương đơn giản màu đỏ tía hào phóng lại không mất vẻ sang trọng, làm nổi bật lẫn nhau lại rất hài hòa.Nhất thời dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay không ngừng.

Nghe được tiếng vỗ tay, Bảo Nhi mới nặng nề thở phào một cái, Huỳnh Gia Minh ở bên cạnh chỉ cảm thấy buồn cười, cô hình như khấn trương hơi quá.

- Nghe nói hoạt động lần này là do một nhà thiết mới vừa bộc lộ tài năng, chỉ là nhìn hiệu quả thật đúng là không tệ!- Trong góc của sảnh lớn, Minh Huy bưng ly rượu nói chuyện với Lục Phong.

Lục Phong không thú vị ném qua một câu nói:

- Tôi đối với mấy cái này không có hứng thú!

Ánh đèn hội trường sáng choang, người dẫn chương trình xinh đẹp lên tiếng xuất hiện tại trung tâm sân khấu:

- Màn biểu diễn vừa rồi chính là tác phẩm tâm đắc nhất của nhà thiết kế Gia Minh của chúng ta, cũng trong tối nay chúng ta sẽ bán đấu giá tác phẩm ‘ Chắp cánh tình yêu ’ này, mọi người có phải cảm thấy rất ngạc nhiên hay không? Như vậy bây giờ xin mời nhà thiết kế nổi tiếng Gia Minh và nhà thiết kế trang phục lần này, tiểu thư Saphia!!!

Một loạt đèn flash lóe lên, mọi người ríu rít nghiêng đầu, Gia Minh dắt tay Bảo Nhi cùng các vị chủ chốt giống như thần tiên xuất hiện trong tầm mắt của mọi người bên trong.

Tiếng vỗ tay liên tiếp, Gia Minh kéo Bảo Nhi đi về phía sân khấu chữ L, lễ phục màu trắng dài đến gối, đôi giày thủy tinh trong suốt, làm nổi bật cặp đùi trắng nõn càng thêm thon dài, sợi tóc đen vén lên thật cao lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, cô như vậy giống như đóa sen trắng nổi trên mặt nước, ưu nhã phóng khoáng, đi đến đâu đều gạt đầu mỉm cười không ngừng với mọi người.

Chuyện gì đang xảy ra ?

Sao lại như vậy?

Cô ta?

Gương mặt đó là thể nào?

Trong góc, thân thể Lục Phong đột nhiên cứng đờ, con mắt không ngừng trợn to, tay phải dùng sức che ngực, nơi này giờ phút này giống như ngừng đập, thế giới giống như cũng ngừng chuyển động, anh không biết nên miêu tả tâm trạng lúc này của mình như thế nào. Cô- người anh kiếm soát năm năm qua đang xuất hiện trước mặt anh !

- Tiểu nhi.....

Gương mặt này anh đã tìm năm năm, năm năm qua, anh không lúc nào không nhớ đến, không lúc nào không mong đợi có thể tìm được cô, không ngờ cô lại xuất hiện ở chỗ này.

Sắc mặt trắng bệch, dùng sức bóp chặt ngực, mắt cũng không nháy một cái, anh sợ, sợ chỉ là một ảo ảnh, sợ mở mắt lần nữa tất cả đều không tồn tại, rốt cuộc anh cũng được gặp lại cô. Lục Phong buông ly rượu trên tay xuống, sững sờ từng bước từng bước chậm rãi đi về phía bóng dáng kia.

- Bảo Nhi, hôm nay em làm rất tốt!- Cô vừa xuống sân khấu, Huỳnh Gia Minh liền ôm chầm lấy cô .

- Tiểu nhi.- Thấy cô cùng một người đàn ông khác thân mật quấn quýt, anh liền nắm chặt quả đấm bên người, gân xanh nổi lên từng mảng. Không, anh không cho phép bất cứ ai đụng vào người của anh, cô là của anh!

Chỉ nghe một tiếng như thế, nụ cười của Bảo Nhi lập tức cứng đờ, khẽ cau mày, hình như có chút lo lắng.

- Bảo Nhi- Huỳnh Gia Minh tỏ ý chỉ phía sau của cô.

Bảo Nhi sững sốt một chút, hít sâu một hơi, giống như chuẩn bị kỹ càng, nhưng trong nháy mắt khi xoay mặt lại nhìn thấy anh, sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi trên người túa ra làm ướt cả lòng bàn tay cô, thật sự là anh.....

Triệu Lục Phong!!!!!!!!!!!!

32. Chap 31 : Thật Sự Nhầm Người ???

Lục Phong không biết mình làm thế nào bước đi, cả hội trường anh chỉ nhìn thấy mỗi bóng dáng của cô, bóng dáng đó mình đã tìm năm năm, bóng dáng đó mình đã lật tung cả nước Mỹ để tìm kiếm, lúc này lại gần ngay trước mắt. Nhưng anh không thể nào bước lại gần, giữa cô và anh khoảng cách rất xa.

- Tiểu nhi.....-

Chỉ gọi một cái tên còn cái gì cũng không nói ra được, âm thanh không che giấu được vui mừng, không kiềm chế được vươn tay, nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Mặc dù đã qua năm năm, nhưng năm tháng cũng không để lại dấu vết gì, cô so với trước kia càng thêm xinh đẹp mà thôi, tóc dài suông thẳng đã biến thành tóc quăn, điều này càng làm cho cô càng thêm quyến rũ.

- Thật xin lỗi.anh nhầm

Anh chạm vào làm cho cô hết sức khó chịu, hơn nữa bên cạnh mọi người vây quanh càng lúc càng nhiều, làm cô vô cùng lúng túng, nhưng lời của cô còn chưa nói hết, cũng đã rơi vào trong một vòm ngực quen thuộc. Hơi thở bạc hà ấm áp phủ vào mặt cô, vòng tay anh ôm càng ngày càng chặt làm cho cô có chút khó chịu!

- Đừng nói thật xin lỗi, em biết không? Năm năm nay anh luôn tìm em, anh vẫn luôn tin rằng em sẽ trở về bên cạnh anh! Em rút cuộc cũng trở lại, anh rút cuộc cũng nhìn thấy em, người anh yêu!

Lục Phong ôm chặt lấy cô, anh sợ cô rời đi lần nữa, chỉ có ôm cô như vậy, anh mới yên tâm, đầu tựa vào cổ của cô, cảm thụ ấm áp của cô, đã năm năm rồi anh không được ôm thân thể ấm áp này, đã năm năm rồi anh không nhìn thấy khuôn mặt này,....tất cả,tất cả anh đều nhớ !

Bên tai nghe được tiếng tim của anh đập mạnh mẽ, trong không khí lơ lửng hơi thở ấm áp của anh, bức tường phòng ngự xây lên trong những ngày qua đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng không phải nên hận anh sao? Hận anh không ngừng nhục nhã mình, hận anh ngày xưa đã tàn nhẫn với mình. Đứa bé? Nghĩ đến đây cô đột nhiên tỉnh táo, dùng sức đẩy Lục Phong ra, bước chân lui về phía sau.

Trong ngực đột nhiên trống không, lông mày Lục Phong hơi nhíu lại. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt kia !

- Thật xin lỗi, anh nhận lầm người rồi! Tôi không phải là Tiểu nhi gì đó trong lời anh nói !- Mất tự nhiên xoắn tóc, điều chỉnh hơi thở, lần nữa đối mặt với anh, ánh mắt xa lạ khiến thân thể Lục Phong đột nhiên cứng đờ. Tim bất giác nhói đau

- Tiểu nhi....em....

Không dám tin mở miệng, tại sao cô có thể nói anh nhận lầm người, dù cô có hóa thành tro, anh cũng không thể nhận lầm.

Thấy cô đang trong tình thế khó xử, Huỳnh Gia Minh đưa tay ôm eo của cô, nhìn Lục Phong, hình như từ động tác vừa mới xảy ra giữa hai người đã nhìn ra được điều gì.

- Giám đốc Triệu, tôi không biết sao anh lại biết Saphia, nhưng nếu như anh còn dây dưa không rõ nữa, tôi có thể kiện anh tội quấy rối!

Huỳnh Gia Minh nói chuyện không chút khách khí, ở trước mặt Bảo Nhi và Hiên Hiên anh luôn như đứa bé, nhưng người của anh cũng biết, anh là một người không dễ chọc.

Lục Phong lúc này mới ý thức được vừa rồi mình không khống chế được, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, Saphia? Chẳng lẽ cô thật sự không phải là Bảo Nhi, nhưng làm sao anh lại nhận lầm?

Chẳng lẽ thật sự do mình nhớ nhưng quá mức nên sinh ra ảo giác, trên đời thật sự có người giống người thế này sao. Thật không thể tin được !

Nhạc đệm nhỏ dần, hoàn toàn đưa tới sự chú ý của truyền thông, bọn họ đang chờ đợi không thấy Lục Phong đâu? Không ngờ không những nhìn thấy, hơn nữa còn có tin tức thú vị như vậy.

Đèn flash nhất thời lóe lên không ngừng, chỉ có ba người trong cuộc vẫn đứng ở trung tâm nhìn lẫn nhau, một si mê, một hận ý.

Lục Phong bị thương lui về phía sau một bước, đôi mắt chống lại đôi mắt đen như mực kia, muốn nhìn thấy chút gì ở trong đó, nhưng cuối cùng lại không thấy được, khổ sở cau mày, vết sẹo trong lòng khó chịu giống như bị người khác xé toạc. Tinh thần sụp đổ hoàn toàn

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ trước mặt làm mắt anh đau nhói, bọn họ đứng chung một chỗ sao mà xứng đôi.

- Tổng giám đốc Triệu, xin hỏi quan hệ giữa anh và tiểu thư Saphia là thế nào ?

- Tiểu thư Saphia.

Ký giả xung quanh càng ngày càng nhiều, tình hình như thế khiến Bảo Nhi có chút không biết làm sao, lúc này, Huỳnh Gia Minh gọi vệ sĩ tới mở đường cho bọn họ, hai người cùng nhau chen vào nơi đã được chuẩn bị xong cho khách quý, từ nơi đó có cửa có thể đi ra ngoài.

Khi người ở cửa đang vây quanh Lục Phong, một bóng dáng ở trong góc len lén đi theo ra ngoài từ cửa hông.

- Gia Minh, vừa rồi cảm ơn anh!- Cúi đầu, có chút áy náy đối với anh.

Huỳnh Gia Minh dịu dàng cười không nói gì !

-Bảo Nhi ? -Hàn Dư ngạc nhiên nói

Vệ sĩ thấy thế liền đi lên, lại bị một ánh mắt của Huỳnh Gia Minh ngăn lại, để không gian lại cho họ.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Bảo Nhi cả kinh:

- Hàn Dư!!!!

- Nha đầu chết tiệt kia, những năm này sao cậu không liên lạc với tớ?- Hàn Dư oán trách nhéo gương mặt của cô, hại cô lo lắng lâu như vậy.

- Vừa rồi tôi thấy cậu đang đứng ở đó định đến nhưng thấy bầu không khí có vẻ khó nhọc nên tôi không tới!

- Ừm, xin lỗi vì đã không liên lạc với cậu lâu như vậy !

- Đứa bé chỉ là ngoài ý muốn,với lại lúc đó anh ta không hề có bất kì quan hệ nào với Gia Linh cả.

- Sao cậu biết ?- Bảo Nhi kinh ngạc nói!

- Tôi đã điều tra hết rồi !

33. Chap 32:sự Thật

Thời tiết vẫn tốt như cũ, lối đi bộ rộng rãi, một chiếc xe thể thao như ngôi sao chói xẹt qua đường phố.

Lục Phong một tay vịn tay lái, một tay chống trên đầu, cửa sổ xe mở rộng ra, xe chạy băng băng, gió thổi vùn vụt làm mái tóc rối loạn, dưới mái tóc này gương mặt ấy rất hoàn mỹ, nhưng ánh mắt lại tối tăm để lộ cảm xúc của anh lúc này.Anh đã nhờ người điều tra về tiểu thư Saphia:

- Năm năm trước tiểu thư Saphia mới xuất hiện ở Paris, sự xuất hiện của cô ấy cũng vừa khớp với thời điểm một tuần sau khi Hạ tiểu thư rời đi, Huỳnh thị đứng đầu về thiết kế thời trang nên tiểu thư Saphia cũng theo vào Huỳnh thị, không biết có phải là rất có năng khiếu hay không, những năm này tác phẩm của cô ấy được những người cùng ngành rất khen ngợi, nhưng cô lại rất ít khi xuất hiện tại các bữa tiệc, cho nên rất ít người biết mặt cô.

Lục Phong tức giận nắm chặt quả đấm, năm năm trước cô ấy đến Paris , thời gian lại trùng hợp như thế, sau khi Bảo Nhi mất tích, hơn nửa lần trước ở sân bay nước Mỹ cũng đã điều tra được tin tức, cô ấy đi chuyển bay sang Pháp chứ không phải Mỹ, với lại trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế, trong mắt liền lóe lên, đây chắc chắn không phải trùng hợp.Được lắm, nha đầu này xa anh bao nhiêu năm bây giờ lại dám lộng hành như vậy!

“...” Điện thoại di động đột nhiên vang lên.

- Nói!

- Tớ nói Lục Phong này, cậu đừng có lạnh nhạt với người ta như vậy được không?

- Minh Huy, nếu cậu tiếp tục nói nhảm, có tin tớ sẽ để cho cậu vĩnh viễn không thể về được hay không?- Gầm nhẹ một hồi.

- Được rồi được rồi, chuyện cậu nhờ mình điều tra đã có kết quả, cô ấy hiện đang sống ở biệt thự Hạ gia!

- Hạ gia?- Anh nheo mắt suy nghĩ, đúng rồi, thật sự là cô rồi, nếu cô không phải là Bảo Nhi thì tại sao lại ở nhà Hạ Gia, nha đầu, em giỏi lắm, dám lừa gạt cả tôi!

.....

Cô đang bồn thần ngồi trước cửa sổ trong phòng, cô rất sốc khi nghe lại những lời Hàn Dư kể, thật sự như thế sao? Tất cả những hiểu lầm giữa cô và anh đều do một tay Gia Linh dựng lên, bây giờ tâm trí cô đang bay nơi nào, liệu lần này xuất hiện ở đây là quyết định đúng? Đã qua năm năm rồi nhưng cô không thể quên anh được, cứ hễ đứng trước mặt anh mọi sự chuẩn bị của cô đều sụp đổ.

“Cốc...cốc...cốc”- Tiếng gõ cửa vang lên!

- Mời vào !

- Tiểu nhi, đồ ăn mẹ đã chuẩn bị ở dưới, bây giờ ta có chút chuyện bên công ty nên đi trước!- Bà Hạ mở cửa đi vào nói!

- Vâng!- Cô chỉ đáp một tiếng, bây giờ tâm trạng cô đang rất rối!

“Ring...ring...ring”

- Cậu là ?- Quản gia thấy anh bấm chuông cửa liền đi ra mở nhưng sao nhìn anh lạ quá !

- Tiểu thư đâu ?- Anh không thèm trả lời câu hỏi của bà mà hỏi ngược lại.

- Nhưng....

Quản gia chưa nói xong anh đã xông vào, mặc kệ có cho hay không, bây giờ anh chỉ muốn gặp cô để hỏi tại sao lại lừa dối anh, chẳng lẽ anh đau cô mới vừa lòng sao ?

“Rầm”- Cánh cửa bị một lực mạnh đá bay ra, cô đang ngồi bên trong không tránh khỏi giật mình, quay mặt lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra thì lại thấy thân người cao to đang đứng ở đó, hai mắt ánh lên tia tức giận, cô khiếp sợ đứng thẳng người dậy, sao anh lại biết cô ở đây là tới chứ ? Anh điều tra cô sao ?

- Tổng....tổng giám đốc Triệu.... -Cô lắp ba lắp bắp nói

Ngay lập tức cô bị anh dồn vào vách tường, muốn chạy cũng không được? Hốt hoảng đẩy anh ra những lực cô và lực anh chênh lệch quá lớn :

-Anh mau thả tôi ra, rốt cuộc anh muốn làm gì?- Bảo Nhi bị sợ khiến gương mặt tái nhợt, liều mạng giãy giụa.

- Tại sao lại gạt anh?

Thân thể gắt gao đè ép cô, không cho cô phản kháng, giọng nói trầm thấp kèm theo gương mặt tức giận chậm rãi nói ra. Không khí trong phòng trở nên khấn trương khác thường, Bảo Nhi không nói lời nào, chỉ nhìn anh chăm chăm, trong mắt tràn đầy tức giận.

- Tại sao lại gạt anh?Hả? Em nói đi

Giọng nói đột nhiên cao lên, âm thanh của Lục Phong có chút run rẩy, sắc mặt chợt tái nhợt, năm năm qua, anh ngày đêm đều nhớ đến cô, thầm mong cô có thể trở về bên mình, thế nhưng cô gái này lại dám lừa anh, dám phũ phàng quan hệ với anh, làm bộ như không biết anh.

Bảo Nhi lấy lại bình tĩnh, đôi tay chống trước ngực của anh, lạnh lùng mở miệng:

- Tôi không biết anh đang nói gì cả, mau thả tôi ra!

- Em....- Anh tức giận nói không nên lời, gân xanh đã nổi lên đầy người!

- Sao ?- Cô đưa ánh mắt lạnh nhạt lên nhìn anh, nó khiến cho tâm can anh đau nhói!

- Tiểu nhi bảo bối, sao em đối xử lạnh lùng với anh như vậy?

Đau lòng nói, bàn tay không chút do dự sờ lên gò má của cô, Bảo Nhi muốn né ra, nhưng lại bị anh giữ chặt trong hai cánh tay căn bản không có chỗ để né, Lục Phong thương tiếc nhìn chăm chăm gương mặt này, khiến anh không cách nào thở được.

34. Chap 33: Sự Thật(Tt)

-Thật xin lỗi, xin anh tự trọng!

Anh nhìn cô, ánh mắt tức giận kinh khủng gầm nhẹ:

- Không cần giả bộ nữa có được hay không, em căn bản chính là Bảo Nhi, tại sao lại gạt anh, em cảm thấy gạt anh như vậy, em rất vui sao? Em có biết anh nhớ em lắm không?Tìm em năm năm , thời gian đó này anh làm sao sống, em có biết không? Năm năm này anh đi khắp mọi góc ngách của nước Mỹ, tuy nhiên lại không có một chút tin tức nào của em, em có biết tâm trạng của anh lúc đó ra sao không? Tại sao lại làm bộ như không biết anh, tại sao?

Ánh mắt đau thương, ôm cô thật chặt, ngực của anh cảm thấy ảm áp, nghe lời nói của anh, lòng cô không khỏi rung lên ầm ầm, năm năm nay anh đều đang tìm mình sao? Đột nhiên những lời nói của Hàn Dư vang lên! Nhưng cô vẫn còn đau đớn vì vết thương anh gây cho cô.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì, những thứ này chẳng liên quan gì tới tôi.-Bảo Nhi lui khỏi ngực của anh, khôi phục lại tinh thần

- Không liên quan? - Con mắt của Lục Phong hơi híp lại:

- Cho đến bây giờ em vẫn muốn giả bộ với anh sao? Nếu như không có chứng cứ, làm sao anh có thể đến tìm gặp em- Trong mắt của anh chứa đầy kiên định và lòng tin.

Bảo Nhi biết thực lực của anh, chắc chắn đã tra ra cái gì, nhưng cô không thể sợ, không sợ hãi chút nào nhìn vào mắt anh, đôi tay bên người cũng nắm chặt thành quyền.

- Năm năm trước Saphia xuất hiện tại Paris, sau đó gia nhập vào Huỳnh thị trở thành nhà thiết kế, tác phẩm rất được người cùng ngành khen ngợi, tuy nhiên cô lại không thích xuất hiện tại các bữa tiệc, ‘ Chắp cánh tình yêu ’ là hoạt động duy nhất mà cô tham gia.

- Những thứ này có thể chứng minh cho cái gì, những thứ này chỉ là tư liệu của tôi mà thôi, căn bản không chứng minh được cái gì.Anh bỏ cuộc đi !- Bảo Nhi cố gắng giữ vững bình tĩnh, không muốn làm cho anh phát hiện ra cái gì?

- Bảo Nhi, chẳng lẽ em còn muốn chối sao? Có phải còn cần anh đưa ra thêm nhiều chứng cứ hơn không?

- Được rồi, đúng tôi là Bảo Nhi -Cô hết cách, đành nói ra, mắt thẳng tắp nhìn về đáy mắt anh.

- Anh biết ngay mà!Ngay khi nhìn thấy em ở hoạt động lần đó, anh liền tin chắc đó là em, trên đời nào có người giống người như thế này chứ, cảm ơn em đã trở về bên cạnh anh!

Khóe miệng Lục Phong kéo lên nụ cười vui mừng, đây là nụ cười đầu tiên sau năm năm anh có!

- Chúng ta đã ly hôn rồi

Trái tim Lục Phong đang vui vẻ lập tức ngã vào đáy cốc, sau đó sững sờ rất lâu:

- Em nghe cho kĩ đây, tờ ly hôn đó anh chưa hề đưa cho ai, nó vẫn còn trong tay anh- Anh nói từng câu từng chữ.

-Thế nhưng tất cả còn có ý nghĩa sao?

- Có, đương nhiên là có.....bởi vì anh yêu em!

- Yêu sao? Anh dùng tất cả những gì anh đã gây cho tôi để chứng minh anh yêu tôi sao? Nếu vậy tình yêu đó đúng là thứ quý giá đó!- Lắc đầu, tổn thương đã gây ra, coi như có khép lại vết sẹo vẫn ở đó.

Bảo Nhi bước ra ngoài năm năm trước đã sai lầm rồi, cô không nên phạm phải cùng một lỗi.

Lục Phong thân thể bắt đầu khẽ run, nhìn bóng lưng cao gầy biến mất ở trước mắt, trong lòng liền giống như bị móc rỗng. Cánh tay của cô nhanh chóng bị anh bắt lại :

- Năm năm trước anh thật sự xin lỗi em, hiện tại anh cũng không cầu xin sự tha thứ của em, anh chỉ hy vọng em có thể cho anh một cơ hội, một cơ hội để bù đắp. Một cơ hội để mang em về bên anh!- Lục Phong trong mắt mang theo van xin thăm hại.

Bảo Nhi lắc đầu:

- Chúng ta căn bản không. Ừm- Đột nhiên trước mắt loáng lên một nụ hôn ướt át rơi lên cánh môi xinh đẹp của cô, không có thương tiếc, chỉ có điên cuồng đòi lấy cùng chiếm đoạt.

- Triệu Lục Phong. Buông ra. Ừm- Bảo Nhi liền mạng giây giữa, chỉ tiếc hiện tại anh đã bị tức giận lấn áp, vừa nghĩ tới lời cự tuyệt thoát ra từ trong miệng của cô, tim của anh liền run rẩy.

- Mẹ!

Một tiếng mẹ, khiến Lục Phong hóa đá, liền buông cô ra, đưa ánh mắt nhìn về phía cậu bé vừa rồi! Lục Phong phát hiện chưa bao giờ anh cảm thấy khó chịu như bây giờ, đứa bé này là ai ? Tại sao nó lại gọi Bảo Nhi là mẹ, chuyện gì đang xảy ra?

35. Chap 34:em Chưa Trả Cho Anh Tình Cảm Của Em!

Đời năm năm, chẳng lẽ anh đã mất cô rồi sao? Anh không dám tưởng tượng, không có cô, sau này anh phải làm sao? Đi đâu ? Sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, toàn thân đều run rẩy.

- Mẹ, chú kia là ai vậy ?- Hiễn Hiễn tinh nghịch nói

- À...à bạn của mẹ, còn ba con đâu ?

- Ba ở ngoài kia, á ba kìa!- Cậu bé chỉ ra ngoài sân nhưng đúng lúc Huỳnh Gia Minh đi vào.

- À còn có Triệu giám đốc ở đây sao?- Huỳnh Gia Minh vừa bước vào thì đã thấy Lục Phong đứng đó, thân thể nhợt nhạt

Lục Phong nãy giờ đứng như tượng đá bây giờ mới hoàn hồn trở lại, anh nói :

- Chào Huỳnh giám đốc!

- À Bảo Nhi, anh tạm thời gửi Hiễn Hiễn ở nhà em, lúc này anh đang có công chuyện bên Pháp , khoảng 3 tháng anh mới về được, em ở nhà nhớ chăm sóc Hiễn Hiễn và bản thân! Nhớ ăn uống đầy đủ.- Huỳnh Gia Minh nói với Bảo Nhi xong quay sang chào anh, anh không nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

- Chú, chú làm sao vậy, sắc mặt thật là khó coi. -Cậu nhóc ngược đầu hỏi, có thể do cảm thấy anh không phải người xấu, nên giang hai cánh tay muốn anh bế.

Lục Phong như bị quỷ thần xui khiến ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nho nhỏ của cậu bé, cẩn thận khác thường, thật giống như nếu không cẩn thận sẽ bóp vỡ, trong mắt có một loại tình thương của người cha, cậu nhóc này thật đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt kia, thật sự rất giống cô ấy, có hồn như thế, chợt có một loại cảm xúc, nếu đứa bé của mình không chết, có lẽ cũng lớn như vậy, cũng sẽ kêu ba rồi nhưng khác, đứa bé kia là của anh và cô tạo thành nhưng đứa bé này.....

- Con tên là gì?- Lục Phong chăm chú nhìn cậu bé, dịu dàng hỏi, không biết vì sao sao anh cũng rất thích nó.

- Chú, con tên là Huỳnh Hiễn Hiễn.- Hiễn Hiễn ghé đầu nhỏ, gương mặt ngây thơ, sau đó hưng phấn hôn một cái lên mặt anh:

- Chú, chú thật là đẹp trai, đẹp giống như ba vậy, chú còn tốt nữa !
- Ba? Huynh. - Hồi hộp trong lòng Lục Phong liền hạ xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ sở, chẳng lẽ bọn họ thật sự ở cùng một chỗ, cũng đã có đứa bé sao?
- Chú, chú ơi. - Giọng trẻ con non nớt vang lên ở bên tai, một đôi tay nhỏ mập mập đung đưa trước mặt Lục Phong.
- Sao Hiễn Hiễn lại ở đây một mình? Mẹ con đâu?- Mắt Lục Phong nhìn bốn phía tìm kiếm.
- Mẹ đi vệ sinh rồi- Cậu bé lén chạy ra ngoài một chút, đứa nhỏ này lần đầu tiên nhìn thấy anh đã thích anh, không có bất kỳ cảm giác xa lạ nào, nếu không phải vậy đã không chạy đến.
- Rõ ràng không phải là con của mình, nhưng lại có cảm giác thân thiết khác thường, đây không phải là đứa bé của cô và người đàn ông khác sao? Không phải mình nên cảm thấy chán ghét sao?
- Hiễn Hiễn, sao con có thể thừa dịp mẹ không có ở đây mà lén lén chạy đi như vậy?- Mặc dù trách cứ, nhưng trong giọng nói không che giấu được lo lắng, khi thấy Lục Phong thì khuôn mặt nổi lên đề phòng:
- Sao anh còn chưa đi?
- Em hi vọng anh đi như vậy sao?- Lục Phong nhìn gương mặt xa cách, trong lòng xoắn lại đau đớn.
- Mặt Bảo Nhi lập tức tối lại, lạnh lùng hỏi:
- Triệu Lục Phong, không ngờ anh lại mặt dày như vậy!
- Cái gì?- Gương mặt Lục Phong kinh ngạc, lời này của cô là có ý gì, mình không hề làm gì cả?
- Anh là đười ươi mãi không đi, vậy không mặt dày thì là cái gì?-Cô vừa nói vừa giành lại Hiễn Hiễn, bảo vệ ở trong ngực.
- Em.-Lục Phong tan nát cõi lòng, trong lòng của cô anh chính là người hạ lưu như vậy ?Níu kéo cô về bên mình là mặt dày sao ?
- Tôi và anh bây giờ không còn quan hệ gì cả , nợ tôi cũng đã trả cho anh rồi, bây giờ anh còn muốn gì nữa ? Làm ơn, tha cho tôi đi!
- Em còn nợ tôi!
- Cô nhú hàng lông mày, cô còn nợ gì anh mà chưa trả sao:
- Nợ gì?
- Em chưa trả cho tôi tình cảm của em !- Lục Phong nghiêm túc nói, anh nhìn xuyên qua ánh mắt cô, trong đó chỉ toàn sự chán ghét anh, tại sao chứ ?
- Cái đó tôi không thể trả !- Cô lạnh giọng nói
- Tại sao ?- Lục Phong đau lòng nói.
- Tại sao ư? Bởi vì tôi đã không còn yêu anh nữa
- Từng câu từng chữ đánh vào trái tim anh, giống như lăng trì cắt xuống từng dao từng dao, mặt Bảo Nhi lạnh lùng, tiếp tục nói:
- Hiện tại tôi rất hạnh phúc, không hy vọng loại hạnh phúc này bị phá hư!
- Hạnh phúc? Không có Lục Phong, Bảo Nhi có thể hạnh phúc, nhưng không có Bảo Nhi, Lục Phong lại đau đến muốn chết, tức giận đến gần cô gầm lên:
- Em phải trả giá cho những lời em nói ngày hôm nay!- Nói xong anh trực tiếp vòng qua người cô không quay đầu lại liền rời đi.

36. Chap 35: Trả Giá

Bảo Nhi theo dõi bóng lưng của anh, nhìn anh rời đi, trong lúc nhất thời lặng ngay tại chỗ.

.....

Đã một tuần trôi qua, cô không gặp anh , nói chính xác là anh không tìm cô nữa, cảm giác trong lòng có chút nhớ, sao nhớ???? Vội lắc đầu, cô chắc chắn đã quên được anh.

- Hiễn Hiễn à, nhanh lên mà còn đi học nữa !- Không bực bội nói, không biết cái thằng nhóc kia làm gì trên phòng mà lâu vậy không biết !

- Xong rồi đây, mẹ à, mẹ thật là khó tính!- Cậu nhóc chu mỏ lên nói!

- Con....- Cô tức giận quay lại.

- A...trễ học rồi, đi học thôi mẹ ơi!- Cậu thấy tình hình không ổn cho lắm nên bày ra chiu đánh trống lảng!

- Hừ!- Cô hừ lạnh rồi đi ra xe

- Học tốt nha con trai!- Cô hôn lên má cậu nói

- Bye bye mẹ!- Cậu nhóc đưa tay lên chào rồi chạy vào trong.

.....

Trên đường về, cô có dừng lại trước một cửa hàng bán gấu bông, oa...nhìn mấy con thú kia dễ thương chưa kìa, ý định đi tới nhưng cô đã bị ai đó đánh sau gáy, một màn đen vẩy kín hiện về!

- A....- Cô thức dậy, một cảm giác đau đớn từ phía sau truyền đến.

- Dậy rồi sao ?

Giọng nói lạnh lùng phát ra từ cái người đang đứng dựa vào cửa sổ, ánh mắt không nhìn cô mà nhìn về phía xa xăm, hai tay bỏ túi quần, một lát sau anh quay đầu lại nhìn cô.

- Là anh đã bắt tôi ?- Cô tức giận rống lên.

- Em là vợ tôi, về sống chung với tôi đó cũng gọi là ' bắt ' sao ?- Anh nhếch môi lên nói

- Anh...đề tiện!

- Em cứ mắng cứ chửi đi, chỉ cần em thấy mình vui vẻ

- Mau thả tôi ra !- Cô đứng dậy đi ra ngoài nhưng cánh cửa đã bị, ai oán nhìn cái người kia bằng ánh mắt tức giận

- Cửa đã bị khóa rồi và.....

Anh đi đến gần cô, cô từ từ lui về phía sau cho đến khi không còn đường nhưng anh vẫn cứ bước tới, chống hai tay lên tường ngăn cô ở giữa, hơi cúi đầu xuống:

- Đường nhìn tôi bằng ánh mắt đó!Đây chính là sự trả giá cho những lời nói của em !

Nói rồi anh cúi xuống hôn cô, một nụ hôn cháy bỏng, lưỡi anh tùy tiện tiến sâu vào trong miệng cô, tách hai hàm răng cô ra, mút lấy cánh môi hồng, cô hoảng sợ vùng vẫy, anh đang trừng phạt cô, cho đến khi cả hai không chịu nổi nữa, anh mới thả cô ra.

‘Chát’-Âm thanh cái tát cô ban trên khuôn mặt đẹp không tì vết của anh, đôi mắt đỏ hoe gần như sắp khóc

Anh mở to mắt nhìn cô, đưa tay lên chỗ bị cô đánh, tức giận đập cửa ra ngoài, cô từ từ trượt dài theo bức tường, tại sao anh luôn làm cô đau chứ ? Tại sao anh không thể buông tha cho cô?

Nghe tiếng động cơ xe chạy đi, cô biết đó là anh, liền vội vàng đứng thẳng dậy, chạy xuống nhà nhưng tất cả cánh cửa đã bị khóa.

- Dì Minh, chìa khóa đâu? - Phí hết một nửa sức lực, cái cửa kia vẫn không có động tĩnh, Bảo Nhi đột nhiên nhớ đến dì Minh, vì vậy xoay người hỏi người phụ nữ vẫn còn đứng ở phòng khách.

- Phu nhân, vô dụng, vì cậu cả vừa mới đổi khóa, còn là lấy dấu vân tay nên cô không thể ra ngoài được. - Dì Minh nhìn cô mỉm cười nói.

- Vậy bình thường dì ra cửa như thế nào?- Bảo Nhi ngẩng đầu hỏi, căn bản không tin lời của bà.

- Ách....., xin phu nhân đừng làm khó cho tôi! cô cũng biết tôi không thể nào làm trái mệnh lệnh của cậu được, nếu như tôi..... - Dì Minh khổ sở nhìn Bảo Nhi, từ từ nói.

- Được rồi, được rồi, không cần nói, tôi biết rồi. - Bảo Nhi nhìn dáng vẻ khổ sở của người phụ nữ trước mặt, bất đắc dĩ cắt đứt lời của bà.

Cô biết dì Minh không thể nào phản bội Lục Phong, cô cũng không thể nào làm khó cho dì Minh, chỉ là, cô thật sự không thích cái cảm giác bị người ta khống chế. Hiện tại Lục Phong đã đi ra ngoài rồi, nhưng làm cách nào cũng không ra được, bất lực trở về phòng.

Haizzzz....., thôi đi, hay là chờ anh trở lại, cô lại nghiêm túc nói chuyện với anh thêm một lần nữa.

Bảo Nhi đi đến chiếc giường ngồi xuống, tất cả những chuyện phát sinh ở hiện tại, thật làm cho cô nhức đầu

37. Chap 36: Không Chịu Buông Tha (1)

Buổi chiều, Lục Phong trở về, mở cửa phòng thấy cô đang đứng trước cửa sổ, tiến lại gần ôm cô từ phía sau, chui vào hõm cổ của cô hít hà mùi hương quen thuộc, cô bị một người ôm làm cho giật mình, quay đầu lại nhưng đã bị người phía sau ôm cứng:

- Em ở nhà có nhớ tôi không ?

- Không, đừng lại đi Lục Phong à- Cô lạnh nhạt nói.

Nghe câu trả lời của cô, tim anh giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, lông mày nhíu lại, hơi thở quỳnh dị, buông cô ra, xoay người đối diện với cô, sự tức giận trong anh đang dâng trào:

- Tiểu nhi à, em không cần lạnh nhạt với anh như vậy, hiểu lầm năm năm trước là do anh nhưng anh cũng là người trong cuộc, tại sao em lại không thể cho anh một cơ hội, một lần thôi cũng không được hay sao? Trong thời gian em đi, anh không lúc nào là không nhớ đến em, ngay khi gặp lại em, anh rất vui mừng nhưng tại sao em luôn đối với anh lạnh nhạt, không chút lưu tình.

- Lục Phong , chúng ta căn bản là không thể đến với nhau. Làm ơn, buông tha cho tôi đi!

- Buông tha sao? Em đừng mơ , cho dù có chết tôi cũng không cho em rời xa tôi nữa bước, em hãy dẹp bỏ suy nghĩ đó đi!- Nói rồi Lục Phong xoay người bước đi .

- Khoang đã!- Cô vội gọi anh lại:

- Hiễn Hiễn vẫn còn ở nhà trẻ, tôi cần đi đón nó!

- Tôi sẽ đi đón nó!- Nói rồi anh đi ra không quay đầu lại thêm một lần nào nữa!

Buổi tối, Lục Phong thật sự dẫn Hiễn Hiễn về, nhưng mặc kệ Bảo Nhi hỏi thế nào, nói những câu dễ nghe đến đâu, dường cô có rống giận đi nữa anh cũng không lên tiếng và cũng không chịu tha cô. Đến cuối cùng, cô chỉ có thể buông tha cho anh, không hỏi nữa.

- Tôi sẽ đưa Hiễn Hiễn đi học!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi ăn cơm xong Bảo Nhi liền nói với Lục Phong, chỉ cần cô có thể cùng Hiễn Hiễn ra cửa, chỉ cần có cơ hội rời đi thôi, cô không tin mình không thể rời khỏi chỗ này.

- Hãy để anh đưa đi, em an tâm ở chỗ này chờ anh về là tốt rồi. - Lục Phong nói dặt tay Hiễn Hiễn đi về phía cửa.

- Mẹ à không cần lo đâu, con thích chú Phong đưa đi học hơn. - Hiễn Hiễn nhìn cô một chút, rồi nói.

Bảo Nhi kinh ngạc nhìn Hiển Hiển, không thể tin được khi cháu ruột mình lại nói chuyện với mình như thế, lúc nào mà tình cảm giữa bé với anh lại tốt như thế.

- Em nghe rồi chứ ?-Lục Phong nhìn bộ dạng kinh ngạc của Bảo Nhi, trong lòng âm thầm cười một tiếng, anh nhếch môi nở nụ cười đắc ý, không uống công anh thương cậu bé này a

!

- Vậy chúng ta đi thôi.

.....

Cả ngày phải sống ở đây, khiến cho tâm tình của Bảo Nhi trở nên vô cùng nóng nảy. Không thể đi ra ngoài, điện thoại di động của cô ngay từ lúc theo Lục Phong thì đã bị anh tịch thu rồi, cô không còn cách nào để liên lạc với Gia Minh, vốn là cô muốn dùng điện thoại ở chỗ này, điện thoại bàn trong nhà đã bị Lục Phong cắt, có điện thoại nhưng căn bản không gọi được

Tối.....23 giờ tại quán bar Blouthr

Anh và Minh Huy bước vào, quán bar này là Minh Huy gọi anh tới, không hiểu có chuyện gì, đi sâu qua đám người kia vào trong phòng có đề chữ VIP, ngồi xuống:

- Cậu gọi tôi đến đây làm gì ? Tôi không có thời gian đâu!- Lục Phong khó chịu lên tiếng.

Minh Huy chưa kịp nói thì một đám người mặc đồ đen đi tới:

- Triệu Lục Phong!

Nhìn lại nơi phát ra âm thanh đó, chỉ thấy có bốn, năm người đàn ông,Lục Phong nhìn nhóm người đàn ông đang đứng trước mặt, cả nhóm đưa mắt nhìn chằm chằm bọn họ. Vừa định quay đầu lại hỏi Minh Huy đã xảy ra chuyện gì, thì Minh Huy đã lên tiếng trước :

- Các người muốn gì ? - Minh Huy lên tiếng!

- Triệu lục Phong!Bảo Nhi đâu rồi, cậu đem Bảo Nhi giấu ở chỗ nào rồi hả? Nhanh lên, giao cô ấy ra đây, nếu không chúng tôi sẽ cho cậu biết lợi hại - Tên dẫn đầu trừng mắt liếc nhìn mọi người, lời nói hùng hổ vậy như ông ta đang run sợ, ai mà không biết tiếng tăm của Triệu Lục Phong, nếu không vì tiền, ông cũng không dại mà chọc vào

Anh khi nghe bọn họ nhắc đến cái tên Bảo Nhi thì giật mình, cô còn có anh trai trong giới giang hồ sao ?Tại sao anh không biết ?

- Các người tại sao lại biết Bảo Nhi?- Lục Phong đứng lên đi lại gần chúng, đưa đôi mắt ác quỷ liếc qua từng người.

- Bảo..Bảo nhi là em gái chúng tôi, mau thả cô ấy ra !- Tên phía sau run rẩy nói

- Các người đừng hòng đưa Bảo Nhi đi!

Lục Phong nghiêng răng nói,Minh Huy phía sau lấy điện thoại nhắn tin cho Hàn Dư bắt đầu hành động.

- Được, nếu cậu không chịu thả Bảo Nhi, chúng tôi sẽ cho cậu một cơ hội.- Tên cầm đầu nói

- Nói!

- Cậu phải chịu chúng tôi đánh một trận và đương nhiên không được đánh lại, nếu sau đó cậu vẫn còn đứng lên được chúng tôi sẽ giao Bảo Nhi cho cậu, còn nếu cậu thua thì chúng tôi sẽ đưa Bảo Nhi đi, sao?

- Được.

Anh không suy nghĩ nói, dù có đánh đổi mạng sống này anh cũng nhất quyết giữ cô bên mình, nếu như không có cô anh sống cũng vô nghĩa, cô như là mạng sống, hơi thở của anh vì vậy dù cho bằng cách nào anh cũng không để cô đi.

Cả đám xông lên đánh hội đồng anh, phía sau Minh Huy suýt xoa’’Có cần đánh mạnh vậy không?’’- Cậu suy nghĩ

38. Chap 37: Không Chịu Buông Tha(2)

Hàn Dư sau khi nhận được thông báo từ Minh Huy liền tức tốc đến biệt thự Triệu gia, đưa tay nhấn chuông cửa, lâu sau có một người hầu đi ra:

- Cô là ai vậy ạ?
- Cho tôi gặp Bảo Nhi, nhanh lên!- Hàn Dư khẩn trương nói
- Nhưng ông chủ....- Cô người hầu nhăn mặt nói, cô không muốn nghỉ việc đâu
- Nhanh lên!- Hàn Dư hét lên làm cô ta giật mình vội mở cửa.

Cô chạy thẳng lên phòng của Bảo Nhi :

- Hàn dư, sao cậu có thể tới đây ?

Nghe có tiếng chân bước vào, Bảo Nhi từ từ xoay người lại chỉ thấy Hàn Dư xuất hiện trước mặt cô, vì vậy nhẹ nhàng mỉm cười hỏi.

- Bảo Nhi, cậu cứ nói đi, đến tốt cùng cậu muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho Lục Phong, ở lại bên cạnh anh ấy? - Hàn Dư vừa thở vừa nói, thật tình thì những lời này đều do cái tên Minh Huy kia bắt cô !

- À? Tại sao hỏi như thế? - Nghe được lời nhỏ nói, Bảo Nhi hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn người trước mặt, cau mày hỏi.

- Chỉ cần cậu nói cho tớ biết, tại sao cậu không tha thứ cho Lục Phong, tại sao không chịu ở lại bên cạnh anh ấy? Đến tốt cùng thì mọi chuyện là như thế nào, làm sao cậu mới bằng lòng ở lại, cậu chỉ cần nói cho tớ biết nguyên nhân là được rồi.

-- Cô im lặng không nói gì !

- Nếu như cậu không muốn nhìn thấy anh ấy nữa, như vậy chúc mừng cậu, anh ấy đã yêu cậu đến độ có thể đánh đổi mạng sống của mình rồi. Bởi vì muốn giữ cậu ở lại đây, giờ anh ấy đang liều mạng với những người kia.

- Ai?- Bảo Nhi kinh hãi nói

- Không biết nhưng đám người kia tự nhận là anh của cậu!- Hàn Dư

- Anh sao? Mình làm gì có.

- Vậy mấy người kia muốn trả thù Lục Phong sao?- Hàn Dư đưa cô vào bẫy

- Không được!- Nói rồi đột nhiên cô xông ra ngoài

Hàn Dư nhìn cô đột nhiên xông ra ngoài, khóe miệng nhếch lên, cũng mau đuổi theo.

- Cậu chịu thua chưa ?- Tên kia đá vào cái người đã sớm nằm dưới đất không ngồi dậy nổi, vô lực thở hổn hển hỏi.

Người này thật đúng là cứng đầu, rõ ràng đã bị anh em bọn họ đánh cho nằm thoi thóp rồi, vậy mà vẫn không chịu mở cửa, cũng không chịu giao cô gái tên Bảo Nhi gì đó ra, chắc anh yêu cô gái kia lắm, đến lúc này rồi cậu thật là cũng bội phục Triệu Lục Phong.

- Các...ngư...người ..Đừng...h..hòng , đánh tiếp đi....tôi ..không thua đâu!- Lục Phong khó nhọc nói.

- Vậy tiếp tục thôi anh em- Tên đứng đầu hô lên, vừa kịp lúc có một giọng nói vang lên:

- Dừng tay.

Đang lúc anh vừa giơ chân lên, chuẩn bị đá, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra, ngay sau đó chỉ thấy một người mang vẻ mặt hoảng hốt chạy ra ngoài

- Tại sao các người có thể làm như vậy? - Bước nhanh đi đến bên cạnh bọn họ, đẩy bọn họ ra. Khi thấy mặt mũi bầm dập của người nằm trên mặt đất, một người đàn ông như Lục Phong đã sớm bị đánh cho không còn ra hệ thống gì nữa thì vội vàng ngồi xổm xuống, khi thấy gương mặt vốn vô cùng anh tuấn đã bị thương, rốt cuộc Bảo Nhi cũng không nhịn được mà ngẩng đầu, thét lên đầy tức giận với người đàn ông kia.

- Bảo Nhi. . Bảo Nhi. . . , dừng đi. - Trong lúc ý thức trở nên mờ mịt, Lục Phong giống như nghe được giọng nói của Bảo Nhi, phản xạ có điều kiện, vừa nhìn thấy Bảo Nhi đang ở bên cạnh, vội vàng giơ tay đỡ lấy cô, cố gắng muốn đứng lên, cứ muốn bắt lấy cánh tay của cô.

- Các người là ai?- Cô đưa đôi mắt tức giận lên nói với bọn người đó, định đứng dậy nhưng tay đã bị anh kéo lại!

- Bảo Nhi, dừng đi, xin em...Dừng đi. - Lúc này Lục Phong như đang trong sương mù, đưa mắt nhìn cô, run rẩy giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cô, thế nhưng đôi tay run rẩy, cùng với giọt ướt át trong đáy mắt của anh nói rõ rằng hiện tại anh đang rất sợ mất đi cô.

- Tại sao? Em không đáng để anh phải chịu đựng như vậy, tại sao chứ? - Nhìn dáng vẻ run rẩy của anh, Bảo Nhi cắn răng, nhẹ nhàng hỏi. Nước mắt không biết ở đâu cứ tuôn ra, nhìn người đàn ông cô yêu thành ra thế này cô rất đau lòng!

- Tại sao à? Tại... vì anh yêu em, anh không thể sống mà không có ...em, cho dù có hy sinh cả mạng sống này, anh...nhất quyết...cũng không để...em đi.- Anh cố gắng đứng lên nhưng vô lực, bây giờ người anh không còn một chút sức lực nào nữa.

- Lục Phong à, em xin lỗi.....em xin lỗi.- Nghe anh nói xong cô bật khóc, Anh vì cô mà làm nhiều việc như vậy nhưng cô lại không hay biết gì mà cứ trách anh, cô thật sự xin lỗi!

Đưa bàn tay lên má cô, lau đi những giọt nước mắt, anh mỉm cười nói:

- Không cần xin lỗi, chỉ cần em sống bên anh thôi là đủ!

- Được...được...em sẽ không đi đâu nữa, đến khi anh không cần em nữa em mới đi!- Cô vừa khóc vừa nói, những giọt nước mắt trong suốt mãnh liệt rơi xuống.

- Không đi? Thật không đi?- Nghe được lời của cô..., Lục Phong chợt ngẩng đầu lên, đưa vẻ mặt không dám tin nhìn cô, nhỏ giọng xác nhận thêm lần nữa, chỉ sợ mình nghe lầm.

- Đúng !- Nhìn dáng vẻ thận trọng của anh, Bảo Nhi gạt đầu lia lịa, đưa tay ôm lấy anh đã sớm không đứng vững, nhanh chóng đỡ lấy thân thể của anh.

- Bảo Nhi, anh yêu em, chỉ mình em.- Lục Phong vùi cái đầu dài của mình vào sâu trong cổ cô, ngửi hơi thở quen thuộc một lúc lâu, đưa tay ra ôm lấy thân thể của cô, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc. Cô không thể từ bỏ anh, cô không thể rời khỏi anh, thì ra anh còn có thể hạnh phúc như thế.

39. Chap 38:hạnh Phúc Mở Cửa

“Crap....crap”- Bỗng nhiên có tiếng vỗ tay vang lên, cả căn phòng như náo nhiệt đi hẳn, các tên lúc này đánh Lục Phong cũng vỗ tay, cô và anh ngơ ngác nhìn xung quanh, chuyện gì vậy nè, Minh Huy và Hàn Dư bước tới, đỡ cô và anh đứng dậy:

- Kế hoạch thành công...yeah- Hai người vỗ tay nhau.

- Kế hoạch?- Cô và anh đồng thanh

“Gậtgật”

- Vậy những chuyện này?

- Là tôi và Hàn Dư bày ra, những người này là do tôi thuê nên yên tâm, đánh không có chết đâu !(Jen: Đánh gần chết thôi đúng không ạ ?)- Minh Huy

- Cảm ơn- Anh yếu ớt nói, nhờ họ mà anh biết anh yếu thế nào và nhờ vậy mà cô mới trở về bên anh

- Không có chi, bây giờ đưa cậu vào bệnh viện đi!(Đánh đến đi bệnh viện luôn mà nói yên tâm hả ông nội Minh Huy ?) - Minh Huy nói rồi qua dìu Lục Phong đi ra xe!

.....

Bác sĩ nói vết thương của anh không nguy hiểm gì mấy nhưng cần ở lại để theo dõi, nói gì anh cũng không chịu, anh luôn nói mọi thứ đều ổn, cuối cùng vẫn là Bảo Nhi thuyết phục được anh miễn cưỡng đồng ý nằm viện.

Mấy ngày nay Bảo Nhi cũng không được rảnh rỗi, cả ngày đều lo làm thức ăn cho anh ăn, người đàn ông này thật là được lợi còn khỏe mẽ, còn muốn cô tự mình làm anh mới ăn, nếu không tình nguyện đói chết. Đúng là tức chết mà. Điều này sao cô chịu được, chỉ có thể ngày ngày làm cho anh, vì cô nấu cơm rất ngon, nên anh luôn kén chọn.

Cái này cũng không, cái kia cũng không!

- Tiểu nhi à, em thương anh không vậy? Ăn những thứ này sao anh chịu nổi, nhét nhèo muốn chết, một chút mỡ cũng không có, làm sao ăn được?- Lục Phong tính trẻ con đẩy chén cháo và đĩa thức ăn nhỏ ra trước mặt, uất ức nhìn cô.

Bảo Nhi bắt đầu dĩ thử dài, sau đó như dỗ một đứa bé mà dụ dỗ anh:

- Ngoan, bác sĩ đã nói rồi, bây giờ anh mới vừa hồi phục lại, không thể ăn những thức ăn đầy dầu mỡ kia, cháo này rất thơm, nhanh nhấm thử một chút, há miệng nào.- Múc một muỗng dứt đến miệng của anh.

- Không ăn đâu !- Lục Phong hất mặt, có chiều hướng muốn chống lại tới cùng.

Bảo Nhi dù tức giận đến đâu cũng không mắng anh được, dù gì anh vẫn còn là bệnh nhân.

- Vậy anh muốn như thế nào mới chịu ăn, nhưng cũng phải nói trước là không cho phép ăn đồ ăn đầy dầu mỡ, những điều kiện khác em đều đồng ý với anh.

Nghe cô nói thế, Lục Phong nở nụ cười nham hiểm, sau đó mới chậm rãi quay đầu lại:

- Có thật không? Điều kiện gì cũng có thể?- Anh nghiêm túc nói, lại làm cho toàn thân Bảo Nhi một đợt da gà nổi lên.

- Thế nào, em nói không giữ lời sao? Vậy coi như cứ để anh đói chết đi- Rất ảm ức quay lưng về phía cô, thật ra thì trong lòng đã sớm hồi hộp, anh cũng không tin, cô sẽ bỏ mặc mình đói chết.

- Aiz. . . .-Bảo Nhi rất bất đắc dĩ, gặp phải một người đàn ông còn trẻ con hơn cả đứa bé, cô có thể làm gì chứ:

- Được rồi, nhưng phải nhớ, trừ ăn đồ ăn dầu mỡ ra.

- Yên tâm, anh biết mà!- Lục Phong xấu xa cười một tiếng, trong mắt lóe lên một tia nham hiểm:

- Dùng miệng của em dứt cháo cho anh!

Bảo Nhi mở mắt thật to, mặt cũng lập tức đỏ đến cổ, yêu cầu như thế hình như hơi quá đáng, dù sao nơi này cũng là bệnh viện đây?

- Đây chính là em nói, trừ thức ăn dầu mỡ, những điều kiện khác đều có thể.- Điều này rõ ràng là anh đang dùng lời nói vừa rồi của cô để đối phó với cô hay sao? Người đàn ông này thiệt là, trong đầu cả ngày đều là những chuyện này sao?

- Nhưng. . . Đây là bệnh viện.. -Bảo Nhi nói.

Lục Phong nhìn chằm chằm cô:

- Vậy tính để anh đói chết?

Bảo Nhi cuối cùng cũng đồng ý, mở cửa nhìn xung quanh xem thử có ai không, mới ngoan ngoãn trở lại bên giường, lúng túng ăn một muỗng cháo vào trong miệng, sau đó từ từ đến gần, dưới cái nhìn nóng bỏng của Lục Phong, chuyển cháo vào trong miệng của anh, đang muốn đứng dậy, chợt, một tay của Lục Phong giữ chặt eo của cô, một tay khác giữ đầu của cô lại, không để cho môi của cô rời đi, tiếp theo chính là một nụ hôn mãnh liệt và triền miên hơn nữa.

Bảo Nhi đầu tiên còn phản kháng lại, nhưng cuối cùng không còn cách nào kiềm chế được nên yên lặng bị người đàn ông này hấp dẫn.

.....

Ba tháng sau.....

Cô đã cùng Hiễn Hiễn chuyển về nhà của anh ở, anh đã trả điện thoại lại cho cô, anh tin cô sẽ không rời xa mình, trong lúc anh đang kí vào sổ tài liệu thì cô từ trong phòng tắm chạy ra:

- Lục Phong, cho em đi đến sân bay nha!

Anh đang làm bồn giặt mình ngược mắt lên, cô còn muốn đi? Nhất quyết không được.

- Em còn muốn đi đâu ?- Anh rống lên

- Hửm? Em có đi đâu đâu?- Cô ngơ ngác nói

- Chứ sao lại đến sân bay ?- Anh đứng dậy đi về phía cô

- Anh hiểu lầm rồi, Gia Minh mới về nên em cùng Hiễn Hiễn ra đó !- Cô vội giải thích

Nghe đến cái tên Gia Minh anh chợt nhớ lại, Hiễn Hiễn là con của cô với anh ta sao? Trong mắt anh lên nỗi lo sợ, sợ những điều anh đang nghĩ là sự thật, vội giơ tay ra kéo cô vào lòng, bên tai thủ thủ :

- Làm ơn nói cho anh biết quan hệ giữa em và Gia Minh đi !

40. Chap 39: Kết Thúc 1

Nhờ những lời động viên của các bạn, mình đã có thêm động lực, cảm ơn tất cả các bạn!!!! Mình yêu tất cả các bạn!!!!!!

Nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mỉm cười nói:

- Gia Minh là anh trai kết nghĩa của em, vì vậy đừng hiểu lầm!

- Vậy Hiễn Hiễn?- Lục Phong bắt đầu hiểu ra vấn đề

- Là con của anh ấy !

Lục Phong sau khi nghe được câu trả lời, lòng anh nhẹ nhõm đi hẳn, ơn trời, vậy là anh chưa mất cô:

- Được rồi, em đi đi!

- Ừm, em đi nhé!

.....

Tại sân bay đông đúc, một cậu bé kháu khỉnh đang cầm tay một cô gái . Giữa sân bay xuất hiện một chàng trai còn trẻ khoảng 27 tuổi với vóc dáng cao ráo, khuôn mặt thanh tú khiến các cô gái ở sân bay dù đang chờ người thân hay trong lúc ly biệt cũng phải ngoái nhìn ngơ ngác đang cố chạy đuổi theo. Khẽ cúi người xuống anh nhắc bóng đứa bé vừa rời lên, hôn vào má nó:

- Đạo này khỏe chứ con trai?

Các nàng xung quanh nghe thấy thất vọng nãy nê thở dài 1 tiếng, ngậm ngùi quay đi:

- Ba thật là xấu xa, đi quên luôn cả con trai mình, có phải bên đó có ai dụ ba không?- Hiễn Hiễn chu môi lên nói, ba cậu đi lâu như vậy không giận sao được!

- Haha....có, có nhiều cô bé dễ thương lắm!- Gia Minh biết tính con trai mình nên cố tình chọc nó.

- Tại sao ba không chịu dẫn về cho con một em...huhu...bắt đền ba đấy!- Hiễn Hiễn sau khi nghe anh nói thì bật khóc nức nở.

Anh nhìn thằng con trai của mình không nói gì chỉ lắc đầu, nó mới có 5 tuổi thôi mà đã biết tán gái rồi, không biết giống ai nữa, lúc này mới nhớ, đi lại gần ôm cô:

- Khỏe chứ em gái?

- Vâng, công việc bên đó thế nào rồi ?- Cô mỉm cười đáp

- Ổn rồi, chúng ta về thôi!- Nói rồi cả ba đi ra về.

.....

Hôm nay cô và anh sẽ làm một bữa tiệc thay cho lời cảm ơn của hai người trong thời gian qua, Gia Minh và Hiễn Hiễn đã đến khách sạn ở rồi. Bảo Nhi gọi điện mãi cho Hàn Dư nhưng không thấy tín hiệu trả lời. Buổi tối khi tất cả đã chuẩn bị xong thì Minh Huy tới và đặc biệt nữa là có sự xuất hiện của Hàn Dư. Bốn người cùng ngồi vào bàn và dùng bữa rất vui vẻ. Sau khi ăn Bảo Nhi kéo Hàn Dư ra 1 góc riêng nói chuyện.

- Ê, lúc chiều tôi gọi cho bà sao không nghe máy vậy?

- Lúc đó tui đang bận!- Hàn Dư trả lời

- Hình như tui thấy bà đang thích Minh Huy phải không ? - Bảo Nhi nói bằng cái giọng châm chọc làm hai má Hàn Dư đỏ ửng lên :

- Làm gì có bà toàn nói chuyện tầm bậy tầm bạ không à.-Hàn Dư xua xua tay rồi cúi gầm mặt xuống có lẽ cô không muốn Bảo Nhi thấy khuôn mặt đang đỏ như hai quả cà chua của mình.

- Vậy à??? Khai thật đi!.-Bảo Nhi

- Bà thích Minh Huy thì nói cho anh ấy biết đi.-Bảo Nhi dịu giọng lại khi nhìn thấy cái vẻ e dè của Hàn Dư có lẽ cô đã cố giấu kín không cho ai biết nhưng giờ lại bị Bảo Nhi phát hiện.

-Hàn Dư bà nghe tui nói đây này có phải bà đang đấu tranh tư tưởng với lòng mình rằng bà không có tình cảm với Minh Huy phải không nhưng tui nghĩ bà đã có rồi đó nhưng do bà sợ nói ra thì Minh Huy sẽ cảm thấy khó xử và sẽ tìm cách xa lánh bà phải không nhưng bà đừng làm như vậy đừng trốn tránh nữa hãy nói thật lòng mình cho anh ấy hiểu rồi bà sẽ cảm thấy nhẹ nhõm thôi. Biết đâu Minh Huy cũng yêu bà thì sao ?-Bảo Nhi đặt bàn tay mình lên hai vai Hàn Dư rồi nói.Hàn Dư cảm thấy như có thêm sức mạnh để đối diện với sự thật rằng cô đã thích Minh Huy rồi.

.....

Sau khi dùng bữa xong, Minh Huy và Hàn Dư chào tạm biệt vợ chồng Lục Phong rồi ra về. Minh Huy chở Hàn Dư trên chiếc xe máy và giữa lòng đường ồn ào, náo nhiệt là thế nhưng cả hai người họ vẫn cảm thấy có cái gì đó rất ngọt ngào.

- Cô lạnh không?-Minh Huy lên tiếng sau 1 hồi im lặng

- Hả...hả...anh nói gì cơ ? -Hàn Dư giật mình khi nghe thấy lời nói của Minh Huy.

- Tôi hỏi cô có lạnh không? Bộ cô điếc hả ? -Minh Huy lặp lại câu hỏi 1 lần nữa nhưng giọng nói bức bối hơn

- Không...-Hàn Dư nói vậy nhưng người cô đang lạnh run lên vì gió hai bên đường cứ thay phiên nhau thổi tới tấp vào người cô. Và sau đó họ chẳng nói với nhau 1 tiếng nào cho đến khi xe dừng lại trước cửa nhà Hàn Dư. Minh Huy tắt máy chờ cho cô xuống xe nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì anh quay lại thì thấy cô đang ngồi cứng như tượng hai tay thì run bần bật.

- Nay...nay- Minh Huy lay lay người cô

Cô bị anh động vào thì giật mình, vội bước xuống xe, Hàn Dư ngập ngừng vì cô không biết có nên nói cho Minh Huy biết hay không??? Liệu khi nghe những lời nói của cô xong Minh Huy sẽ phản ứng như thế nào??? Nổi giận bỏ đi hay sao???

41. Chap 40: kết Thúc 2

Hàn Dư chần chừ đứng đó, cuối cùng quyết định của cô là không nên nói, nếu Minh Huy biết tình cảm của cô dành cho anh nhưng anh lại không yêu cô mà yêu một cô gái khác thì quan hệ giữa cô và anh sẽ trở nên cách xa hơn, cô không muốn như vậy, thà như bây giờ còn tốt hơn. Toan bước vào nhà nhưng Minh Huy đã vội kéo tay cô lại và ôm cô thật chặt vào lòng. Tuy có hơi bất ngờ và muốn nhảy ra khỏi vòng tay của Minh Huy nhưng anh lại ôm cô chặt hơn:

- Có thể cho tôi ôm em một chút được không? Chỉ một lát thôi!

Khuôn mặt Hàn Dư đã đỏ như cà chua chín, ở trong ngực của anh thật sự ấm áp, cô chỉ muốn thời gian ngừng lại ở đây để cô và anh có thể ôm nhau mãi.

- Minh Huy.....

- Em là 1 người rất đặc biệt có thể nói em là 1 người con gái rất đặc biệt từ trước tới giờ mà tôi biết. Tôi chẳng biết giải thích thế nào nhưng em đã mang cho tôi nhiều ấn tượng để tôi cứ nhớ hoài nhớ mãi hình ảnh của em. Nhưng một điều quan trọng là.... Tôi đã yêu em rồi!- Minh Huy ôm chặt Hàn Dư ở trong lòng, thổ lộ hết tất cả những thứ mà anh muốn nói với cô từ rất lâu.

Hàn Dư quay lên nhìn Minh Huy bằng cặp mắt ngạc nhiên lẫn vui mừng nhưng anh không nhận ra :

- Anh thật sự thích em ?

- Từ khi anh gặp em tới giờ anh đã biết 1 điều rằng chỉ có em và chỉ mỗi em mới có thể mang cho anh niềm vui hạnh phúc mà thôi. Đối với anh 1 cái ôm như vậy là quá đủ rồi

Minh Huy không trả lời câu hỏi của Hàn Dư mà tiếp tục nói, sau khi nói xong anh buông cô ta tính đi nhưng Hàn Dư đã kịp kéo tay anh lại và ôm anh thật chặt:

- Em cũng rất yêu anh!

Minh Huy quay lại nhìn Hàn Dư nói cặp mắt vui mừng còn hơn bất được vàng:

- Làm bạn gái anh nhé !

- Được..được..em đồng ý- Hàn Dư vui mừng nói, cảm ơn trời, Minh Huy cũng thích cô, cô không đơn phương.

Hai người họ cứ đứng ôm nhau như vậy. Phở xá bây giờ vắng tanh không 1 bóng người và gió cứ thổi từng cơn từng cơn quất vào mặt hai người họ nhưng họ chẳng cảm thấy lạnh mà có cái gì đó rất ấm mà chỉ có mỗi họ mới cảm nhận được thôi. Đứng một lát, anh ra về và chúc cô ngủ ngon.

.....

- Chào Đại ca, Nhị ca- Cả đám người đồng thanh hô to khi thấy anh và cậu bước vào , hai người không nói gì chỉ đi thẳng vào phòng VIP, ngồi xuống chiếc bàn ở giữa phòng, các cô gái hầu hạ đều được Minh Huy đuổi hết ra ngoài, bây giờ cậu đã có bảo bối rồi, không ăn chơi như trước nữa. Lục Phong ngồi bên cạnh nhíu mày khó hiểu, nói:

- Hôm nay cậu sao vậy? Có vấn đề à?

- Kệ tôi! À mà cậu kêu tôi tới đây làm gì vậy?

- Tối mai, lúc 23 giờ tại bãi cỏ phía tây ngoại ô, chúng ta khiêu chiến bang GIHAD .

- Từ Gia Long?- Minh Huy hỏi

- Đúng!

- Bang ông ta cũng khá mạnh đấy, cậu chắc chứ ?

- Tôi nhất quyết phải trả được mối thù này!

Lục Phong cảm phẫn nói, trong ánh mắt hiện lên con ác quỷ khát máu chỉ cần đụng vào là nó sẽ lập tức giết, mẹ anh-người mà anh yêu nhất đã chết dưới tay ông ta, ông ta là người gây cho anh cảm giác thiếu thốn tình mẹ, anh nhất định phải trả thù.Đến 2 giờ sáng,anh và cậu mới ra về.

*Nhà anh:

Mở cửa đi lên phòng tắm rửa sạch sẽ rồi trèo lên giường ôm cô, cúi xuống hồm cổ hít hà mùi hương thơm từ cô, nhịn không được cúi xuống hôn, anh đưa chiếc lưỡi vào miệng ma sát với lưỡi của cô, cắn mút lấy cánh môi ngọt ngào này,anh tham lam lấy hết không khí của cô, đang ngủ bị anh hôn làm cô giật mình tỉnh dậy , mở to mắt nhìn khuôn mặt anh tú kia:

- Anh....

- Sao?

Giọng khàn khàn nói,anh hoàn toàn bị dục vọng vây kín, đư tay xé rách chiếc váy cô đang mặc làm cô có chút hoảng sợ. Bàn tay của anh du ngoạn trên đường cong mê người của cô . Rồi đột ngột , bàn tay thô ráp trượt vào rũng rậm u tối của cô , vuốt ve cánh đùi mềm mại. Nhanh chóng cởi hết tất cả những gì có trên người cô , bàn tay xấu xa lại mò vào trong thăm dò nơi tư mật .Trước sự khiêu khích của anh , Bảo Nhi chỉ có thể bật ra tiếng rên rỉ trong miệng . Nhưng mau chóng đã bị anh nuốt sạch bằng nụ hôn mạnh mẽ . Nhiệt độ của hai người tăng cao , hơi thở của cô trở nên dồn dập.

Trong giây lát , quần áo của Lục Phong đã không còn cái nào ,cô ngại ngừng che mắt lại,thấy vậy anh bật cười. Thân hình cường tráng hiện ra . Ánh mắt anh như rực lửa , nóng bỏng muốn thiêu đốt cô .Môi anh lại trườn xuống hôn lên cần cổ thanh mảnh trắng ngần rồi đến xương quai hàm , hút hết hương thơm ngọt ngào trên từng nấc da cô.

Bàn tay anh tham lam xoa nắn nơi cao ngất đầy đặn của cô . Đầu cúi xuống , khẽ ngậm lấy một bên cần mút , ngậm lấy gần hết bầu ngực no tròn. Bàn tay không an phận sờ soạng cơ thể cô. Môi anh lại trượt dài một đường xuống bụng cô , lại di chuyển xuống nơi ướt át .

- Ừm..đừng..Lục Phong

- Anh muốn em!

Lục Phong cất giọng trầm đục , đôi môi mỏng cắn nhẹ vành tai tinh xảo của cô . Anh dùng môi hôn khắp tận cùng cơ thể cô , nhắm nháp làn da non mịn của cô , để lại những vết hôn sâu hồng nhạt. Bao phủ thân thể cô là làn môi ướt át cùng hơi thở nóng bỏng .Bảo Nhi mặt và cả người nóng ran , gò má ửng hồng xấu hổ.

Đến lúc không chịu nổi nữa, Lục Phong dùng tay tách hai cánh đùi cô ra , thân dưới đẩy mạnh vào trong.

- Ừm... Lục Phong...- Bảo Nhi không làm được gì chỉ phát ra tiếng rên rỉ

Cô không chịu được trước sự to lớn của anh xâm nhập. Nơi ướt át non mềm lập tức co rút nhanh , siết chặt lấy anh làm Lục Phong mất đi khả năng khống chế , mạnh mẽ đâm mạnh vào nơi sâu thẳm của cơ thể cô. Sự ma sát khít chặt giữa hai cơ thể trần trụi của hai người khiến cho dục vọng như núi lửa phun trào thiêu đốt hai tâm hồn.

Bảo Nhi hai tay ôm lấy bờ vai, ôm chặt lấy cơ thể anh. Nương theo từng nhịp điệu đầy tốc độ của anh . Hơi thở càng thêm gấp gáp dồn dập.Đến khi cả hai đều chịu không nổi nữa,anh mới gằm lên, một dòng nước chảy vào trong cô . Bảo Nhi mệt mỏi như muốn ngất đi, hơi thở hỗn loạn.

Anh nằm qua một bên, tùy tiện ôm cơ thể hoàn hảo kia, cả anh và cô chìm vào giấc ngủ trong trạng thái mệt mỏi.

42. Chap 41:kết Thúc 3

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy, cảm thấy nơi eo có gì đó nặng nề, nhìn xuống thì thấy cánh tay anh đang ôm eo cô, đưa đôi mắt nhìn anh, lúc này cô mới phát hiện ra anh lúc ngủ rất đẹp trai nha. Bộ dạng lúc ngủ của anh thật sự rất mê người, cô thức dậy cũng làm anh tỉnh theo, xiết chặt vòng tay hơn, cất giọng nói:

- Tiểu nhi, sao không ngủ nữa?

- Anh muốn em thành heo sao? - Cô chu môi bất mãn lên nói

- Hửm?? Heo sao? Anh nuôi em kĩ lắm mà, sao nhìn em ồm nheo vậy?- Anh chăm chú nhìn người cô, xem đi, tay chân có chút xù à

!

- Em mà ồm cái gì, nửa tạ lặn đó! - Cô hãnh diện nói với anh

- Nửa tạ là quá nhẹ!

- Lỡ em mập ra, xấu rồi anh lại không yêu em nữa sao? - Cô nhìn anh.

- Sẽ không đâu bảo bối, hãy nhớ, anh chỉ yêu mình em thôi

Anh nghe cô nói thì ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô, cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn.

- Em tin mà, anh không tính đi làm sao?

- Bây giờ anh sẽ đi!- Anh nói rồi ngồi dậy.

- Hôm nay anh có về ăn cơm không?

- Không, anh sẽ ăn trong công ty! - Anh nói rồi đi vào nhà vệ sinh để mình cô ngồi đó

Cô không nói gì chỉ ngồi dậy, xếp chăn gối gọn gàng rồi ngồi đó đợi anh ra rồi vào, khoảng 10 phút sau anh đi ra với bộ vest trên người, quay sang nói với cô:

- Bảo bối, ở nhà chờ anh về!

- Ừm

Cô mỉm cười, thấy tay anh chỉ chỉ lên má mình, cô hiểu ý liền lập tức đi tới, hôn lên má anh một cái!

.....

***Công ty:

“Cốc...cốc...cốc”- Anh đang làm việc bỗng tiếng gõ cửa vang lên, cất giọng lạnh lùng nói:

- Vào đi!

Minh Huy sau khi nghe lời anh nói thì mở cửa bước vào, trên tay là một sấp tài liệu, cậu đi tới chiếc ghế đối diện với anh, ngồi xuống nói:

- Đây là tất cả những gì đã điều tra về lão già Từ Gia Long- Minh Huy vừa nói vừa đưa sấp tài liệu cho anh

- Tốt lắm, à mà cậu nhớ tập hợp các anh em trong hội, tối nay tôi sẽ cho lão già đó chết!

- Được, bây giờ tôi có chút việc, hẹn gặp lại cậu vào tối nay!- Nói rồi Minh Huy quay người bước đi.

Tối

- Các người đến cũng đúng giờ đó!- Từ Gia Long nhếch môi lên khi thấy anh và một số người khác tới

- đương nhiên là sẽ không để Từ lão già đợi rồi- Minh Huy lên tiếng khinh bỉ

Ông ta chưa kịp lên tiếng thì đã bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang:

- Chưa nhận ra tôi sao Lão Thành!-

- Cái gì? Tên này, sao ngươi biết? Chẳng lẽ...- Ông ta hốt hoảng khi có người nhận ra biệt danh của mình

- Sao tôi lại không biết được, 10 năm trước ông đã ra tay với một gia đình, ông đã bắt đứa con của gia đình đó, người phụ nữ xinh đẹp đã van xin ông nhưng ông đã một súng bắn chết bà ấy và ném đứa bé đi, đứa bé đã được người đàn ông chụp lại và đứa bé đó chính là tôi, người phụ nữ đó là mẹ tôi, sao? Ông không ngờ à, ông là người đã gây cho tôi cảm giác thiếu thốn tình mẹ, hôm nay tôi nhất định sẽ trả thù cho mẹ tôi, ông chuẩn bị tinh thần đi

Lục Phong tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, bây giờ anh chỉ muốn bắn chết ông ta giống như ông ta đã giết mẹ anh.

- Chẳng lẽ.....

Ông ta nói không nên lời, tại sao lại có thể được chứ, rõ ràng ông đã giết hết rồi mà, nhưng cũng làm được gì chứ.

-Đúng, chúng tôi là người nhà họ Triệu- Lục Phong đưa ánh mắt hận thù về phía ông ta .

- Haha....dù sao thì cũng mặc kệ, người nhà họ Triệu thì làm gì được tao nào, 10 năm trước tao giết chưa sạch thì hôm nay tao sẽ diệt cỏ tận gốc .- Lão ta khinh thường nhìn anh nói

- Nhà họ Triệu không làm gì được nhưng liệu Lục Thiên có thể chứ- Minh Huy này giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng .

- Sao? Minh Huy à,cậu không hiểu sao? Chúng ta không thù hận gì nhau tại sao lại....- Lão ta hoảng hốt nhìn Minh Huy nói.

- Chẳng lẽ ông không biết à, Lục Phong chính là thủ lĩnh bang Lục Thiên , ông quá chủ quan rồi đó.

Ông ta trợn tròn mắt, cậu ta là thủ lĩnh bang mạnh nhất trong giới gian hồ sao? Lần này ông tiêu rồi

- Lên

Anh ra lệnh cho đàn em ,khi nghe được lệnh cả đàn cùng chạy lên, bên ông ta cũng không vừa, hai bên đánh nhau kịch liệt, Lục Phong chỉ nhằm vào ông ta mà đánh, hừ...hạng người có chút võ công mèo cào mà đòi so tài với anh sao ? Ông ta quá tự cao rồi đó, trong lúc đang đánh, ông ta rút dao ra, may là anh né kịp , tức giận một cước vào tay ông ta, rút súng ra....

PẮNG.....

Phát súng thứ nhất nhằm vào chân ông ta :

- Phát này bởi vì ông dám gây đau khổ cho gia đình tôi.

PẮNG...

Phát súng thứ hai vào vai

- Phát này bởi vì ông đã cướp đi mẹ tôi, người tôi thương nhất.

PẮNG....

Phát này nhắm thẳng vào đầu ông ta, máu chảy ra như suối, anh nở nụ cười ác quỷ đi lại gần ông ta, ngược khuôn mặt đầm máu kia kên, cất giọng nói:

- Mày quá xem thường Triệu Lục Phong này rồi, cuối cùng tao cũng đã khiến mày chết...haha.

Nói rồi anh quay sang đàn em hô to:

- Rút.

.....

Về đến nhà, anh tắm rửa sạch sẽ, cởi bỏ chiếc áo dính đầy máu của ông ta ra thay một chiếc áo khác rồi trèo lên giường ôm cô ngủ, cố quên đi những chuyện đã xảy ra hôm nay, anh rất sợ, sợ một ngày cô sẽ rời xa anh mãi mãi như mẹ anh, không biết lúc đó cuộc sống của anh sẽ ra sao???

Sao t.g thấy chap hôm nay nhằm nhằm sao ý !

43. Chap 42: Kết Thúc 4

Một tháng sau.....

- Kính chào ông chủ

Đám người hầu đang làm công việc của mình , khi thấy Triệu Khắc Minh đều dừng lại và cúi chào, ông gạt đầu không nói gì nhẹ nhàng đi đến chiếc bàn ở phòng khách ngồi xuống, đưa tách trà lên miệng từ từ thưởng thức, không lâu sau anh và cô cùng đi xuống, khi gặp ông, hai người rất là ngạc nhiên nhưng anh nhanh nhẹn nói trước:

- Ba về lúc nào sao không nói con ra đón

- Ba mới về- Ông hiền từ đáp sau đó quay sang nhìn cô.

Nhìn thấy được ông đang nhìn mình, cô ngại ngừng nói:

- Con chào ba!

- Được rồi, hai đứa ngồi xuống đây ta nói chuyện!

Ông đưa gương mặt nghiêm khắc lên nhìn hai người, cả cô và anh đều rùng mình. từ từ đi lại chiếc ghế đối diện với ông ngồi xuống:

- Chuyện gì vậy ba?- Lục Phong tò mò hỏi

- Hai đứa tính khi nào cho ta có cháu bồng !

Triệu Khắc Minh nghiêm túc nói, nghe lời ông bỗng hình ảnh hôm bữa hiện về khiến mặt cô đỏ như cà chua chín, thấy vậy anh liền lên tiếng:

- A....chúng ta chưa ăn bữa sáng mà ha, dì Minh, mau dọn bữa sáng lên đi!

Triệu Khắc Minh biết con trai mình đánh trống lảng nên cũng thôi, khi bữa sáng được dọn lên, cả 3 người đang ngồi ăn, cô gấp một miếng cá rồi đưa vào miệng bỗng cảm thấy muốn nôn, bùm miệng chạy vào phòng tắm, từ trong phòng tắm phát ra tiếng nôn mửa .

Lục Phong kinh ngạc nhìn cô, lo lắng chạy đến gõ cửa phòng tắm.

- Tiểu nhi, em sao vậy ?

Từ trong nhà tắm truyền ra tiếng nôn cùng tiếng nước chảy. Càng làm cho anh hốt hoảng , gấp gáp gõ cửa liên tục

- Tiểu nhi , trả lời anh đi. Em có làm sao không ?

Một lúc sau , Bảo Nhi đứng bên trong nói vọng ra :

- Em không sao !

Anh lo lắng không thôi, chỉ có duy nhất một người lúc này tới giờ ngồi im, khuôn mặt mỉm cười , dù gì ông cũng đã từng làm cha nên ông có kinh nghiệm hơn.

Mấy phút trôi qua , cánh cửa bị đẩy ra. Lục Phong nhanh chân chạy đến bên cô . Nâng cầm cô lên , xem xét gương mặt xinh đẹp.

- Tiểu nhi, chuyện gì vậy ? Nói cho anh nghe đi ? Em thật sự không bị làm sao chứ ?

Bảo Nhi mỉm cười dịu dàng nói:

- Em không sao mà, chỉ là có chút mệt thôi! Em về phòng trước!

Nhận được cái gục đầu của anh, cô từ từ quay người bước lên phòng, anh đi đến bàn ăn ngồi xuống thì Triệu Khắc Minh lên tiếng:

- Con nên đưa nó đi khám bác sĩ!

- Vâng, lát con sẽ đưa cô ấy đi!

.....

Anh đang ngồi trước cửa phòng khám , cô đã vào bên trong lâu như vậy mà vẫn chưa ra, không lâu sau, một bác sĩ đi ra ngoài:

- Anh là người nhà của bệnh nhân ?

- Đúng, là tôi- Anh lạnh nhạt nói

- Vợ anh đã có thai được một tháng, trong thời gian này anh nên cho cô ấy nghỉ ngơi!

Khuôn mặt anh tròn to , ngay lập tức , gương mặt anh tuần trở nên bừng sáng như ánh dương, cô có thai sao ? Anh sắp được làm cha rồi! Không nói nhiều anh bỏ mặc vị bác sĩ đó , tức tốc chạy vào phòng ôm chầm lấy cô, giọng nói không nén được vui mừng:

- Tiểu nhi, chúng ta có bảo bối rồi, anh được làm cha rồi

Cô cũng rất xúc động , vui mừng ôm lấy anh. Cô tin rằng anh sẽ là người cha tốt nhất trên đời này.

- Bây giờ anh đưa em về!- Giọng anh ôn nhu nói

- Được!

.....

Sau khi về nhà, cô thấy mệt nên lên phòng nghỉ trước, anh vui mừng chạy đến phòng làm việc của Triệu Khắc Minh mà quên luôn gõ cửa:

- Ba, Bảo Nhi đã có thai rồi!

Triệu Khắc Minh đang làm cũng ngược đầu lên, mỉm cười nói với con trai:

- Ừm, con sắp được làm cha rồi đó!

Kể từ sau hôm đó, ngày nào anh cũng đi làm trễ rồi về sớm, anh rất chu đáo nha, mua những thứ cô thích ăn, rảnh còn đọc sách bà bầu nữa . Cảm giác được làm cha thật thích mà, ngày nào anh cũng ôm bụng cô thủ thủ những lời với đứa bé, như hôm nay:

- Con ơi, con à, bao giờ con mới ra ngoài chứ.

-Ba đang chờ con ở ngoài đây, chỉ cần con ra là ba sẽ bế con ngay.

- Tiểu bảo bối của ba ngoan, không hành hạ mẹ!

Đó là những câu tự kỷ 1 mình của anh và em bé trong bụng cô. Ngày nào anh cũng nằm áp mặt vào bụng cô thủ thủ làm cô bật cười nhưng cảm thấy thật hạnh phúc.

- Con còn nhỏ mà, làm sao nó hiểu anh nói gì được!

- Con sẽ hiểu được anh nói mà, em yên tâm- Anh cười híp mắt nói, thật hạnh phúc!

.....

1 năm sau.....

Cô đã sinh ra bảo bối, đó là một bé trai nha, ba nó và ông nó rất vui mừng.

Trên chiếc giường to lớn ,người đàn ông nằm bên cạnh tựa quây ôm chặt lấy cô dưới lớp chăn. Cô biết là anh tỉnh dậy rồi.

- Buông ra nào , em muốn đi qua xem con thế nào- Cô vỗ nhẹ cánh tay của anh

Lục Phong chỉ “um” nhẹ một tiếng như đứa trẻ , không chịu buông cô ra .

- Em suốt ngày chỉ có con thôi, em không quan tâm gì đến anh cả!

Bảo Nhi nằm bên cạnh mà cảm thấy buồn cười, có người cha nào lại đi ghen tị với con mình chứ:

- Thôi nào , anh đã làm cha rồi đấy.

- Làm cha thì làm cha chứ, Tiểu nhi à, em không nên phân biệt đối xử như vậy , dù gì cũng nhờ anh mà em mới có được bảo bối, em không quên ân nhân của mình chứ ?

Lục Phong như con nít oán trách với cô, làm sao anh không giận cho được, cô suốt ngày cũng chỉ có con thôi không quan tâm gì tới anh cả, chờ tiểu tử kia lớn lên anh nhất định sẽ đánh nó một trận vì dám cướp đi Bảo Nhi của anh.

44. Chap 43: Ngoại Truyện

Hai năm sau....

Chiều anh đi làm về...

-AAA, ba về - Cu Quân chạy ra ôm chân anh.

-Cực cưng, ba mua siêu nhân cho con này – Anh bế bé lên tay cưng chiều nói

-Chụt, cảm ơn ba – Cu cậu mừng rỡ hôn vào má anh.

.....

Trong phòng ngủ...

- Anh đi làm về rồi hả ?- Khi thấy anh bước vào, cô lập tức ngồi dậy đi đến bên anh

- Ừm, anh về rồi!- Anh ôm cô, vùi mặt vào mái tóc mượt mà mà hít thở.

- Anh mệt hả?- Cô lo lắng nhìn anh

- Không chỉ là nhớ em quá thôi!- Anh dịu dàng trả lời

Cô mỉm cười hạnh phúc, đúng bây giờ cô đang rất hạnh phúc, đời cô như vậy là đủ rồi .

- Anh tắm rửa, em xuống dưới chuẩn bị đồ ăn nhé!

Buổi chiều

Trên mảnh vườn đầy hoa , những đóa hoa đủ màu sắc thay phiên nhau nở rộ , làm nổi bật cả khu vườn trên , chiếc xích đu màu trắng to dài , một đôi vợ chồng đang dựa vào nhau . Cô vợ trẻ đặt đầu lên vai người chồng , cánh tay to khỏe của người chồng vòng qua , ôm chặt lấy vợ. Từ đằng xa có một bé trai đang nô đùa, khung cảnh thật là lãng mạn thì giọng nói của Hàn Dư vang lên:

- Bảo Nhi.....

Nghe được tiếng gọi, anh và cô quay đầu lại thì thấy Minh Huy và Hàn Dư còn có cả bé Thư nữa a, Minh Huy và Hàn Dư cũng đã có bảo bối của riêng mình, hiện tại trong bụng Hàn Dư cũng có thêm một bảo bối nữa, nhìn gia đình họ thật hạnh phúc a

!

- Hàn Dư!

Cả hai gia đình ngồi nói chuyện rất vui vẻ, ngoài kia có hai sinh linh nhỏ đang chơi đùa , bé trai chạy trước, bé gái chạy sau, khung cảnh đẹp đẽ vang lên những tiếng cười hạnh phúc

_____ -

Trong phòng ngủ....

-Em- Anh đi lại bên giường, vỗ vỗ vai cô!

- Ừm..sao vậy?- Cô thức dậy nhìn anh nói

- Cu Quân cũng đã lớn rồi nhỉ ? - Anh nhẹ nhàng đưa cô vào bẫy

- Đúng vậy đã được 3 tuổi - Cô không biết mình đã lọt lưới của một người , tự nhiên trả lời

- Vậy bây giờ anh cũng muốn như gia đình Minh Huy

- Là sao ?- Cô khó hiểu nói

- Anh muốn có thêm một bảo bối nữa cơ..

- Anh....- Bây giờ cô mới hiểu ra vấn đề à nha

Anh không để cô kịp trả lời liền đè cô xuống hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô, đưa tay xuống nơi tư mật của cô, một tay mò vào trong áo cô vuốt ve cặp nhũ hoa tròn trịa.....

(Jen: Diễn biến tiếp theo thì dựa vào độ “đen tối” của độc giả a~~!!)

Cô bị anh hành hạ suốt đêm, hơi thở cũng trở nên khó khăn, toàn thân mệt mỏi, anh cúi đầu vào tai cô thủ thỉ những lời ngon ngọt:

- Cảm ơn em, Tiểu nhi, cảm ơn em đã đi vào cuộc sống của anh , cho anh biết thế nào là hạnh phúc, anh cứ tưởng cuộc sống sẽ vô vị cho đến khi anh gặp em, trái tim anh lần đầu rung động bởi vì em, cuối cùng là...ANH YÊU EM.

_____ HẾT _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-bao-boi-em-la-cua-rieng-toi>